

Γάμος του Ήλιου και του Ανέμου

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης
<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-960-89578-5-5

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Μέρος Πρώτο: Ύβρις

1.

Ο πέτρινος πύργος ορθωνόταν αναμεσής της άγονης ερήμου, η οποία ήταν γεμάτη ρωγμές του εδάφους και ψηλούς βράχους με σχηματισμούς που δεν βρίσκονταν σε καμία άλλη γωνιά του γνωστού σύμπαντος. Ο πύργος είχε έξι πατώματα, και ήταν έτσι ψηλότερος ακόμα κι απ' τις ψηλότερες πέτρες της ερήμου γύρω του. Σε αρκετά σημεία είχε μπαλκόνια· και σ' ένα απ' αυτά τα μπαλκόνια στεκόταν τώρα ο μοναδικός του ένοικος, ενώ ένας δυνατός, μεσημεριανός ήλιος έκαιγε στους ουρανούς.

Ο άντρας είχε χρυσό δέρμα και μακριά, πορφυρά μαλλιά, τα οποία χύνονταν λυτά στους ώμους του. Ήταν ψηλός και καλοδεμένος, και ντυμένος μ' έναν χιτώνα *αθ'μαϊκ*, φτιαγμένο απ' τους καλύτερους ράφτες του Οίκου του. Δεν ήταν ένας χιτώνας που φορούσε κανείς οποτεδήποτε· ήταν ένας χιτώνας που φοριόταν μόνο σε ειδικές περιστάσεις. Σε εξαιρετικές περιστάσεις. Όπως ετούτη.

Ο άντρας, που ονομαζόταν Ορείχαλκος, γιος του Σιδήρου του Δευτέρου, και ανήκε στον Οίκο των Ορειβατών, περίμενε τη μέλλουσα σύζυγό του. Και, σύμφωνα με το πατροπαράδοτο έθιμο όταν παντρεύονται δύο ευγενείς, την περίμενε μόνος μέσα σ' έναν απ' τους λίθινους πύργους της Εσχάτης – της ερήμου πέραν της οποίας θρυλείτο πως βρίσκονταν τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου.

Ο Ορείχαλκος ακουμπούσε τα χέρια του στην πέτρινη κουπαστή του μπαλκονιού, νιώθοντας τον καυτό αέρα να τον χαϊδεύει, κάνοντας το χιτώνα του και τα μαλλιά του να αναδεύονται. Και αναστέναζε. Δεν ήξερε ποια ώρα ακριβώς θα

παρουσιαζόταν η μέλλουσα σύζυγός του, και όφειλε να παραδεχτεί πως είχε κάποιο άγχος. Εξάλλου, δεν ήταν μια οποιαδήποτε γυναίκα, εκείνη που είχε κανονιστεί να παντρευτεί. Ήταν η πιο ξεχωριστή γυναίκα του σύμπαντος.

Ο Ορείχαλκος είχε καθίσει εδώ, σε τούτο τον λίθινο πύργο – έναν από τους πύργους που ονομάζονταν Πύργοι του Ήλιου και του Ανέμου, από τους κατοίκους της διάστασης Σάρντλι–, πέντε ημέρες, ολομόναχος, προετοιμάζοντας τον εαυτό του όπως υποδεικνυαν τα έθιμα του Οίκου του. Και τώρα, είχε έρθει η έκτη ημέρα. Σήμερα, πρέπει να ερχόταν η νύφη του.

Αλλά δεν είχε ακόμα παρουσιαστεί.

Ο Ορείχαλκος ήλπιζε να μην υπήρχε κανένα πρόβλημα στο ταξίδι της, γιατί, αν η έκτη ημέρα περνούσε και έμπαινε η έβδομη, τότε δε θα μπορούσαν πια να παντρευτούν. Όχι αμέσως, τουλάχιστον. Θα έπρεπε εκείνος να παραμείνει πάλι στον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου για άλλες πέντε ημέρες, μέχρι να ξανάρθει η μέλλουσα σύζυγός του.

Δεν είχε, όμως, κανένα νόημα τώρα να κρέμεται από τούτο το πέτρινο μπαλκόνι και να αδημονεί. Όταν ερχόταν, θα ερχόταν. Καλύτερα να πήγαινε μέσα, να προετοιμάζε τον εαυτό του λίγο ακόμα. Όχι, βέβαια, πως νόμιζε ότι ήταν ποτέ δυνατόν να τον προετοιμάσει περισσότερο απ'ό,τι τον είχε ήδη προετοιμάσει. Βασικά, δεν ήξερε καν τι θα έπρεπε να περιμένει από ετούτη τη γυναίκα. Αναμφίβολα, δεν ήταν σαν καμία άλλη γυναίκα της διάστασής του. Δεν ήταν σαν καμία άλλη γυναίκα, γενικότερα.

Μπήκε στον πύργο και βάδισε μέσα σ'ένα δροσερό δωμάτιο. Πλησίασε το τραπέζι και κάθισε στη μία από τις δύο πολυθρόνες. Αντίκρυ του, στην άλλη πολυθρόνα, καθόταν το β'ζάιλ του, το οποίο ήταν σχεδόν αόρατο στο ανθρώπινο μάτι. Ανάμεσά τους υπήρχε ένας πίνακας παιχνιδιού με πιόνια. Το παιχνίδι που έπαιζαν ονομαζόταν Κατάκτηση, και βρίσκονταν στη μέση της παρτίδας. Κανένας δεν έμοιαζε να μπορεί να

νικήσει. Το β'ζάιλ του Ορείχαλκου είχε, τελευταία, γίνει πολύ, πολύ πιο έξυπνο και πονηρό απ'ό,τι εκείνος το θυμόταν ποτέ να είναι.

Ο Ορείχαλκος κοίταξε προσεκτικά τον πίνακα, υπολογίζοντας την κίνησή του. Μα, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί.

Το β'ζάιλ είπε: *Είσαι ανήσυχος, ξάδελφε.*

«Δε θα έπρεπε;»

Όχι. *Είσαι έτοιμος. Επαρκής.*

«Δεν ανησυχώ γι'αυτό. Δεν ανησυχώ για μένα.»

Για εκείνη, τότε;

«Προφανώς. Δεν ξέρει τα έθιμά μας.»

Δικό της πρόβλημα.

«Όχι ακριβώς. Όχι μ'αυτή τη γυναίκα.»

Υπερβάλλεις.

«Με ενοχλείς, ξάδελφε. Άσε το μυαλό μου να ηρεμήσει.»

Δε φαίνεται να μπορεί να το κάνει αυτό...

Ο Ορείχαλκος σήκωσε ένα πiónι και το μετακίνησε.

Σιγή απλώθηκε στον έρημο πύργο. Μονάχα το βουητό του ανέμου της ερήμου ακουγόταν.

2.

Η διάσταση ονομαζόταν Αιθήρ, και ήταν μία από τις λεγόμενες «ενδιάμεσες διαστάσεις»: τις διαστάσεις που συνέδεαν άλλες διαστάσεις μεταξύ τους, ενώ αυτές οι ίδιες ήταν ακατοίκητες από νοήμονα όντα και, συνήθως, αδύνατον να κατοικηθούν, λόγω ακραίων περιβαλλοντικών συνθηκών.

Στον Αιθέρα μπορούσες να φτάσεις αν πετούσες πολύ, πολύ ψηλά. Ψηλότερα από τα άστρα της διάστασης όπου βρισκόσουν, ορισμένοι έλεγαν. Αλλά δεν ήταν ακριβώς έτσι. Υπήρχαν συγκεκριμένα σημεία στους ουρανούς όπου, όταν ταξίδευε κανείς, περνούσε στον Αιθέρα· κι αυτά τα σημεία

ήταν, ομολογουμένως, πολύ, πολύ ψηλά. Εκεί όπου κανένας από τη γη δεν μπορούσε να σε δει.

Γλιστρώντας στον Αιθέρα, αισθανόσουν αρχικά μια ξαφνική μεταβολή παντού γύρω σου. Έναν έντονο κυματισμό, που προκαλούσε ζαλάδα. Και ο κυματισμός ποτέ δεν έπαυε τελείως· πάντοτε υφίστατο· αλλά, ανάλογα με το σκάφος που κανείς χρησιμοποιούσε, μειωνόταν σταδιακά, καθώς το μεταφορικό μέσο προσαρμοζόταν στις συνθήκες της διάστασης. Ασφαλώς, έπρεπε να είναι φτιαγμένο έτσι ώστε να *μπορεί* να προσαρμοστεί. Το κάθε τυχαίο αεροπλάνο δεν είχε αυτή τη δυνατότητα.

Το αεροπλάνο, όμως, που διέσχιζε τώρα τον Αιθέρα σίγουρα την είχε· γιατί ταξίδευε ομαλά, γλιστρώντας επάνω στα αιθερικά ρεύματα με άνεση, και δεν πήγαινε πέρα-δώθε.

Ήταν ένα μεγάλο σκάφος, με τέσσερα γιγάντια φτερά, και πυροβόλα όπλα ξεπρόβαλλαν από πολλά σημεία του. Πυροβόλα όπλα που δεν λειτουργούσαν και τόσο ικανοποιητικά στον Αιθέρα, μα ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε κανείς να έχει εδώ, από άποψη δύναμης πυρός.

Η Αγαρίστη στεκόταν μπροστά σ'ένα μεγάλο τζάμι των διαμερισμάτων της μέσα στο αεροπλάνο και ατένιζε έξω, τα σύννεφα του Αιθέρος και την αργυρογάλανη απεραντοσύνη του. Πολλά απ'αυτά τα σύννεφα δεν ήταν τόσο ακίνδυνα όσο φαίνονταν, όπως γνώριζε καλά. Ήταν επικίνδυνες οντότητες, ικανές να καταβροχθίσουν το γιγάντιο σκάφος της και εκείνη μαζί.

«Τι βαρετό θέαμα!» αναστέναξε η Αγαρίστη.

Στράφηκε απ'την άλλη, στη μεγάλη καμπίνα μέσα στην οποία βρισκόταν. Ο χώρος ήταν στολισμένος με πίνακες γνωστών και ταλαντούχων ζωγράφων από πάμπολλες διαστάσεις· είχε δύο λευκούς καναπέδες, έναν επίσης λευκό σοφά με γκριζες ρίγες, και ένα ξύλινο λαξευτό τραπέζι, ενώ σε μια από τις γωνίες του υπήρχε ένα πλήρως εξοπλισμένο μπαρ, με περισσότερα ποτά

απ'ό,τι μπορούσε η Αγαρίστη να θυμηθεί· σε μια δεύτερη γωνία ήταν ένα τραπέζι για μπιλιάρδο· σε μια τρίτη γωνία ήταν ακόμα ένα τραπέζι για μπιλιάρδο, διαφορετικού τύπου· σε μια τέταρτη γωνία βρισκόταν ένα τζάκι, όπου μπορούσαν να ανάψουν φλόγες ό,τι χρώματος και μορφής επιθυμούσε κανείς· επάνω σ'έναν τοίχο ήταν μια γιγαντο-οθόνη, με τη δυνατότητα προβολής εκατοντάδων κινηματογραφικών έργων ανά πάσα στιγμή. Το δάπεδο ήταν στρωμένο με αριστουργηματικά καμωμένα χαλιά.

Επί του παρόντος, δύο γυναίκες έπαιζαν μπιλιάρδο: η μετρίου αναστήματος, γεροδεμένη Βάρμη, η οποία είχε μαύρα, κοντά μαλλιά και ροζ δέρμα, και ήταν διοικήτρια της φρουράς της Αγαρίστης (για την ώρα, τουλάχιστον)· και η ψηλή και λυγερή Αγγελική, η οποία είχε μακριά, ξανθά, σγουρά μαλλιά, λευκό δέρμα σαν το χιόνι, και βιολετιά μάτια, και ήταν αρχόντισσα ευγενικής καταγωγής και μία από τις φίλες της Αγαρίστης.

Στο τραπέζι καθόταν και έτρωγε η Καλλιστώ –ακόμα μία από τις φίλες της Αγαρίστης–, με τα λεία, πράσινα της μαλλιά δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της. Το κατάμαυρο δέρμα της την έκανε να μοιάζει με σκιά, καθώς πιρουνίαζε τα ζυμαρικά που της είχε φτιάξει ο μάγειρας του σκάφους.

Μπροστά στη γιγαντο-οθόνη στεκόταν η Φενίλδα'σαρ και έψαχνε τις ταινίες που ήταν αποθηκευμένες στο σύστημα. Κι αυτή ήταν μια από τις φίλες της Αγαρίστης, και μάγισσα. Το δέρμα της ήταν γαλανό και τα μαλλιά της γυαλιστερά και μαύρα, και μακριά ως τη μέση. Φορούσε ένα αραχνοϋφαντο, μαύρο φόρεμα, που, η Αγαρίστη όφειλε να παραδεχτεί, τόνιζε τέλεια το ήδη τέλειο σώμα της. Πολλές γυναίκες θα σκότωναν για να έχουν σώμα όπως η Φενίλδα'σαρ· αλλά η ίδια ισχυριζόταν πως ποτέ δεν την ενδιέφερε ιδιαίτερα η εμφάνισή της. Η Αγαρίστη, ωστόσο, δεν την πίστευε. Όχι εντελώς, τουλάχιστον· γιατί η μάγισσα έκανε και κάτι πράγματα που επιβεβαίωναν τους ισχυρισμούς της. Όπως τώρα, για

παράδειγμα, που φορούσε αυτά τα τεράστια, άκρως αντιαισθητικά, στρογγυλά γυαλιά, καθώς έψαχνε τις ταινίες.

Ακόμα μία γυναίκα βρισκόταν στη μεγάλη καμπίνα, και ήταν, ασφαλώς, φίλη της Αγαρίστης όπως κι οι υπόλοιπες. Ονομαζόταν Ρία-Μία, και ήταν Αρχιέρεια του Κρόνου. Τώρα, βρισκόταν ξαπλωμένη στον σοφά, απλώνοντας νωχελικά το σώμα της επάνω του και καπνίζοντας ένα πούρο. Ήταν εύσωμη και είχε δέρμα ροζ, όπως η Βάρμη. Κι επίσης όπως η Βάρμη, καταγόταν από τη διάσταση όπου καταγόταν κι η Αγαρίστη.

«Βάρμη!» είπε η Αγαρίστη.

Η Βάρμη στράφηκε να την κοιτάξει, παίρνοντας το βλέμμα της από το τραπέζι του μπιλιάρδου. «Τι είναι, Μεγαλειοτάτη;»

«Αργούμε ακόμα;»

Η Βάρμη κοίταξε το ρολόι της. «Έντεκα ώρες και τριάντα-εφτά λεπτά, για να φτάσουμε στον προορισμό μας. Αλλά μην ανησυχείτε: ο χρόνος στον Αιθέρα κυλά πιο γρήγορα απ'ό,τι στη Σάρντλι, οπότε θα είμαστε στην ώρα μας.»

Η Ρία-Μία γέλασε. «Μη μου πεις ότι έχεις άγχος για το γάμο, Αγαρίστη! Δεν είναι, εξάλλου, ο πρώτος σου.»

«Ούτε κι ο τελευταίος, κατά πάσα πιθανότητα,» σχολίασε η Καλλιστώ.

«Μη λέτε ανοησίες!» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Ασφαλώς και δεν έχω άγχος. Απλώς βαριέμαι!»

«Ίσως να φταίει αυτό το χρυσό πετσί που έχεις φορέσει,» είπε η Καλλιστώ, πίνοντας μια γουλιά πορτοκαλάδα. «Ίσως να σε κάνει γκρινιάρα σαν τους γηγενείς της Σάρντλι.»

«Μην πιέξεις την τύχη σου, Καλλιστώ...»

«Όλο υποσχέσεις είσαι.» Η Καλλιστώ συνέχιζε, ατάραχη, το γεύμα της.

«Την προκαλείς;» ρώτησε η Αγγελική, λοξοκοιτάζοντας την Καλλιστώ μ'εκείνο το γνωστό, δόλιο βλέμμα της.

Η Καλλιστώ αγριοκοίταξε την Αγγελική. Ύστερα, κοίταξε την Αγαρίστη, η οποία δεν μιλούσε, αλλά δεν είχε απομακρύνει τη ματιά της από τη μαυρόδερμη γυναίκα. «Εντάξει,» είπε η Καλλιστώ, «το παίρνω πίσω. Εξάλλου, δεν είπα και τίποτα σπουδαίο,» πρόσθεσε, σηκώνοντας τους ώμους. «Απλά, είπα ότι ίσως –ίσως– να φταίει το δέρμα.»

«Ακόμα και να φταίει το δέρμα –που αποκλείεται τέτοιο πράγμα να συμβαίνει, όπως πολύ καλά γνωρίζεις–, δεν μπορώ να το αλλάξω εδώ μέσα,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Κι αυτό το γνωρίζεις επίσης πολύ καλά. Θέλεις, όμως, να είσαι σαρκαστική.»

«Δεν είμαι σαρκαστική!»

«Το αρνείσαι;»

«Φυσικά!»

Η Αγαρίστη σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, σιωπηλή. Η όψη της, όμως, είχε αγριέψει. Τα μαύρα της μάτια ατένιζαν οργισμένα την Καλλιστώ.

Εκείνη είχε τώρα χάσει την όρεξή της για φαγητό. «Εντάξει... Ίσως λίγο... αλλά όχι και τόσο...»

Η Αγγελική γέλασε, ειρωνικά, και χτύπησε μια μπάλα με τη στέκα του μπιλιάρδου, διασπώντας τρεις άλλες που βρίσκονταν κοντά-κοντά. Μια απ'αυτές μπήκε σε μια τρύπα. «Τρομερό επιχείρημα.»

Η Καλλιστώ στράφηκε, απότομα, να την κοιτάξει. «Ποιος σε ρώτησε εσένα; Γιατί ανακατεύεσαι;»

«Αγαρίστη,» είπε η Αγγελική, «θυμάσαι τι έγινε με τον Χαρίλαο; Ίσως να της χρειάζεται κι αυτής λίγος καθαρός... αιθέρας.»

Η σκοτεινή όψη της Αγαρίστης, ξαφνικά, φωτίστηκε. Και γέλασε.

Η Αγγελική μειδίασε, πλατιά, φανερώνοντας δόντια τόσο λευκά και αστραφτερά που έκαναν το κάτασπρο δέρμα της να μοιάζει μουντό.

Η Καλλιστώ σηκώθηκε απ'την καρέκλα της. «Θα επιστρέψω άλλη στιγμή,» είπε, και βάδισε προς την έξοδο της καμπίνας, η οποία ήταν αρκετά μακριά.

«Μείνε εδώ!» πρόσταξε η Αγαρίστη.

Η Καλλιστώ κοκάλωσε. «Γιατί;» ρώτησε με φωνή πνιχτή, σχεδόν παραπονιάρικη.

«Θα παίξουμε,» είπε ενθουσιωδώς η Αγαρίστη.

Η Καλλιστώ την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της· κι έμοιαζε να την κοιτάζει δειλά-δειλά, όπως κάποιος που βγάζει το κεφάλι του από την άκρη μιας πόρτας για να δει τι τρομερό πράγμα συμβαίνει μέσα στο δωμάτιο. «Τι θα παίξουμε;»

«Μπιλιάρδο.» Η Αγαρίστη χαμογελούσε. Είχε βρει, επιτέλους, κάτι για να σπάσει τη βαρεμάρα της εδώ μέσα! «Ξέρεις, σκέφτηκα το εξής: Μπορεί να είσαι φίλη μου, αλλά κανείς δεν πρέπει να με σαρκάζει, σωστά; Σωστά. Από την άλλη, όμως, η Παντοκράτειρα ολόκληρου του σύμπαντος οφείλει να δείχνει έλεος, κάπου-κάπου. Έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά. Έτσι είναι,» είπε αμέσως η Καλλιστώ.

«Επομένως!» είπε η Αγαρίστη, συνεχίζοντας να χαμογελά. «Θα παίξουμε μπιλιάρδο. Αν με κερδίσεις, τίποτα δε θα συμβεί. Αν σε κερδίσω, θα γίνει μ'εσένα ό,τι έγινε και με τον Χαρίλαο.»

Η Καλλιστώ ξεροκατάπιε. «Τι;...» Η Παντοκράτειρα ήταν γνωστό πως είχε πολύ άσχημη φήμη ως παίκτρια μπιλιάρδου (και όχι μόνο).

«Ναι,» είπε η Αγαρίστη. «Αυτό θα μας κρατήσει το ενδιαφέρον για λίγο!» Βάδισε προς το άδειο τραπέζι μπιλιάρδου.

Η Καλλιστώ την ακολούθησε με αργά, αβέβαια βήματα.

Η Αγγελική γελούσε κοροϊδευτικά.

«Σκύλα!» σφύριξε η Καλλιστώ, καθώς περνούσε από κοντά της.

Τα μάτια της Αγγελικής σκλήρυναν, και, χρησιμοποιώντας τη στέκα της, ράπισε την Καλλιστώ στα πισινά.

Εκείνη αναπήδησε, βγάζοντας μια πνιχτή τουρίδα. Και ήταν έτοιμη να στραφεί στην Αγγελική και, ίσως, να τη χτυπήσει· μα είδε την Παντοκράτειρα να της γνέφει, ανυπόμονα, απ'το τραπέζι του μπιλιάρδου, και ήξερε ότι δε θα ήταν καλό να τη δυσαρεστήσει...

3.

Το αεροπλάνο βγήκε απ'τον Αιθέρα, περνώντας στα ανώτερα στρώματα των ουρανών της Σάρντλι. Επάνω στη ράχη του ήταν δεμένη μια ημίγυμνη γυναίκα που ούρλιαζε. Το δέρμα της ήταν κατάμαυρο, και, σε πολλά σημεία, είχε εγκαύματα και πληγές, από την έκθεσή του στα αιθερικά ρεύματα. Οι πληγές και τα εγκαύματα είχαν μπλε χρώμα, όπως έχουν συνήθως στους περισσότερους λαούς των μαυρόδερμων ανθρώπων. Ακόμα και τα πράσινα μαλλιά της γυναίκας έμοιαζαν καυαλισμένα και μαυρισμένα, ειδικά στις άκριες. Τα βλέφαρά της τα είχε κλειστά με δύναμη, για να προστατεύει τα μάτια της. Και ούρλιαζε, ούρλιαζε, ούρλιαζε.

Τα ουρλιαχτά της, σταδιακά, σταμάτησαν, καθώς το περιβάλλον έπαψε να την τσουρουφλίζει. Αλλά τώρα άρχισε να τρέμει από το κρύο. Και παρακαλούσε, εκλιπαρούσε, να την πάρουν από δω, να τη βάλουν μέσα. Εκλιπαρούσε, ξανά και ξανά και ξανά. Μια συνεχόμενη λιτανεία που έβγαινε απ'τα τραυματισμένα χείλη της.

Κανείς, όμως, στο εσωτερικό του σκάφους δεν την άκουγε.

Το αεροπλάνο κατέβηκε στα χαμηλότερα στρώματα του ουρανού της Σάρντλι, και πέταξε πάνω από μια μεγάλη πεδιάδα (ζώα και νομάδες ύψωσαν τα κεφάλια τους, για να το κοιτάξουν, καθώς στραφτάλιζε στον απογευματινό ήλιο), πάνω

από μια πόλη (οι ντόπιοι έδειξαν ψηλά και στάθηκαν για να δουν το πελώριο, μεταλλικό σκάφος, αναφωνώντας από ενθουσιασμό, δέος, ή φόβο), πάνω από ένα δάσος (θηρία, μεγάλα και μικρά, το αντιλήφθηκαν, κι έστρεψαν τις μουσούδες και τα βλέμματά τους στον ουρανό, παραξενεμένα –και λίγο ενοχλημένα, ίσως– από τούτο τον απρόσμενο και θορυβώδη περαστικό), και τέλος πάνω από την απέραντη έρημο που ονομαζόταν Εσχάτη (οι λιγοστές σαύρες και τα λιγοστά έντομα που κατοικούσαν εδώ το αγνόησαν τελείως, αδιαφορώντας για τη γιγαντιαία παρουσία του, που δεν είχε καμία θέση στον μικροσκοπικό τους κόσμο).

Φτάνοντας σ'έναν ψηλό, πέτρινο πύργο, αναμεσής της ερήμου, το αεροπλάνο σταμάτησε το ταξίδι του και έκανε μερικούς κύκλους. Μακριά πόδια ξεπρόβαλαν από την κάτω μεριά του, ενώ οι προωθητήρες του άλλαξαν διεύθυνση, από οριζόντια σε κάθετη· και το πελώριο σκάφος προσγειώθηκε, σηκώνοντας χώμα και πέτρες, και γεμίζοντας την ήσυχη έρημο με το βουητό του.

4.

Ο Ορείχαλκος άκουσε το βουητό του αεροπλάνου, προτού εκείνο προσγειωθεί, και βγήκε στο πέτρινο μπαλκόνι, παραξενεμένος και λιγάκι ανήσυχος. Ήταν δυνατόν εκείνη να έκανε αυτόν τον θόρυβο;

Βλέποντας το γιγαντιαίο σκάφος να προσγειώνεται, αισθάνθηκε το σαγόνι του να χαλαρώνει. «Μα τους θεούς...» μουρμούρισε. «Αυτό δεν είναι σωστό! Δεν είναι... δεν είναι όπως έπρεπε να είναι!» Σύμφωνα με το έθιμο, η νύφη δεν ερχόταν μέσα σε αεροπλάνο· ερχόταν καβαλά σ'έναν *τορχ*, που θεωρείτο ιερό θηρίο· και ερχόταν μόνη της, όχι με συνοδεία.

Αλλά, βέβαια, ίσως να μην είναι αυτή, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Ίσως κάποιος άλλος να είναι μέσα στο αεροσκάφος.

Ποιος άλλος, όμως, να ήταν; Κανείς δε θα ερχόταν να τον ενοχλήσει, μέσα σ'έναν Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου, ενώ περίμενε τη νύφη του. Ετούτη ήταν ιερή στιγμή.

Κι επιπλέον, αυτό δεν ήταν το σύμβολό της επάνω στο αεροπλάνο;

Ω θεοί...

Ο Ορείχαλκος, ντυμένος με τον επίσημο χιτώνα *αθ'μαϊκ*, κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες του πύργου –ενώ αισθανόταν την παρουσία του *β'ζάλ* του συνεχώς πίσω του– και έφτασε στην είσοδο, στο ισόγειο: μια μεγάλη, διπλή, ξύλινη πόρτα, την οποία έσπρωξε με τα δύο χέρια, ανοίγοντάς την διάπλατα.

Και έμεινε στο κατώφλι, ατενίζοντας το μεγαθήριο αντίκρυ του.

Επάνω στη ράχη του σκάφους, παρατήρησε τώρα ο Ορείχαλκος, ήταν δεμένη μια μαυρόδερμη γυναίκα, μοιάζοντας τραυματισμένη και καψαλισμένη. *Μα τους Θεούς του Ήλιου και του Ανέμου, τι σημαίνει τούτο;*

Μήπως, τελικά, δεν ήταν η μέλλουσα σύζυγός του μέσα στο αεροπλάνο;

Μια μεταλλική θύρα άνοιξε στα πλευρά του σκάφους, και μια σκάλα ξεδιπλώθηκε, και άνθρωποι άρχισαν να κατεβαίνουν...

5.

Η οντότητα σκεφτόταν:

Τι ύβρις είναι τούτη; Τι περιφρόνηση προς τους θεούς; Τι έλλειψη σεβασμού για τα έθιμα; Τι προσβολή για τον Οίκο μας!

Η Παντοκράτειρα... λέει πως ορίζει το σύμπαν. Μα τη Σάρντλι δεν την ορίζει!

Χρειάζεται μια τιμωρία! Επιβάλλεται μια τιμωρία, δεν επιβάλλεται;

6.

Πρώτα, κατέβηκε απ'το σκάφος η φρουρά της Παντοκράτειρας: εικοσιτέσσερις επίλεκτοι άντρες –μόνο άντρες–, ντυμένοι με τις φανταχτερές τους ενδυμασίες, που, συγχρόνως, τους προστάτευαν και τους έκαναν να φαίνονται εντυπωσιακοί. Μαζί τους ήταν και η Βάρμη, ντυμένη όπως αυτούς, με κάποιες διαφορές, βέβαια, στη στολή, καθώς εκείνη ήταν γυναίκα και αξιωματικός τους.

Μετά, κατέβηκαν οι Υπερασπιστές, που ακόμα κι οι κοντινότεροι σύμβουλοι της Παντοκράτειρας δεν γνώριζαν τι πλάσματα ακριβώς ήταν. Έμοιαζαν με άντρες, μα ήταν άντρες; Έμοιαζαν με ανθρώπους, μα ήταν άνθρωποι; Είχαν δύο πόδια και δύο χέρια, και ένα κεφάλι· αλλά μέχρι εκεί μπορούσε να γίνει σύγκριση: γιατί πάντοτε ήταν τυλιγμένοι –ναι, τυλιγμένοι, όχι ντυμένοι– σε κάποιου είδους πανοπλία ή προστατευτική ενέργεια, και φορούσαν παρόμοιο κράνος. Το υλικό αυτής της πανοπλίας –ή η ενέργεια– ήταν μαύρο, ενώ έκανε, κάπου-κάπου, αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες ανακλάσεις, σε φαινομενικά τυχαίες στιγμές, όχι απαραίτητα όταν το χτυπούσε το φως.

Οι Υπερασπιστές που κατέβηκαν τώρα από το σκάφος ήταν δύο. Αλλά όλοι οι παρευρισκόμενοι (εκτός, μάλλον, από τον χρυσόδερμο άντρα που περίμενε στην είσοδο του πέτρινου πύργου) γνώριζαν πως ήταν αναλογικά ισχυρότεροι και από τους εικοσιτέσσερις άντρες της φρουράς μαζί. Μπορούσαν να τους σκοτώσουν, εύκολα. Μπορούσαν να τους αφανίσουν.

Η Παντοκράτειρα κατέβηκε μετά από τους Υπερασπιστές της, ακολουθούμενη από την Αγγελική, τη Φενίλδα'σαρ, και τη Ρία-Μία. Η Καλλιστώ, δυστυχώς, βρισκόταν ακόμα δεμένη στη ράχη του αεροπλάνου· αλλά, αργά ή γρήγορα, κάποιος θα πήγαινε να τη λύσει.

Η Βάρμη έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Παντοκράτειρα, η οποία ένευσε κοφτά.

Έτσι, η φρουρά άρχισε να ζυγώνει τον άντρα που στεκόταν στο κατώφλι της μοναδικής, όπως φαινόταν, εισόδου του πέτρινου πύργου.

7.

Ο Ορείχαλκος είδε, παραξενεμένος, τους αστραφτερά ντυμένους πολεμιστές να έρχονται προς το μέρος. Και, για μια στιγμή, κοκάλωσε. Τι γινόταν εδώ; Πώς ήταν δυνατόν να συμβαίνει τούτο; Αποκλείεται αυτά να τα είχε κάνει η μέλλουσα σύζυγός του! Αποκλείεται!

«Πρέπει να ερευνήσουμε τον πύργο, προτού εισέλθει η Μεγαλειοτάτη,» του είπε η γυναίκα με το λευκό δέρμα και τα μαύρα, κοντά μαλλιά, η οποία ήταν ντυμένη παρόμοια με τους μαχητές που την περιστοίχιζαν.

Αυτή ήταν, τελικά. Αυτή. Η μέλλουσα σύζυγός του. Ο Ορείχαλκος αισθάνθηκε απόγνωση, και απογοήτευση. Πώς είχαν κυλήσει τα πράγματα τόσο στραβά; Πώς;

«Μα...» ψέλλισε, προσπαθώντας να ξεπεράσει το αρχικό σοκ, «δεν λάβατε τις οδηγίες μας; Σχετικά με τα έθιμα;»

«Τις λάβαμε,» αποκρίθηκε, κοφτά, η γυναίκα.

«Ο Πύργος του Ήλιου και του Ανέμου είναι ιερό μέρος,» εξήγησε ο Ορείχαλκος, σε περίπτωση που δεν το είχαν καταλάβει, «ειδικά μια ώρα σαν ετούτη, πριν από έναν γάμο.

Δεν μπορείτε να μπείτε και να τον... να τον *ερευνήσετε!* Εξάλλου, τι να ερευνήσετε;»

«Πώς ξέρουμε ότι δεν υπάρχουν δολοφόνοι κρυμμένοι εκεί μέσα, έτοιμοι να σκοτώσουν την Παντοκράτειρα;»

«Μα, *τι λέτε;*» φώναξε ο Ορείχαλκος, νιώθοντας τώρα οργή να τον κυριεύει. «*Τι λέτε;* Ο χώρος είναι ιερός, σας λέω! Δεν σκοτώνουμε γυναίκες μέσα στους Πύργους του Ήλιου και του Ανέμου! Δεν σκοτώνουμε κανέναν μέσα στους—!»

«Και πώς μπορούμε να ξέρουμε ότι λέτε αλήθεια, Άρχοντά μου;»

«Αυτά είναι τα έθιμα του λαού μας!»

«Ίσως, όμως, να έχετε αποφασίσει, ετούτη τη φορά, να τα... *παρακάμψετε.*»

«Μα δεν *γίνεται* αυτό!»

«Όπως και νάχει,» αναστέναξε η γυναίκα. «Πρέπει να παραμερίσετε, για να μπούμε.»

«Όχι! Αυτό αποκλείεται! Αν μπείτε, ο γάμος θα χρειαστεί να ακυρωθεί. Ήδη έχετε... έχετε παραβεί τα έθιμά μας. Η νύφη έπρεπε να έρθει εδώ μόνη. Έπρεπε να διασχίσει την έρημο μόνη, επάνω σ'έναν *τορχ!*»

«Δεν είναι δυνατόν να περιμένατε ότι η Παντοκράτειρα θα διασχίσει μια έρημο ολομόναχη, καβάλα σ'έναν απ'αυτούς τους σκληρόδερμους σκύλους, Άρχοντά μου! Η Μεγαλειοτάτη είναι το σημαντικότερο πρόσωπο στο σύμπαν, και κυκλοφορούν ένα σωρό κακόβουλοι άνθρωποι που θέλουν να τη βλάψουν.»

«Ναι,» αναγκάστηκε να αποκριθεί, αν και σφιγμένα, ο Ορείχαλκος, «το καταλαβαίνω. Το καταλαβαίνω. Όμως τον πύργο δεν είναι δυνατόν να τον ερευνήσετε· αν το κάνετε, θα χαλάσει ο γάμος, και δε θα φταίω εγώ, ή κανείς άλλος απ'το λαό της διάστασής μου! Σας διαβεβαιώνω —στην τιμή μου, στο β'ζάιλ μου, και στο όνομα του Οίκου των Ορειβατών— ότι η

Παντοκράτειρα δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο ενός του πύργου.»

Η πολεμίστρια εμπρός του έσφιξε τα χείλη της, και δίστασε να απαντήσει. Δίστασε μόνο για μια στιγμή· και μετά, ήταν έτοιμη να μιλήσει. Αλλά μια άλλη γυναίκα την πρόλαβε: κάποια που, επί του παρόντος, στεκόταν πίσω της· κάποια η οποία είπε:

«Δεν πειράζει, Βάρμη· θα μπω χωρίς να γίνει έλεγχος.»

Η πολεμίστρια –που, προφανώς, λεγόταν Βάρμη– στράφηκε, ξαφνιασμένη, και το ίδιο και πολλοί από τους υπόλοιπους πολεμιστές· και η γυναίκα που είχε μιλήσει φανερώθηκε. Ήταν χρυσόδερμη, όπως ο Ορείχαλκος, και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, τόσο καλοχτενισμένα που γυάλιζαν στο φως του απογευματινού ήλιου. Φορούσε ένα φόρεμα παρόμοιο μ'αυτά που φορούσαν οι γυναίκες στη Σάρντλι, μα όχι ακριβώς ίδιο. Ήταν ένα καφετί φόρεμα με σιρίτι από μαύρο και χρυσό ύφασμα, και ήταν έξωμο και με βαθύ ντεκολτέ, αποκαλύπτοντας τα όμορφα, στρογγυλά στήθη της· είχε δύο μακριά σχισίματα, ένα από τη δεξιά κι ένα από την αριστερή μεριά της φούστας, και τα καλλίγραμμα πόδια της γυναίκας φανερώνονταν σ'όλο τους το μεγαλείο.

Θα μπω χωρίς να γίνει έλεγχος, είχε μόλις τώρα πει.

Θα μπω.

Αυτή ήταν η Παντοκράτειρα!

Ο Ορείχαλκος αισθάνθηκε το στόμα του να ξεραίνεται.

«Μα, Μεγαλειοτάτη–» έκανε να διαφωνήσει η Βάρμη, αλλά η άλλη γυναίκα ύψωσε το χέρι της και τη διέκοψε.

«Δε νομίζω ότι ο Άρχοντας Ορείχαλκος επιθυμεί το κακό μου,» είπε.

Κι ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της σ'εκείνον.

Έχει τόσο όμορφα μάτια. Μα... μα δεν έπρεπε νάχε έρθει έτσι! Όχι μ'αυτή την αμφίεση! Ω θεοί, δεν έδωσαν καμία σημασία στις οδηγίες που τους στείλαμε;

«Ο Άρχοντας Ορείχαλκος είσαι, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε η γυναίκα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «ναι. Ο γιος του Σιδήρου του Δευτέρου. Κι εσύ είσαι η Παντοκράτειρα;» Μάλλον, δεν πείραζε να της μιλά στον ενικό· σύντομα, θα παντρεούνταν. Κι εξάλλου, εκείνη είχε σπάσει όλα τα έθιμα!

Η γυναίκα γέλασε. «*Προφανώς* είμαι η Παντοκράτειρα! Ποια λες να είμαι;» Χαμογέλασε πλατιά. «Μ'έχεις δει με διαφορετική εμφάνιση, ε; Με διαφορετικό δέρμα, με διαφορετικά μαλλιά...»

Διαφορετικό δέρμα; Ναι, ο Ορείχαλκος νόμιζε πως είχε ακούσει ότι η Παντοκράτειρα άλλαζε συχνά το παρουσιαστικό της. Ακόμα και το δέρμα της. Πράγμα που πίστευε πως ήταν μύθος· αλλά να που, τελικά, δεν ήταν...

«Όχι, δεν είναι αυτό,» της είπε. «Αλλά... δε διάβασες τις οδηγίες μας;»

«Φυσικά και τις διάβασα!» Το χαμόγελο δεν έφυγε απ'το πρόσωπό της. «Και πολύ προσεχτικά, μάλιστα. Είστε πολύ περίεργος λαός. Μ'αρέσει αυτό. Μου κράτησε το ενδιαφέρον γι'αρκετή ώρα.»

«Μα, τότε, θα διάβασες και ότι έπρεπε να... να παρουσιαστείς αλλιώς.» Ο Ορείχαλκος έκανε μια χειρονομία, για να δείξει την αμφίεσή της.

Η Παντοκράτειρα γέλασε. «Εννοείς το βέλο; Και το ράσο;»

«Ναι, φυσικά, τι άλλο;»

«Νόμιζα ότι αυτά θα είχαν νόημα μόνο αν ερχόμουν μόνη, επάνω στον *τορχ*. Το οποίο, σίγουρα, θα είχε πλάκα, αλλά έχω και τη μαμά μου, που δε θα μ'άφηνε!» Η Παντοκράτειρα έδειξε τη Βάρμη με το σαγόνι, και γέλασε πάλι. «Αλλά μη στεναχωριέσαι— Ή, μήπως, δε σου αρέσει αυτό που βλέπεις;» Ύψωσε τα χέρια της, ανοιχτά, πάνω απ'το κεφάλι, σαν να ήθελε να τον αφήσει να θαυμάσει, για μια στιγμή, όλο της το σώμα, από πάνω ως κάτω.

«Όχι, όχι,» είπε ο Ορείχαλκος. «Είσαι υπέροχη, σ'αλήθεια. Αλλά... το έθιμο. Δεν έδωσες σημασία στο έθιμο...» Αναστέναξε. «Κανονικά, ένας τέτοιος γάμος θα έπρεπε να διακοπεί, όμως... αυτή είναι και μια ιδιαίτερη περίπτωση, υποθέτω.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είσαι απ'τη διάστασή μας. Είναι κατανοητό.»

Η όψη της σοβάρεψε. «Με συγχωρείς που σε στεναχώρησα. Δεν ήθελα ν'αρχίσουμε έτσι.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Δεν είναι για μένα. Το έθιμο είναι για την έρημο. Και η έρημος είναι παράξενη, ξέρεις· δύστροπη, στρυφνή. Όπως κι ο πύργος, και οι θεοί.»

«Μην ανησυχείς, δεν τα αγνόησα όλα,» τον διαβεβαίωσε η Παντοκράτειρα. «Θα δεις.» Του χαμογέλασε. Κι ύστερα, στρεφόμενη, έβγαλε ένα τραγουδιστό σφύριγμα απ'τα χείλη, χωρίς καμία βοήθεια των χεριών της. Ένα τόσο αλλόκοτο και όμορφο σφύριγμα, που έκανε τον Ορείχαλκο να συνοφρυωθεί, παραξενεμένος. *Πού έμαθε να σφυρίζει έτσι; Πώς μπορεί να σφυρίζει έτσι; Σχεδόν σαν ξωτικό της ερήμου...* «Αγγελική!» φώναξε η Παντοκράτειρα.

Μια ξανθή, ασπρόδερμη γυναίκα πλησίασε, μοιάζοντας, πραγματικά, να *αστράφτει* στο φως του ήλιου, εξαιτίας του γυαλιστερού της φορέματος. Στα χέρια της κρατούσε ένα μεγάλο πήλινο κύπελλο, το οποίο έδωσε στην Παντοκράτειρα.

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε. *Τελικά, πράγματι, δεν αγνόησε όλα μας τα έθιμα.*

Η Παντοκράτειρα τον πλησίασε, βαστώντας το κύπελλο με τα δύο χέρια και προσφέροντάς το σ'αυτόν.

Ο Ορείχαλκος είδε ότι το πήλινο αγγείο περιείχε καθαρό νερό. Το πήρε από τη μέλλουσα σύζυγό του και ήπιε.

Κι ύστερα, την οδήγησε στο εσωτερικό του Πύργου του Ήλιου και του Ανέμου.

8.

Καταισχύνη! Ανήκουστη, οικτρή καταισχύνη!

Υβρις.

Ο γάμος δεν πρέπει να συνεχιστεί! Δεν πρέπει!

Εκείνος, όμως, φαίνεται πρόθυμος... Πρόθυμος!

Απαράδεκτο!

*Αν δεν έρθει στα συγκαλά του, θα τον βρει η τιμωρία του
τόπου και των θεών. Και εκείνον και εκείνη.*

Μέρος Δεύτερο: Οι Πέντε Ημέρες

1.

Ο Ορείχαλκος την οδήγησε μέσα σ'έναν μικρό πέτρινο διάδρομο, και ύστερα σε μια στρογγυλή αίθουσα, επιπλωμένη και στολισμένη σύμφωνα με τη μόδα της Σάρντλι –η οποία μόδα δεν άλλαζε και πολύ συχνά, απ'όσο γνώριζε η Αγαρίστη.

Έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, και είδε, προς στιγμή, την αντανάκλαση του εαυτού της επάνω σ'έναν καθρέφτη. Έπειτα, το βλέμμα της στάθηκε σ'έναν μεγάλο πίνακα, ο οποίος έμοιαζε να απεικονίζει μια αμμοθύελλα με διάπυρα μάτια και πελώριο, ανοιχτό, μαύρο στόμα, που ήταν σαν άβυσσος.

«Ένας θεός της ερήμου,» εξήγησε ο Ορείχαλκος.

«Μα σ'ετούτη την έρημο δεν υπάρχει αρκετή άμμος για μια τέτοια αμμοθύελλα,» είπε η Παντοκράτειρα. «Μονάχα πέτρες και λίγο ξερό χώμα.»

«Σωστά.»

Η Αγαρίστη στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τότε, πώς εξηγείται το ότι αυτός ο θεός σηκώνει αμμοθύελλα;»

«Ο θεός *είναι* η αμμοθύελλα. Αν και, για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν είναι όντως άμμος αυτό που δείχνει ο πίνακας. Ίσως νάναι στάχτη, ή ξερό χώμα, ή κάποιο σύννεφο.»

Η Αγαρίστη ξανακοίταξε τον πίνακα. *Πράγματι*, σκέφτηκε· *δεν είναι ξεκάθαρο*. «Δεν τον έχεις δει;»

«Τον θεό; Όχι. Φυσικά και όχι. Δεν υπάρχει κανείς που να έχει δει τον Σάμπρεοθ και να έχει ζήσει.»

«Τότε, πώς τον ζωγράφισαν;»

«Από ιστορίες.»

«Μ'αρέσουν οι ιστορίες.»

«Καλό αυτό.»

Η Αγαρίστη στράφηκε πάλι να τον κοιτάξει, συνοφρυωμένη.

«Γιατί;»

«Θα δεις.»

Το συνοφρυώμά της βάθυνε. Ύστερα, όμως, χαμογέλασε.

«Είναι έκπληξη;»

«Ναι...» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Περίπου... Ίσως. Δηλαδή, για σένα, μάλλον. Επειδή δεν είσαι απ'τη διάστασή μας.»

«Μάλιστα,» είπε η Παντοκράτειρα, χτυπώντας τις παλάμες της εμπρός της και πλέκοντας τα δάχτυλά της. «Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν; Πώς αρχίζουμε; Μέσα σε τούτο τον πύργο δεν υποτίθεται ότι θα γίνει η τελετή του γάμου μας; Αν και, οφείλω να ομολογήσω, μου φαίνεται κάπως παράξενο που δεν είναι εδώ κι άλλοι.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρεις, κόσμος. Συγγενείς σου, πιθανώς, φίλοι, ή άλλοι άρχοντες της χώρας.» Οι πληροφορίες που είχε στείλει ο Οίκος των Ορειβατών στην Παντοκράτειρα δεν έλεγαν τίποτα για το τι ακριβώς συνέβαινε μέσα στον πύργο· μιλούσαν μόνο για το πώς έπρεπε η νύφη να προετοιμαστεί για να πάει εκεί. Για τα υπόλοιπα θα την ενημέρωνε ο μελλοντικός σύζυγός της.

«Δεν γίνονται έτσι τα πράγματα εδώ,» είπε, πολύ σοβαρά, ο Ορείχαλκος. «Ήδη βρίσκονται έξω απ'τον πύργο πάρα πολλοί άνθρωποι· πολύ περισσότεροι απ'ό,τι θα έπρεπε να βρίσκονται. Γιατί, βασικά, δε θα έπρεπε να βρίσκεται κανένας.»

«Τέλος πάντων. Ας κάνουμε ό,τι είναι να κάνουμε. Είναι κάποια λόγια που πρέπει να πω;»

«Όχι.»

«Τότε, τι πρέπει να κάνω;» Η Παντοκράτειρα ύψωσε το ένα της φρύδι ερωτηματικά.

«Ο πύργος έχει έξι πατώματα,» της είπε ο Ορείχαλκος. «Ετούτο όπου βρισκόμαστε είναι, προφανώς, το πρώτο. Το κάθε πάτωμα έχει και μια συγκεκριμένη σημασία. Έτσι, θα περνάμε κάθε μέρα σε ένα από τα πατώματα, και την έκτη ημέρα θα έχουμε φτάσει στο έκτο πάτωμα, οπότε και θα είναι θεμιτό να κάνουμε έρωτα και να ολοκληρώσουμε τον γάμο μας.»

«Αχά...» είπε η Παντοκράτειρα. «Κι αυτό είναι; Αυτή... αυτή είναι η τελετή του γάμου που έχετε στη Σάρντλι;»

«Μεταξύ των ευγενών, ναι. Η σημερινή ημέρα, πάντως, οφείλω να σε πληροφορήσω, δε μετράει ως μία από τις ημέρες της τελετής. Σήμερα, κανονικά, πρέπει να σου δώσω να φας και να πεις, και να σ'αφήσω να ξεκουραστείς, γιατί θα είσαι κουρασμένη απ'το ταξίδι σου στην έρημο.»

«Μα, δεν έκανα ταξίδι στην έρημο.»

«Σύμφωνα με το έθιμο, όμως, θα έπρεπε να είχες κάνει.»

Τι ηλίθια έθιμα είν'αυτά, μα τον Κρόνο! σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, έχοντας υπόψη της να φροντίσει να καταργηθούν, κάποια στιγμή στο μέλλον. Της έμοιαζαν σαν μια ανούσια ταλαιπωρία, και τίποτα περισσότερο.

Ο Ορείχαλκος την οδήγησε σε μια πολυθρόνα και την άφησε να καθίσει εκεί. Γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι με κάποιο ποτό και της το έδωσε.

Η Αγαρίστη το πήρε, και ρίγησε. «Γιατί αυτό το σημείο είναι έτσι ψυχρό;» ρώτησε.

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε. «Το β'ζάιλ μου κάθεται δίπλα σου.»

«Το δαιμόνιο που κρατάτε στις υπηρεσίες σας;» Η Αγαρίστη είχε ακούσει γι'αυτό. Ήταν κάποιου είδους πνεύμα, το οποίο είχαν οι ευγενείς της Σάρντλι υπό τις προσταγές τους.

«Δεν είναι δαιμόνιο. Είναι συγγενής,» εξήγησε ο Ορείχαλκος. Και είπε στο *β'ζάιλ* του, κοιτάζοντας δίπλα απ'την Παντοκράτειρα: «Απομακρύνσου, ξάδελφε. Μην ενοχλείς τη μέλλουσα σύζυγό μου.»

Η Αγαρίστη αισθάνθηκε το ψύχος να φεύγει και, κοιτάζοντας σ'αριστερά της, νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει μια ελαφριά αναταραχή στον αέρα, η οποία ίσα που φαινόταν και ήταν ακαθόριστης μορφής ή σχήματος. «Συγγενής;»

«Ναι. Αγέννητος ακόμα.»

«Αγέννητος;»

Ο Ορείχαλκος γέμισε άλλο ένα ποτήρι, για τον εαυτό του, και κάθισε σε μια πολυθρόνα κοντά της. «Το *β'ζάιλ* είναι το πνεύμα ενός συγγενή ο οποίος δεν έχει γεννηθεί ακόμα και ο οποίος ίσως ποτέ να μη γεννηθεί. Δεν είναι υπηρέτης· είναι συνοδοιπόρος και σύμβουλος. Μπορεί κι έρχεται σ'επαφή με τους θεούς.»

«Και είναι συνέχεια μαζί σου;»

«Ναι. Αλλά μην ανησυχείς· δεν είναι καθόλου αδιάκριτος, ούτε ενοχλεί. Εκτός από εμένα, ίσως, ορισμένες φορές,» πρόσθεσε, και ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό του.

Η Αγαρίστη ταρακούνησε λίγο το δικό της ποτό μέσα στο ποτήρι της. Της έμοιαζε με κρασί, αλλά δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν· ή ίσως τώρα να μη θυμόταν. Ήπιε μια μικρή γουλιά, για να το δοκιμάσει... και η γεύση την έκανε να θυμηθεί. Ναι, φυσικά. «Υπόγειος οίνος,» είπε.

Ο Ορείχαλκος ένευσε. «Από την εποχή του πατέρα του πατέρα μου. Πολύ παλιός. Πολύ καλός.»

Η Αγαρίστη ήπιε ακόμα μια γουλιά.

Και σιγή απλώθηκε ανάμεσα στους δυο τους, για κάμποση ώρα, καθώς παρατηρούσαν ο ένας τον άλλο.

Η Αγαρίστη σκέφτηκε ότι, αν την περνούσαν έτσι για πέντε μέρες, τα πράγματα θα καταντούσαν πολύ ανιαρά εδώ μέσα. «Θα μπορούσαμε να επισπεύσουμε τη διαδικασία;» ρώτησε.

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε.

«Εννοώ, να τελειώνουμε πιο γρήγορα με το γάμο. Αντί για πέντε μέρες, μία, για παράδειγμα.»

«Αδύνατον—»

«Το έθιμο, έτσι;»

«Ασφαλώς.» Ο Ορείχαλκος ήπие την τελευταία γουλιά απ'τον υπόγειο οίνο στο ποτήρι του.

Η Αγαρίστη αναστέναξε. Εκείνης το μισό ποτήρι ήταν ακόμα γεμάτο. «Θα το αλλάξω αυτό το έθιμο,» είπε. «Δε βλέπω να χρειάζεται σε τίποτα· απλά καθυστερεί τα πράγματα.»

Τα μάτια του Ορείχαλκου γούρλωσαν. «Δε γίνεται να το καταργήσεις, έτσι απλά!»

Η Αγαρίστη γέλασε, βλέποντας την έκφρασή του. «Γιατί όχι; Είμαι η Παντοκράτειρα, δεν είμαι;»

«Ναι, αλλά... αυτό είναι ένα έθιμο που έχει κρατήσει χιλιάδες χρόνια! Είναι πολύ σημαντικό. Θα εξοργίσεις τους θεούς. Μάλιστα, ίσως ήδη να τους έχουμε εξοργίσει λιγάκι, με το αεροσκάφος κι όλ'αυτά...»

«Δε φοβάμαι κανέναν θεό,» δήλωσε η Αγαρίστη, και ήπие μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Και οι ευγενείς θα δυσανεστηθούν πάρα πολύ—»

«Το πιστευες αυτό, πραγματικά;»

«Και βέβαια—»

«Γιατί;» Η Αγαρίστη ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά, θα τους διευκολύνω τους γάμους τους.»

«Μα, δε θέλουν να τους διευκολύνεις! Τους αρέσει έτσι όπως είναι.»

Η Παντοκράτειρα τον ατένισε σκεπτικά.

Μα τους θεούς! συλλογίστηκε ο Ορείχαλκος, σοκαρισμένος από την πρότασή της. *Τι να σκέφτεται τώρα; Τίποτα χειρότερο;* Ήταν τελείως παράξενη, αυτή η Παντοκράτειρα· όσα είχε ακούσει για εκείνη ήταν, τελικά, αλήθεια. Της είπε: «Ως σύζυγός σου, θα πρέπει να σε συμβουλευώ σχετικά μ'αυτά

τα πράγματα. Και εννοώ όσα αφορούν τη Σάρντλι. Εξάλλου, αυτός δεν είναι ο λόγος που με παντρεύεσαι;»

«Όχι μόνο. Πιστεύω πως η ισχυροποίηση των δεσμών μου με τη διάστασή σας θα φέρει καλά αποτελέσματα.»

«Ακριβώς. Αλλά δε θα το πετύχεις αυτό, αν καταργήσεις το συγκεκριμένο έθιμο... που, άλλωστε, δε νομίζω ότι σε ενοχλεί εσένα, προσωπικά. Ύστερα απ'το γάμο μας, μάλλον, δε θα ξαναχρειαστεί ποτέ ν'ασχοληθείς μαζί του.»

Η Παντοκράτειρα ήπια ακόμα μια γουλιά υπόγειο οίνο, και μειδίασε λεπτά. «Ναι, νομίζω ότι έχεις δίκιο.» Μετά, γέλασε. «Δεν πρέπει να σου έχω κάνει και πολύ καλή εντύπωση, ε;»

«Αντιθέτως,» είπε ο Ορείχαλκος. «Μου έχεις κάνει πολύ ζωνηρή εντύπωση.»

Η Αγαρίστη τον ατένισε, για λίγο, αμίλητη και σκεπτική, όπως πριν. *Περίεργα μού τα λέει, συλλογίστηκε. Γιατί σχεδόν πάντα οι σύζυγοί μου είναι έτσι περίεργοι;* «Πρέπει να είσαι απόλυτα πιστός σε μένα, Ορείχαλκε,» του είπε, τελικά. «Δεν περιμένω τίποτα λιγότερα από τους συζύγους μου· και δεν ανέχομαι τους προδότες.»

«Με παρεξήγησες—» έκανε αμέσως εκείνος.

Η Παντοκράτειρα ύψωσε το χέρι της. «Όχι. Δεν υπονοώ πως έχεις δόλια σχέδια στο μυαλό σου. Θέλω, όμως, αυτό να το έχουμε ξεκαθαρισμένο.»

«Ασφαλώς,» είπε ο Ορείχαλκος. «Εξάλλου, ποτέ δεν είχα συγκρούσεις με την Παντοκρατορία· ούτε εγώ ούτε ο Οίκος μου.»

«Αυτό είναι αλήθεια.» Η Παντοκράτειρα έπαιρνε ένα πολύ σημαντικό μέρος των μεταλλευμάτων που χρειαζόταν από ετούτη τη διάσταση. Η Σάρντλι ήταν πλούσια σε κοιτάσματα.

«Θα είμαι το ίδιο πιστός όπως και παλιά,» υποσχέθηκε ο Ορείχαλκος, «κι ακόμα περισσότερο. Η διαφωνία μου σχετικά με την αλλαγή των εθίμων δεν ήταν παρά για να μας οδηγήσει όλους σ'έναν καλύτερο δρόμο.»

«Το καταλαβαίνω,» είπε η Αγαρίστη. «Αλλά ας σταματήσουμε ετούτη την κουβέντα! Βαραίνει την ατμόσφαιρα.» Τεντώθηκε μπροστά, ακουμπώντας τους αγκώνες της στα γόνατά της. «Τι θα κάνουμε μέχρι να πέσει η νύχτα; Θα ήθελα να σε γνωρίσω καλύτερα...»

«Κι εγώ.»

Η Αγαρίστη χαμογέλασε. Ήπιε την τελευταία γουλιά απ'το κρασί της κι άφησε το ποτήρι της παραδίπλα. «Η τελετή του γάμου δεν έχει ακόμα αρχίσει επίσημα, έτσι δεν είναι;»

«Εμμ...» Δεν ήταν σίγουρος για τούτο. Η ημέρα της άφιξης της νύφης ήταν η Ημέρα της Άφιξης, που η μέλλουσα νύφη έτρωγε και αναπαυόταν. Δεν πρέπει να συγκαταλεγόταν ανάμεσα στις Πέντε Ημέρες. «Ναι, υποθέτω πως έχεις δίκιο.»

Η Παντοκράτειρα τεντώθηκε περισσότερο, και τον φίλησε.

Τα χείλη της ήταν σαν μέλι, η ανάσα της μεθυστική. Ο Ορείχαλκος σήκωσε το χέρι του και άγγιξε το μάγουλό της, παραμερίζοντας μια τούφα μαύρα μαλλιά, ενώ αισθανόταν την επιθυμία του για εκείνη να φουντώνει μέσα του—

Τι νομίζεις ότι κάνεις εκεί, ξάδελφε; ακούστηκε μια γνώριμη φωνή να σφυρίζει μες στο μυαλό του. *Είναι απαγορευμένο!*

Το β'ζάιλ του είχε δίκιο.

Την απομάκρυνε με το ένα χέρι. «Όχι...!» είπε ξέπνοα. «Όχι... Δεν πρέπει.»

«Γιατί όχι;»

«Την έκτη ημέρα,» εξήγησε ο Ορείχαλκος, γλείφοντας τα χείλη του (και μπορώντας ακόμα να γευτεί τη γλυκιά γεύση των δικών της χειλιών επάνω τους). «Μόνο τότε.»

«Μα, είπες ότι η τελετή του γάμου δεν έχει ακόμα αρχίσει!» διαμαρτυρήθηκε η Αγαρίστη.

«Και πάλι, αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε από τώρα.»

«Εξαιτίας του γαμημένου εθίμου;»

«Μη μιλάς έτσι!» είπε ο Ορείχαλκος· και πρόσθεσε: «Αν κάνουμε τώρα αυτό που προτείνεις, θα εξοργίσουμε τους θεούς, και την έρημο, και τον πύργο.»

Ο Σκοτοδαίμων να πάρει τους θεούς σας! Και την έρημο και τον πύργο! γρύλισε η Αγαρίστη, εντός της. *Και τα έθιμά σας! Τα έθιμά σας, κυρίως!* Δεν έπρεπε να είχε συμφωνήσει να γίνει αυτός ο γάμος έτσι, σύμφωνα με τα έθιμα των κατοίκων της Σάρντλι. Δεν ήξερε ότι ήταν τόσο ελεεινά. Νόμιζε ότι θα ήταν κάτι ενδιαφέρον και διασκεδαστικό. Αισθανόταν απογοητευμένη.

Αναστέναξε, ακουμπώντας την πλάτη της στην πολυθρόνα. «Εντάξει...» είπε, σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος και τα πόδια της στο γόνατο.

«Με συγχωρείς,» είπε ο Ορείχαλκος, παρατηρώντας την όψη της. Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του και γονάτισε μπροστά στη δική της, αγγίζοντας το χέρι της. «Δεν εξαρτάται από εμένα. Αν εξαρτιόταν από εμένα και μόνο...» Έγειρε το κεφάλι και φίλησε το γόνατό της. «...θα ήταν αλλιώς.»

Η Αγαρίστη χαμογέλασε. *Μπορεί να γίνει πολύ γλυκός, τελικά,* παρατήρησε. *Όταν γνωριστούμε καλύτερα, είμαι σίγουρη πως δε θα μετανιώσω για την επιλογή μου.*

Τα δάχτυλά τους πλέχτηκαν, και έμειναν να κοιτάζουν για πολλή ώρα ο ένας τα μάτια του άλλου.

2.

Εκείνη τη νύχτα, κοιμήθηκαν στους σοφάδες του μεγάλου στρογγυλού δωματίου του πρώτου πατώματος του Πύργου του Ήλιου και του Ανέμου, σύμφωνα με το έθιμο.

Και κανένας απ'τους δυο τους δεν έκανε καλό ύπνο.

Φιλήδονα όνειρα ταλαιπωρούσαν τον Ορείχαλκο: έβλεπε ότι σηκωνόταν ολόγυμνος απ'τον σοφά του και πήγαινε στον

σοφά της Παντοκράτειρας, για να γλιστρήσει κάτω απ'τα σκεπάσματα, να διατρέξει τα χέρια του επάνω στο υπέροχο κορμί της, και να κάνουν ατελείωτο έρωτα.

Τα όνειρα της Αγαρίστης ήταν πολύ διαφορετικά: έβλεπε ότι ο θεός της ερήμου του πίνακα –ο θεός που ο Ορείχαλκος είχε αποκαλέσει Σάμπρεοθ– έβγαινε από τον πίνακα και την κυνηγούσε, για να την πνίξει μέσα στην υπερφυσική του θύελλα· και οι Υπερασπιστές της δεν ήταν κοντά για να τη βοηθήσουν· κανένας δεν ήταν κοντά για να τη βοηθήσει. Δύο φορές ξύπνησε μες στη νύχτα απ'αυτό τον ελεεινό εφιάλτη, και είδε ότι όλα ήταν ήσυχια και ότι ο Ορείχαλκος απέναντί της κοιμόταν.

Το πρωί, κι οι δυο τους ήταν ταραγμένοι.

Ωστόσο, ο Ορείχαλκος προσπάθησε να δώσει τον καλύτερό του εαυτό. «Στο πρώτο πάτωμα,» είπε, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο, ντυμένος με τον χιτώνα *αθ'μαϊκ*, «μιλάμε για τους συγγενείς μας και για την καταγωγή μας, ώστε να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καλύτερα.»

Η Παντοκράτειρα δεν είχε ακόμα σηκωθεί· ήταν μισοξαπλωμένη στον σοφά, φορώντας μόνο τα εσώρουχά της κι έχοντας ένα σεντόνι ριγμένο επάνω της (γιατί ήταν βέβαιη πως, παρά τη ζέστη, αν δεν το είχε ριγμένο επάνω της, ο Ορείχαλκος θα διαφωνούσε, ισχυριζόμενος πάλι ότι κάποιο έθιμο όριζε το τάδε και το τάδε και το τάδε ηλίθιο πράγμα). Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα κουλουράκι, το οποίο και μασουλούσε ήρεμα, προσπαθώντας να μη σκέφτεται τον παράξενο εφιάλτη που είχε δει δύο –δύο!– φορές κατά τη διάρκεια της νύχτας.

«Αλλά,» συνέχισε ο Ορείχαλκος, «προτού αρχίσουμε να τα λέμε αυτά, θα ήθελα πρώτα να μάθω ένα πολύ βασικό πράγμα για σένα: Ποιο είναι το αληθινό σου όνομα.»

«Αγαρίστη.»

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε αχνά. «Αγαρίστη;»

«Ναι, γιατί; Πίστευες ότι, επειδή είμαι η Παντοκράτειρα, θα έπρεπε να έχω κανένα αλλόκοτο όνομα που χρειάζεται να εξασκείς τη γλώσσα σου δυο μέρες, προκειμένου να το προφέρεις σωστά;»

Ο Ορείχαλκος γέλασε. *Μπορεί νάναι τελείως τρελή, αλλά έχει πνεύμα!* «Όχι απαραίτητα. Κι επιπλέον, το Αγαρίστη δεν είναι και τόσο κοινό όνομα σε τούτη τη διάσταση.»

«Ούτε κανέναν τον λένε Ορείχαλκο στη δική μου διάσταση.»

Ο Ορείχαλκος κάθισε στην άκρη του σοφά, και η Αγαρίστη ακούμπησε τα πόδια της στους μηρούς του. Εκείνος την κοίταξε αμήχανα.

«Μη μου πεις ότι το έθιμο έχει πρόβλημα και μ'αυτό;» έκανε η Παντοκράτειρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Αλλά με βάζεις σε πειρασμό έτσι.»

«Ωραία.» Η Αγαρίστη, υπομειδιώντας, άπλωσε το χέρι της, έπιασε το ποτήρι με το γάλα που βρισκόταν πάνω στο τραπεζάκι παραδίπλα, και ήπιε.

Αυτή η γυναίκα δεν ξέρει στο ελάχιστο τι θα πει αυτοσυγκράτηση! σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Και η αυτοσυγκράτηση ήταν κάτι που οι κάτοικοι της Σάρντλι λάμβαναν πολύ σοβαρά. Τα πάντα είχαν την ώρα τους· έπρεπε κανείς να είναι υπομονετικός. Οι βιαστικοί, σύντομα, κατακρημνίζονταν: πράγμα που είχε αποδειχτεί ξανά και ξανά. *Θα πρέπει να τη διδάξω μερικά χρήσιμα πράγματα, μέχρι να περάσουν οι Πέντε Ημέρες*, αποφάσισε.

«Τώρα, μπορείς εσύ να με ρωτήσεις,» την πληροφόρησε. «Τι θες να σου πω για την καταγωγή μου;»

Η Παντοκράτειρα πήρε άλλο ένα κουλουράκι. «Δε χρειάζεται να σε ρωτήσω τίποτα· ξέρω τα πάντα. Πώς νομίζεις ότι σε διάλεξα; Έχω όλες τις πληροφορίες σχετικά μ'εμένα αποθηκευμένες. Ανήκεις στον Οίκο των Ορειβατών, που είναι ο ισχυρότερος Οίκος στη Σάρντλι. Είσαι γιος του Σιδήρου του

Δευτέρου, ο οποίος είναι αδελφός του Σιδήρου του Πρώτου. Έχεις τρία αδέρφια: δύο αδελφούς και μία αδελφή. Ονομάζονται Ρουμπίνης, Όνυχας ο Πέμπτος –αλήθεια, γιατί τόσοι Όνυχες στην οικογένειά σας;–, και Αζουρίτια η Δεύτερη. Είσαι πολύ ικανός με το τόξο που χρησιμοποιούν σε τούτη τη διάσταση, και έχεις και... κακή φήμη ως γυναικάς, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου. Αλλά, υποθέτω, εδώ οι κατάσκοποί μου πρέπει να έχουν κάνει κάποιο λάθος. Όχι πως δεν είσαι όμορφος, αλλά... εεε... τέλος πάντων... δε φαίνεσαι για τέτοιος τύπος.»

Ο Ορείχαλκος χαμογελούσε.

«Σταμάτα να χαμογελάς έτσι.»

«Πώς, δηλαδή;»

«Σα να ξέρεις κάτι που δεν το ξέρω. Πες μου: υπάρχει κάποια πληροφορία για σένα που να μην έχω; Ή, μήπως, κάνω λάθος για την παραπληροφόρηση των κατασκόπων μου σχετικά με το πόσο γυναικάς είσαι;»

«Εξαρτάται απ'τα κριτήρια που θέτει ο καθένας,» είπε ο Ορείχαλκος. «Απ'το πώς βλέπει τα πράγματα.»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώθηκε. «Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε. «Μπορεί να είναι να παντρευτούμε, αλλά δε μ'ενδιαφέρει τι κάνεις με την προσωπική σου ζωή. Εκτός αν αφορά άμεσα εμένα ή την Παντοκρατορία, έχει υπόψη σου!»

«Το είχα φανταστεί.»

«Υπάρχει, λοιπόν, τίποτ'άλλο που πρέπει να μου πεις;»

Ο Ορείχαλκος αναστέναξε. «Όχι. Φαίνεται πως ξέρεις τα πάντα για τους στενούς συγγενείς μου. Δεν ήξερες, όμως, για τα β'ζάιλ. Δεν ήξερες τι είναι ακριβώς.» Συνειδητοποίησε ότι χάιδευε, ασυναίσθητα, τη γυμνή της κνήμη, και σταμάτησε, απομακρύνοντας το χέρι του.

«Πράγματι,» παραδέχτηκε η Παντοκράτειρα. «Δεν τα είχα θεωρήσει ιδιαίτερης σημασίας. Επομένως, έχεις και έναν ξάδελφο, έτσι; Σε πνευματική μορφή.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε. «Κι εσύ;» ρώτησε. «Ποιοι είναι συγγενείς σου; Η μητέρα σου, ο πατέρας σου; Δεν ξέρω τίποτα για σένα.»

«Οι γονείς μου είναι νεκροί.»

«Λυπάμαι.»

«Δεν πειράζει. Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε.»

«Ποιοι ήταν;» θέλησε να μάθει ο Ορείχαλκος. «Αν ήταν άρχοντες ή βασιληάδες, ίσως να τους έχω ακούσει, ακόμα κι αν βρίσκονταν σε κάποια μακρινή διάσταση.»

«Η μητέρα μου ήταν σερβιτόρα, ο πατέρας μου μηχανικός οχημάτων.»

Ο Ορείχαλκος έμεινε σιωπηλός, πιστεύοντας ότι η Αγαρίστη τού έκανε πλάκα. Όταν, όμως, είδε ότι η όψη της ήταν σοβαρή, είπε: «Και πώς εσύ κατέληξες Παντοκράτειρα;»

Το βλέμμα της κατέβηκε· τα βλέφαρά της έκρυψαν τα μάτια της από τα δικά του. «Δεν μπορώ να σ' το πω αυτό,» αποκρίθηκε, με φωνή που ήταν σαν ψίθυρος σκοτεινού ανέμου. «Είναι μυστικό.»

Μυστικό; Και γιατί μιλά έτσι; Μιλά σαν... σαν να φοβάται κάτι. Ή κάποιον. Αλλά είναι δυνατόν η Παντοκράτειρα να φοβάται; Να φοβάται τι;

Ο Ορείχαλκος παραμέρισε τα πόδια της και κάθισε πιο πάνω στον σοφά, πλάι στη μέση της, για να κοιτάξει καλύτερα το πρόσωπό της. Με το χέρι του, άγγιξε πάλι το μάγουλό της.

Το βλέμμα της υψώθηκε, και τον κοίταξε· κι εκείνος παρατήρησε ξανά ότι είχε πολύ όμορφα μάτια.

«Δεν καταλαβαίνω,» της είπε.

«Χρειάζεται να καταλαβαίνεις; Το απαιτεί το έθιμο;» Δεν χαμογελούσε, αλλά ο τόνος της φωνής της δεν ήταν σοβαρός. Όχι τελείως.

«Όχι, αλλά θα το ήθελα.»

«Δεν μπορώ να σου πω άλλα.» Άγγιξε το χέρι του· το έσφιξε μέσα στα δικά της.

«Γιατί;»

«Αρκετά!» Η φωνή της δεν ήταν απότομη, ούτε δυνατή, μα δεν άφηνε περιθώριο για καμία διαφωνία.

Μερικές στιγμές σιγής πέρασαν, και οι δυο τους μονάχα κοιτάζονταν, δίχως να μιλάνε. Έπειτα, ο Ορείχαλκος, μη μπορώντας να σταματήσει τον εαυτό του, έσκυψε και φίλησε τα χείλη της. Όταν απομακρύνθηκε πάλι, εκείνη δεν προσπάθησε να τον κρατήσει κοντά της. Είχε, όμως, ένα λεπτό μειδίαμα ικανοποίησης στο πρόσωπό της.

«Τι άλλο έχουμε να πούμε σ' αυτό το πάτωμα;» τον ρώτησε, αφότου κύλησαν ξανά μερικές σιωπηλές στιγμές. «Νομίζω πως ό,τι ήταν να πούμε το είπαμε.»

«Ίσως.»

«Γιατί να μην πάμε, λοιπόν, στο επόμενο;»

«Θα πάμε αύριο, όπως ορίζει το έθιμο.»

«Τι τα θέλετε αυτά τα έθιμα;» αναστέναξε η Παντοκράτειρα.

«Αυτό είναι ένα θέμα για το δεύτερο πάτωμα.»

«Τι εννοείς;»

«Θα μάθεις σύντομα.»

«Και μέχρι αύριο τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Θα σου πω για τους προγόνους μου,» απάντησε ο Ορείχαλκος. «Γνωρίζεις για τους τωρινούς μου συγγενείς – πράγμα το οποίο δεν είναι δύσκολο κανείς να το μάθει–, αλλά γνωρίζεις και για τους ανθρώπους από τους οποίους προήλθα;»

«Υπάρχουν όλα καταγεγραμμένα,» τον διαβεβαίωσε η Παντοκράτειρα. «Αν ήθελα, μπορούσα να τα βρω. Αλλά δεν το θεώρησα απαραίτητο, και ούτε νομίζω ότι είναι. Δε χρειάζεται να μπεις στον κόπο να–»

«Κι όμως, χρειάζεται.»

«Γιατί;»

«Θα ήθελα να με ακούσεις να σου λέω γι' αυτούς,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος· και πρόσθεσε νοερά: *Κι έτσι να εξασκήσεις την υπομονή σου.*

Η Παντοκράτειρα χαμογέλασε στραβά. «Μου το ζητάς, δηλαδή, σαν χάρη;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι.»

«Ένα φιλή, τότε,» είπε η Αγαρίστη, «εδώ,» άγγιξε τα χείλη της. «Και θα σε ακούω όλη την υπόλοιπη ημέρα.»

Ο Ορείχαλκος τη φίλησε, και μετά εκείνη, πράγματι, τον άκουγε αδιαμαρτύρητα –ή σχεδόν αδιαμαρτύρητα– όλη την ημέρα.

3.

Έκαναν τα έθιμα παιχνίδι τους, οι ιερόσυλοι! Οι βέβηλοι!

Θα πληρώσουν γι' αυτό. Πρέπει να πληρώσουν! Η έρημος είναι εξοργισμένη μαζί τους. Τόσο εξοργισμένη. Τη νιώθω να ανασαλεύει, σαν θηρίο.

Και οι θεοί μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. Αναρωτιούνται ποια είναι τούτη η ξένη που τους περιγελά. Αναρωτιούνται πώς έχει κάνει τον υπήκοό τους να παραλογιστεί έτσι.

Κι εγώ πρέπει να υπακούσω, και να επιβάλω την τιμωρία. Αργά ή γρήγορα. Γιατί, όσο πάει, το άγος τούτο μεγαλώνει!

4.

Το επόμενο πρωί, η Αγαρίστη ξύπνησε απ' τη δόνηση του κρυφού πομπού στο βραχιόλι της. Ανασηκώθηκε πάνω στον σοφά και πάτησε το κουμπί που άνοιγε τον πομπό. «Τι είναι, Βάρμη;» ρώτησε.

«Μεγαλειοτάτη, είστε καλά;» ακούστηκε η φωνή της Βάρμης μέσα από το βραχιόλι.

«Ναι, γιατί να μην είμαι;»

«Λείπετε πολλές ώρες...»

«Και θα λείψω κι άλλες. Μερικές μέρες ακόμα.»

«Μερικές μέρες; Μεγαλειοτάτη, σίγουρα είστε καλά; Μήπως σας απειλούν, για να–;»

«Κανένας δε με απειλεί, ανόητη! Αυτός είναι ο χρόνος που χρειάζεται για να ολοκληρωθεί η τελετή του γάμου.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη. Έχετε κάτι να προστάξετε;»

«Αγαρίστη!» Η φωνή του Ορείχαλκου, απ'τον αντικρινό σοφά· η Παντοκράτειρα στράφηκε, για να τον κοιτάξει. «Πες της να πάρει τους στρατιώτες από δω· και το αεροπλάνο. Δεν υπάρχει λόγος για–»

«Ξέχνα το,» του είπε εκείνη. «Αποκλείεται να γίνει αυτό.» Και στον πομπό: «Όχι, δεν έχω τίποτα να προστάξω, Βάρμη.»

«Καλή σας ημέρα, Μεγαλειοτάτη.»

Ο πομπός έκλεισε.

«Δεν ήξερα ότι κουβαλούσες τέτοιο πράγμα επάνω σου,» της είπε ο Ορείχαλκος.

«Δε σ'αρέσουν οι εκπλήξεις;»

«Αναλόγως.»

«Μάλιστα...» Η Αγαρίστη χασμουρήθηκε και τεντώθηκε. «Θα πάμε στο δεύτερο πάτωμα σήμερα;» ρώτησε.

«Ναι. Και εκεί θα συζητήσουμε επάνω σε φιλοσοφικά θέματα.»

«Φιλοσοφικά θέματα; Όπως;»

«Όπως αν χρειάζονται τα έθιμά μας, ή όχι,» της θύμισε ο Ορείχαλκος.

Η Παντοκράτειρα μειδίασε. «Εντάξει. Πλάκα θα έχει!»

Ντύθηκαν, ετοιμάστηκαν, και ο Ορείχαλκος την οδήγησε στις πέτρινες σκάλες του πύργου, τις οποίες άρχισαν να ανεβαίνουν. Όταν έφτασαν επάνω, η Αγαρίστη διαπίστωσε

πως το δεύτερο πάτωμα του πύργου δεν είχε και καμια μεγάλη διαφορά από το πρώτο, πράγμα το οποίο ήταν, το δίχως άλλο, τελείως βαρετό. Το δωμάτιο όπου τώρα βρίσκονταν ήταν στρογγυλό και επιπλωμένο πάλι σύμφωνα με τη μόδα της Σάρντλι. Η μόνη διαφορά ήταν ότι δεν είχε καθρέφτη (*απαράδεκτο*, έκρινε η Αγαρίστη, γιατί δε θα μπορούσε να φτιάξει τα μαλλιά της όπως ήθελε, το πρωί), ενώ είχε πολλά ράφια γεμάτα βιβλία. Στο σημείο όπου στο προηγούμενο πάτωμα βρισκόταν ο πίνακας με την αμμοθύελλα –η οποία ίσως και να *μην* ήταν αμμοθύελλα, όπως είχε διευκρινίσει ο Ορείχαλκος– εδώ βρισκόταν ένας άλλος πίνακας, που απεικόνιζε αστραπές οι οποίες σχημάτιζαν μια ενεργειακή σφαίρα, ακριβώς πάνω από το έδαφος της πετρώδους ερήμου.

«Κι άλλος θεός;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ναι,» απάντησε ο Ορείχαλκος. «Ονομάζεται Άνβρεοθ.»

«Και είναι θεός της αστραπής;»

«Θεός των ουρανών. Υποτίθεται πως, όταν εξοργιστεί, κατεβαίνει απ'τους αιθέρες σαν μια σφαίρα από θανατηφόρες αστραπές.»

«Αλλά κι αυτόν κανείς δεν τον έχει ποτέ δει, σωστά; Εκτός από κάποιους που έχουν πεθάνει.»

«Σωστά,» είπε ο Ορείχαλκος, και της έκανε νόημα να καθίσει.

«Δε θέλω να καθίσω,» δήλωσε η Παντοκράτειρα. «Συνέχεια καθόμαστε εδώ πέρα.» Βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, και κοίταξε από ένα ανοιχτό παράθυρο. Είδε πως οι στρατιώτες της εξακολουθούσαν να βρίσκονται έξω απ'τον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου, έχοντας κατασκηνώσει. Οι Υπερασπιστές στέκονταν επιβλητικοί και σιωπηλοί, και ακίνητοι σαν δύο στήλες παράξενης ενέργειας. Η Καλλιστώ δεν ήταν πλέον δεμένη στη ράχη του αεροπλάνου· την είχαν πάρει μέσα, για να την περιθάλψουν.

«Λοιπόν!» είπε η Παντοκράτειρα, στρεφόμενη ξανά στον μέλλοντα σύζυγό της. «Ποιος είναι ο σκοπός όλων αυτών των εθίμων, μπορείς να μου πεις;»

«Ποιος νομίζεις ότι είναι;» αντιγύρισε ο Ορείχαλκος, που κι εκείνος δεν είχε καθίσει, αλλά, σε αντίθεση με την Αγαρίστη, δε βάδιζε: στεκόταν στο κέντρο του στρογγυλού δωματίου, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του.

«Εγώ ρωτάω εσένα!»

«Και θα σου απαντήσω. Αλλά πες μου, πρώτα, τι πιστεύεις. Θα ήθελα να μάθω.»

Η Αγαρίστη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω.» Άρχισε πάλι να βαδίζει μες στο δωμάτιο. «Τα έθιμα εμένα πάντοτε με παραξένευαν. Δεν ξέρω σε τι χρειάζονται. Είναι ανοησίες. Σε περιορίζουν, χωρίς λόγο. Σε βάζουν να κάνεις πράγματα που δεν έχουν κανένα νόημα.»

«Πραγματικά, το πιστεύεις αυτό;»

«Ναι.» Τράβηξε ένα βιβλίο από ένα ράφι. Έριξε μια ματιά στο ξύλινο εξώφυλλό του, και το επέστρεψε στη θέση του.

Ο Ορείχαλκος είπε: «Τα έθιμα δημιουργούνται από κάποιες ανάγκες—»

«Ανάγκες; Τι ανάγκες; Δε βλέπω να υπάρχει καμία ουσιαστική ανάγκη για να κάνουμε, ας πούμε, αυτό που κάνουμε τώρα, σε τούτο τον πύργο.»

«Επίσης, σε μαθαίνουν διάφορα για τη ζωή.»

«Σαν τι;»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αυτοσυγκράτηση, κατά πρώτον. Κι επιπλέον, δε νομίζεις ότι θα ήταν καλύτερα να γνωριστούμε προτού ολοκληρώσουμε τον γάμο μας;»

«Μα, έτσι κι αλλιώς, θα παντρευτούμε, δε θα παντρευτούμε;»

«Ναι, όμως είναι καλύτερα όταν έχουμε γνωριστεί. Όταν έχουμε περάσει κάποιες δοκιμασίες, αν θέλεις, μαζί. Ο δεσμός μας θα είναι δυνατότερος έτσι.»

Η Αγαρίστη γέλασε. «Μιλάς σαν ποιητής!»

«Απεχθάνομαι την ποίηση.»

«Κρίμα. Εμένα μου αρέσει.»

«Αυτό σημαίνει ότι τώρα κατάλαβες σε τι χρειάζονται τα έθιμα;»

«Όχι,» είπε η Παντοκράτειρα, και έπιασε μια κλεψύδρα γεμάτη μικρούς γυαλιστερούς κόκκους από κάποιο μετάλλευμα ή ανάμιξη μεταλλευμάτων. Την αναποδογύρισε, βλέποντας τους κόκκους ν'αρχίζουν να κυλάνε, γυαλίζοντας περισσότερο, και με διάφορα χρώματα. Της άρεσε.

«Δε θα ήθελες, δηλαδή, να με γνωρίσεις, προτού με παντρευτείς;»

«Φυσικά. Αλλά θα υπάρξει χρόνος γι'αυτό, ούτως ή άλλως, δε θα υπάρξει;»

«Μπορεί.»

«Το αμφιβάλλεις; Σίγουρα, θα περάσεις πολλά χρόνια ως σύζυγός μου· και, παρότι έχω κι άλλους συζύγους, θα διαπιστώσεις ότι δεν αγνοώ κανέναν.»

«Δεν το αμφιβάλλω αυτό. Αλλά,» τόνισε ο Ορείχαλκος, «ύστερα από τις Πέντε Ημέρες, θα με γνωρίζεις αρκετά καλά ώστε να μην αναρωτιέσαι πώς οφείλεις να μου συμπεριφερθείς—»

«Δε νομίζω ότι θα είχα πρόβλημα.»

«Ο δεσμός μας θα είναι δυνατότερος—»

«Πραγματικά, δε νομίζω ότι έχει κανένα νόημα αυτή η κουβέντα!» είπε η Παντοκράτειρα, υψώνοντας τα χέρια, απεγνωσμένα. «Εκτός αν προσπαθείς να μου σπάσεις τα νεύρα –πράγμα που δε θα σου συνιστούσα.»

«Κι όμως, έχει νόημα,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Γιατί νομίζω πως έμαθα κάτι περισσότερο για εσένα. Όπως κι εσύ για μένα, είμαι σίγουρος.»

Η Αγαρίστη αναποδογύρισε τα μάτια, κάνοντας τον γύρο του κυκλικού δωματίου. «Εντάξει,» είπε, «αλλαγή θέματος! Πες κάτι άλλο.» *Να δούμε πώς θα περάσει κι ετούτη η μέρα...!*

μούγκρισε, από μέσα της. *Η προηγούμενη, με τις διηγήσεις για τα κατορθώματα των προγόνων, μου φαίνεται πως ήταν καλύτερη.*

Ελπίζω να μη συνεχίσουμε έτσι. Ελπίζω να μην είναι κάθε πάτωμα αυτού του καταραμένου πύργου και πιο βαρετό κι ανούσιο απ'το προηγούμενο!

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Ορείχαλκος. «Αφού έτσι θέλεις. Πες μου, λοιπόν: Γιατί έχει νόημα η Παντοκρατορία για εσένα; Γιατί πιστεύεις ότι κάθε διάσταση πρέπει να σου ανήκει;»

Η Παντοκράτειρα στράφηκε, απότομα, να τον ατενίσει. «Τι είναι αυτό; Τα λόγια ενός προδότη;»

«Όχι. Είναι μονάχα μια ερώτηση. Γιατί θέλεις να ενώσεις το σύμπαν, Αγαρίστη; Απ'ό,τι καταλαβαίνω, δεν είσαι γυναίκα με κάποια ιδεολογία.»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώθηκε. «Είσαι πολύ κακός άνθρωπος, το ξέρεις;»

Ο Ορείχαλκος μειδίασε. «Ίσως. Και με συγχωρείς, αν κάνω λάθος για σένα, αλλά φαντάζομαι ότι κάποια με ιδεολογία θα μπορούσε να καταλάβει σε τι χρειάζονται τα έθιμα—»

«Δε βγάζεις κανένα απολύτως νόημα!»

«Πες μου, όμως: γιατί θες να ενώσεις το σύμπαν;»

Η Παντοκράτειρα έγλειψε τα χείλη της, σταματώντας να βηματίζει. «Για να μπορούν όλοι οι λαοί να ζουν με ειρήνη, και να ευδαιμονούν υπό μία ισχυρή ηγεσία.»

Ο Ορείχαλκος στένεψε τα μάτια, παρατηρώντας την. *Γιατί έχω την αίσθηση, σκέφτηκε, ότι λέει απλώς κάτι που της έχουν πει να λέει;*

«Για να μπορούμε να οικοδομήσουμε ένα καλύτερο μέλλον,» συνέχισε η Παντοκράτειρα. «Για να ζουν τα παιδιά μας με ασφάλεια. Και για να γνωρίσουμε όλα τα θαύματα του σύμπαντος.»

«Και γιατί όλα αυτά είναι σημαντικά;»

«Νομίζεις πως δεν είναι;»

«Ίσως και να είναι,» παραδέχτηκε ο Ορείχαλκος. «Τι γίνεται, όμως, αν το σύμπαν δεν θέλει να ενωθεί; Τι γίνεται αν η ένωση, ουσιαστικά, σκοτώνει ορισμένες διαστάσεις που δεν μπορούν να ενταχθούν στο σύνολο; Πρέπει όλοι να είναι ίδιοι;»

Η Παντοκράτειρα βλεφάρισε. «Δεν... δεν είναι όλοι ίδιοι! Και τι ανοησίες είναι αυτές, ότι η ένωση σκοτώνει κάποιες διαστάσεις; Μιλάς σαν αποστάτης, Ορείχαλκε!» τον προειδοποίησε. «Γιατί το κάνεις αυτό; Τα αρχεία για εσένα δε λένε ότι έχεις τέτοιες τάσεις.»

«Και δεν έχω,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Όπως και πριν, απλώς σε ρωτάω. Δεν έχεις κάποια απάντηση να δώσεις;» Δεν έχεις κάποια έτοιμη απάντηση να δώσεις; διόρθωσε, νοερά, γιατί ήταν βέβαιος ότι όλα όσα τού είχε πει προηγουμένως δεν ήταν δικά της λόγια.

Η Παντοκράτειρα μόρφασε. «Η ερώτησή σου δεν έχει νόημα. Εμένα μου αρέσει να πηγαίνω όπου θέλω. Μου αρέσει όλες οι διαστάσεις να είναι ενωμένες. Δεν έχω πρόβλημα μ' αυτό. Γιατί να έχω; Όλα είναι καλά έτσι. Περνάμε ωραία, δεν περνάμε ωραία;»

«Ναι...» μουρμούρισε ο Ορείχαλκος. Η αλήθεια ήταν πως η ιδέα της Παντοκρατορίας δεν τον απωθούσε. Το θεωρούσε καλό να είναι όλες οι διαστάσεις ενωμένες και το εμπόριο να ανθεί. Και, αναμφίβολα, *συνέφερε* την οικογένειά του τα πράγματα να είναι έτσι. Από τότε που η Σάρντλι μπήκε στην Παντοκρατορία, τα έσοδά τους είχαν αυξηθεί. Επιπλέον, αν δεν εντάσσονταν, θα είχαν πόλεμο, κι ο πόλεμος θα ήταν επιβλαβής για όλους. Επομένως, καλύτερα να επωφελείσαι από κάτι παρά να προσπαθείς –μάταια, κατά πάσα πιθανότητα– να το εμποδίσεις.

Ωστόσο, υπήρχαν και φορές που ο Ορείχαλκος σκεφτόταν τα όσα είχε κάνει η Παντοκράτειρα: σκεφτόταν το πώς ενεργούσε. Και ορισμένα πράγματα δεν του άρεσαν καθόλου,

όπως η στενή παρακολούθηση που γινόταν στους κατοίκους κάποιων διαστάσεων, οι διωγμοί και το ξεκλήρισμα ολόκληρων ιερατειών, η κατάργηση εθίμων που υπήρχαν από τότε που θυμόταν ο πιο γέρος στη διάστασή τους...

Ο Ορείχαλκος αναρωτιόταν τι είδους γυναίκα να ήταν αυτή η Παντοκράτειρα που ενεργούσε έτσι. Αναμφίβολα, έλεγε, θα ήταν κάποια αδίστακτη σιδηρά κυρία που τσάκιζε ό,τι στεκόταν στο πέρασμά της, ό,τι μπορούσε να της παρουσιάσει εμπόδιο. Όλα υπολογισμένα, όλα βάσει σχεδίου.

Και μετά, εκείνη είχε δηλώσει πως ήθελε να παντρευτεί κάποιον από τον Οίκο των Ορειβατών, και είχε επιλέξει εκείνον.

Έτσι, ο Ορείχαλκος τώρα τη γνώριζε, κι έβλεπε ότι δεν ήταν καθόλου αυτό που φανταζόταν. Δεν του έμοιαζε με μια υπολογιστική, αδίστακτη σιδηρά κυρία. Η Αγαρίστη ήταν περισσότερο σαν... σαν ένας χαοτικός στρόβιλος, που κυβερνιόταν από τις εσωτερικές της επιθυμίες, και αδιαφορούσε για οτιδήποτε άλλο.

Κι όμως...

Κι όμως, αποκλείεται να ήταν μόνο αυτό. Από τα λόγια της, και σήμερα αλλά και χτες, ο Ορείχαλκος είχε συμπεράνει ότι κάτι κρυβόταν πίσω της. Κάτι για το οποίο εκείνη δεν ήταν πρόθυμη να μιλήσει.

Πράγμα που τον τρώμαζε στα τρία βαθιά της ψυχής του.

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» τον ρώτησε η Παντοκράτειρα.

Εκείνος βλεφάρισε, νιώθοντας το νου του μπερδεμένο.

«Πες κάτι! Σου έκλεψε ο Σκοτοδαίμων τη γλώσσα;»

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε. *Να πάρουν και να σηκώσουν οι Θεοί του Ανέμου!* συλλογίστηκε, *πώς μπορείς ποτέ να τη θεωρήσεις μια αδίστακτη, υπολογιστική σιδηρά κυρία;* «Σκεφτόμουν μερικά πράγματα.»

«Τι πράγματα;»

«Για σένα.»

«Αναρωτιόσουν πάλι για τα έθιμα;» είπε, στραβώνοντας τα χείλη.

«Ναι, αυτό,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. Και πρόσθεσε: «Πάντως, να ξέρεις ότι ορισμένα έθιμα δεν είναι μόνο θέμα των ανθρώπων...»

Η Αγαρίστη ύψωσε ένα της φρύδι, ερωτηματικά.

«Δεν ήταν ψέματα, όταν σου είπα ότι κινδυνεύουμε να εξοργίσουμε τους θεούς με το γάμο μας. Με το γεγονός, δηλαδή, ότι έφερες τόσους ανθρώπους εδώ, και ότι ήρθες ντυμένη όπως ήρθες. Υπάρχουν μύθοι που λένε πως έχουν συμβεί τρομερά πράγματα σ'εκείνους που έχουν αγνοήσει τα έθιμα των γάμων στους Πύργους του Ήλιου και του Ανέμου.»

«Οι μύθοι είναι παραμύθια, Ορείχαλκε.»

«Οι μύθοι κρύβουν αλήθειες.»

«Μην αφήνεις να σε παραμυθιάζουν,» είπε η Παντοκράτειρα. «Δεν μπορώ να επιτρέψω οι σύζυγοί μου να παραμυθιάζονται!»

Έτσι, άρχισαν να συζητάνε για τους μύθους· και μετά, για τους θεούς· και μετά, πάλι για τα έθιμα, και για την αυτοσυγκράτηση, και για την ειρήνη και τον πόλεμο, το σύμπαν, τη φύση των εκατοντάδων διαστάσεων, το εμπόριο... Το ένα θέμα έφερνε το άλλο, ώσπου η ημέρα πέρασε, αφήνοντάς τους και τους δύο εξαντλημένους.

Και έπεσαν για ύπνο, στους σοφάδες.

5.

Η Αγαρίστη ονειρεύτηκε ότι ο θεός του πίνακα βγήκε απ'τον πίνακα. Η σφαίρα με τις αστραπές ερχόταν καταπάνω της και την κυνηγούσε, για να την τυλίξει και να την κάψει ζωντανή. Εκείνη έτρεχε, μα δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να ξεφύγει· τα πόδια της ήταν βαριά, σαν πέτρες, και η ερημιά από κάτω τους

δεν κυλούσε. Δεν κυλούσε καθόλου. Η Αγαρίστη πάλευε, αλλά συνεχώς στο ίδιο σημείο βρισκόταν. Και το σύμπαν γέμισε αστραπές—

Τινάχτηκε, τρομαγμένη, πάνω στον σοφά.

Είδε ότι ήταν νύχτα, και ο Ορείχαλκος κοιμόταν ήρεμα αντίκρυ της.

Τι σκατά όνειρα είναι τούτα; απόρησε η Αγαρίστη. Ποτέ ξανά δεν είχε δει τέτοια όνειρα: πίνακες να ζωντανεύουν... Ρίγησε. Αυτός ο καταραμένος πύργος την είχε επηρεάσει.

Πέσε πάλι για ύπνο. Ηρέμησε, είπε στον εαυτό της.

Και τότε, νόμισε πως άκουσε τη φωνή του Ορείχαλκου μέσα στο κεφάλι της. Άκουσε ξανά κάτι που της είχε πει όσο συζητούσαν: *«Σε τι χρειάζεται η αυτοκυριαρχία; Χρειάζεται όταν θέλεις να βάλεις τον εαυτό σου να κάνει κάτι που ξέρεις ότι πρέπει να γίνει, αλλά το σώμα ή το πνεύμα σου αποδεικνύεται πολύ αδύναμο για να το κατορθώσει.»*

Η Αγαρίστη χαμογέλασε μες στο σκοτάδι. Μπορεί να ήταν σπαστικός, ώρες-ώρες, αλλά σ' αυτό είχε δίκιο.

Προσπάθησε να ασκήσει αυτοκυριαρχία, για να κοιμηθεί. Και διαπίστωσε ότι δεν είχε ιδέα πώς να το καταφέρει.

Αναστέναξε. Γύρισε απ' την άλλη και απλά περίμενε, σκεπτόμενη αυτά που είχαν συζητήσει με τον Ορείχαλκο.

Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει.

Και το όνειρο επέστρεψε. Ακριβώς το ίδιο όνειρο, με τη σφαίρα από αστραπές. Τη σφαίρα που την κυνηγούσε, και την έφτασε, και την τύλιξε, κι άρχισε να την καίει ενώ εκείνη σφάδαζε επάνω στο ξερό χώμα—

«AAAAAaaaaaaa!»

Η Αγαρίστη πέταξε τα σκεπάσματά της στο πλάι και σηκώθηκε απ' τον σοφά.

Ο Ορείχαλκος είχε ανασηκωθεί επάνω στον δικό του, και την κοίταζε, παραξενεμένος. «Τι είναι;» τη ρώτησε.

Εκείνη έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη. «Ένα όνειρο. Το... το ίδιο όνειρο. Που έμοιαζε μ'αυτό κάτω.»

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. Την πλησίασε και άγγιξε τους ώμους της. «Τι όνειρο;»

«Είδα ένα όνειρο, όταν ήμασταν κάτω, την πρώτη ημέρα. Είδα ότι αυτός ο θεός σου... ο Σάμπρεοθ, ναι, αυτός... βγήκε απ'τον πίνακα και με κυνηγούσε. Το είδα δυο φορές το συγκεκριμένο όνειρο, και ξύπνησα, και κοιμόσουν, κι έτσι ξανάπεσα κι εγώ. Δεν του έδωσα σημασία.

»Απόψε, όμως, είδα....» Έστρεψε το βλέμμα της στον πίνακα που έδειχνε τον Άνβρεοθ. «Είδα μια σφαίρα από αστραπές να με κυνηγά. Δύο φορές, και πάλι.» Ξεροκατάπιε. Έστρεψε ξανά τη ματιά της σ'εκείνον. Κοιτάζοντας το πρόσωπό του, διέκρινε ανησυχία στα μάτια του. «Ξέρεις τι μπορεί να σημαίνει;»

«Δεν είναι τυχαίο,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

«Ναι, αυτό το κατάλαβα κι εγώ.»

«Σου το είχα πει: έχουμε θυμώσει τους θεούς.»

Η Αγαρίστη απομακρύνθηκε απ'το άγγιγμά του· βάδισε ως το παράθυρο και κοίταξε έξω, για να επιβεβαιώσει ότι οι πολεμιστές της εξακολουθούσαν να βρίσκονται μπροστά απ'τον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου, μέσα στη νύχτα.

Όταν, όμως, με κυνηγάνε οι θεοί αυτού του μέρους, κανένας δεν είναι κοντά μου για να με προφυλάξει. Ούτε καν οι Υπερασπιστές... Ρίγησε. Μπορούσε να νιώσει ότι, τελικά, υπήρχαν κάποιες παρουσίες σ'ετούτο τον τόπο. Δεν ήταν παραμύθια, όσα έλεγε ο Ορείχαλκος.

«Ξάδελφε;» άκουσε τον μέλλοντα σύζυγό της να λέει πίσω της. «Πού είσαι, ξάδελφε;»

Η Αγαρίστη στράφηκε, για να τον κοιτάξει. «Τι συμβαίνει;»

Ο Ορείχαλκος στένεψε τα μάτια, σα να περίμενε κάτι. Ύστερα, είπε: «Το β'ζάιλ μου δε μου απαντά. Δε νομίζω ότι είναι, αυτή τη στιγμή, εδώ.»

«Και είναι κακό αυτό;»

«Δεν ξέρω. Τα β'ζάιλ, ορισμένες φορές, απομακρύνονται. Σπάνια, βέβαια. Λένε πως πηγαίνουν να μιλήσουν με τους θεούς. Ίσως το β'ζάιλ μου να κατάλαβε ότι έχουμε θυμώσει τους θεούς και να θέλησε να τους μιλήσει, για να τους ηρεμήσει.» Την πλησίασε και χάιδεψε το γυμνό της μπράτσο. «Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα. Η τελετή του γάμου μας θα ολοκληρωθεί κανονικά. Ετούτη δεν είναι η πρώτη φορά που παράξενα πράγματα έχει ακουστεί να συμβαίνουν μέσα σ'έναν Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου.» Προσπάθησε να της χαμογελάσει, καθησυχαστικά· και φοβήθηκε ότι απέτυχε πλήρως, γιατί δεν είδε την όψη της να αλλάζει.

Η Αγαρίστη άγγιξε το στήθος του, που γυάλιζε χρυσό στον χαμηλό, νυχτερινό φωτισμό του δωματίου. «Κοιμήσου μαζί μου, απόψε.»

«Σου είπα, δεν μπορούμε να—»

«Όχι· απλά κοιμήσου μαζί μου, μόνο.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε, και την πήρε στην αγκαλιά του.

Όταν ήταν ξαπλωμένοι στον ίδιο σοφά, η Αγαρίστη τον ρώτησε: «Τι είναι στα άλλα πατώματα; Τι πρέπει να κάνουμε εκεί;»

«Θέλεις να μάθεις;»

«Απαγορεύεται κι αυτό;»

«Όχι.»

«Τότε, πες μου,» μουρμούρισε η Αγαρίστη.

«Στο τρίτο πάτωμα, λέμε ιστορίες: μύθους, παραμύθια.»

«Τέρμα οι φιλοσοφίες;»

«Ναι.»

«Και στο τέταρτο πάτωμα;»

«Στο τέταρτο πάτωμα,» είπε ο Ορείχαλκος, «πρέπει να περάσουμε μια ολόκληρη ημέρα χωρίς φαγητό και νερό.»

«Τι; Για ποιο λόγο;» Η Αγαρίστη ανασηκώθηκε, για να κοιτάξει το πρόσωπό του.

«Αυτοσυγκράτηση. Και μια κακουχία που περνάμε μαζί, κι επομένως μας δένει.»

Η Αγαρίστη αναποδογύρισε τα μάτια και ξάπλωσε πάλι, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του.

«Την επόμενη ημέρα, προτού φύγουμε από το τέταρτο πάτωμα, πίνουμε λίγο νερό μόνο· και ανεβαίνουμε στο πέμπτο πάτωμα, όπου δε θα φάμε ούτε θα πιούμε τίποτ'άλλο, και θα περάσουμε τη δοκιμασία του σκότους και της σιγής.»

«Τι είν'αυτό;»

«Όλα τα παράθυρα θα είναι κλειστά, κι όλα τα φώτα επίσης· και ούτε εσύ ούτε εγώ δε θα μιλάμε—»

«Δε σοβαρολογείς!»

Ο Ορείχαλκος δεν αποκρίθηκε. Μάλλον, σοβαρολογούσε.

Τι αηδίες είν'αυτές! σκέφτηκε η Αγαρίστη. Δεν έπρεπε νάχα δεχτεί να τον παντρευτώ σύμφωνα με τα καταραμένα έθιμά τους! Δεν έπρεπε! Είναι σκέτη παραφροσύνη ετούτο το μέρος! Ετούτος ο καταραμένος πύργος! Δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα!...

Αναστέναξε, κουρασμένα.

«Κοιμήσου,» την προέτρεψε ο Ορείχαλκος, διατρέχοντας το χέρι του πάνω στη γυμνή της πλάτη. «Το πρωί, όλα θα φαίνονται καλύτερα.»

Ναι, υπέροχα... σκέφτηκε η Αγαρίστη, μα δε μίλησε.

6.

Δε δίνουν σημασία σε τίποτα! Ούτε εκείνος, που θα έπρεπε να δώσει!

Κοίτα πώς την αγκαλιάζει και την κρατά κοντά του... Είναι τρελός! Δεν ξέρει τι κάνει!

Αλλά θα περιμένω –παρά τις φωνές των θεών–, για να δω πού είναι ικανός ακόμα να φτάσει...

7.

Εκείνη τη νύχτα, η Αγαρίστη δεν είδε άλλα όνειρα· ή, τουλάχιστον, δεν είδε κανένα όνειρο που μπορούσε να θυμηθεί όταν ξύπνησε. Ο Ορείχαλκος, όμως, δεν κοιμήθηκε καθόλου, καθώς ήταν ξαπλωμένος πλάι της στον σοφά, έχοντάς την στην αγκαλιά του. Όλη τη νύχτα, πάλευε με τον εαυτό του, αλλά ήταν αδύνατον να απομακρύνει την αίσθησή της από το νου του. Η μεθυστική της οσμή γέμιζε τα ρουθούνια του· το δέρμα της ήταν λείο, μαλακό, και ζεστό στην αφή του· και η Αγαρίστη, μέσα στον ύπνο της, έτριβε, κάπου-κάπου, το πόδι της πάνω στο δικό του.

Το πρωί, τους ξύπνησε ο πομπός στο βραχιόλι της· ή, μάλλον, ξύπνησε μόνο εκείνη, αφού ο Ορείχαλκος δεν είχε καταφέρει να κλείσει μάτι.

«Τι είναι;» ρώτησε η Αγαρίστη, ενοχλημένη, ανοίγοντας τον πομπό.

«Μεγαλειοτάτη, είστε καλά;»

«Φυσικά και είμαι καλά! Γιατί να μην είμαι;»

«Απλά ήθελα να ελέγξω...»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Ναι, καλά είμαι. Εντάξει;»

«Καλή σας ημέρα, Μεγαλειοτάτη.»

Ο πομπός έκλεισε.

«Η μαμά σου δε σ'αφήνει καθόλου ήσυχη, ε;» είπε ο Ορείχαλκος, και χασμουρήθηκε.

Η Αγαρίστη σηκώθηκε σβέλτα απ'τον σοφά. «Ναι. Αλλά μακάρι να έβρισκε κάποια άλλη ώρα για να μ'ενοχλεί!»

Ο Ορείχαλκος πήρε καθιστή θέση. «Δεν είδες άλλα όνειρα, έτσι;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Κοιμήθηκα πολύ καλά –μέχρι να με ξυπνήσει αυτό το πράγμα.» Ταρακούνησε το βραχιόλι στο χέρι της. Ύστερα, χαμογέλασε και έσκυψε, πιάνοντας τον

Ορείχαλκο απ'τους ώμους και κολλώντας τα χείλη της πάνω στα δικά του.

Εκείνος ήθελε να τη σταματήσει, αλλά δεν πρόλαβε· και μετά, καθώς τον φιλούσε, δεν ήθελε πια να τη σταματήσει. Παίρνοντας το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του, την τράβηξε κοντά του, και οι γλώσσες τους συναντήθηκαν και μπλέχτηκαν, κι ύστερα τα χέρια του άρχισαν να διατρέχουν όλο της το σώμα και να τραβούν τα εσώρουχά της.

Η Αγαρίστη ανταποκρίθηκε με ενθουσιασμό. Οι εφιάλτες της την είχαν τρομάξει, αλλά όχι τόσο ώστε να σβήσουν την επιθυμία που είχε τώρα φουντώσει μέσα της. Κι επιπλέον, κατά βάθος, πίστευε ότι τα όνειρα δεν ήταν παρά ανοησίες· τίποτα κακό δεν πρόκειται να συνέβαινε· εξάλλου, τόσοι πολεμιστές της –και δύο Υπερασπιστές, επίσης– βρίσκονταν έξω από τον πύργο. Στον Σκοτοδαίμονα τα ηλίθια έθιμα ετούτης της διάστασης!

Ο Ορείχαλκος την άρπαξε από τη μέση και τη γύρισε ανάποδα, ρίχνοντάς την πάνω στον σοφά και καβαλώντας την. Και μετά από μερικούς λογχισμούς του σκληρού και μακρύ ανδρισμού του μέσα της, η Αγαρίστη κραύγασε, ρίχνοντας το κεφάλι της πίσω και γρατσουνίζοντας την πλάτη του με τα νύχια της. Τον ήθελε όλες αυτές τις ημέρες, και δεν ήταν υπομονετική γυναίκα· τώρα που τον είχε, η ικανοποίησή της δεν άργησε να έρθει. Αλλά εκείνος, παρότι την επιθυμούσε το ίδιο, δεν ήταν έτοιμ· καταλαβαίνοντας ότι εκείνη είχε φτάσει στην κορύφωσή της, έγινε πιο αργός μέσα της, και φίλησε τα χείλη της, νωχελικά και ηδονικά· τα δάχτυλά του σέρνονταν πάνω στους μηρούς της, στη μέση της, κι ανέβαιναν στα στήθη της, πιέζοντας ελαφρά τις σκληρές της ρόγες. Είχε τόσο πολύ έλεγχο σ'αυτό που έκανε, που η Αγαρίστη δεν μπόρεσε παρά να εκπλαγεί –και να τον θέλει ακόμα περισσότερο. Και τότε κατάλαβε γιατί είχε διαβάσει στο αρχείο του ότι είχε κακή φήμη ως γυναικάς ανάμεσα στο λαό του.

Τύλιξε δυνατά τα πόδια της γύρω του, και του ψιθύρισε, καθώς η γλώσσα του έπαιζε με το λαιμό και το αφτί της: «*Κι άλλο. Δος μου κι άλλο.*» Εκείνος δε μίλησε, αλλά τη φίλησε στο στόμα, κάνοντάς τη να σωπάσει. Και, μετά από λίγη ώρα, η Αγαρίστη πίστεψε ότι τώρα πρέπει σίγουρα να τον αισθανόταν να εκρήγνυται μέσα της και να αδειάζει· όμως όχι, εκείνη ήταν που έφτασε, για δεύτερη φορά, στην κορύφωσή της, και ξεφώνισε, σφίγγοντας τις άκριες του σοφά με τα χέρια της και πιέζοντας τα πόδια της πίσω απ'τα γόνατά του.

Ήταν λουσμένη στον ιδρώτα τώρα και λαχανιασμένη· αλλά εκείνος, είδε με έκπληξη η Αγαρίστη, συνέχιζε στον ίδιο ρυθμό, ή, τουλάχιστον, έτσι φαινόταν.

Πώς το κάνει αυτό; σκέφτηκε, σαν μέσα σε πυρετώδες παραλήρημα. Πώς το κάνει; Γιατί δε μου έλεγε πώς το κάνει αυτό, ενώ δυο ολόκληρες μέρες καθόμασταν και λέγαμε αηδίες; Και το είδε ως πρόκληση: Θα τον αποτελειώσω, τον μπάσταρδο! Θα τον αποτελειώσω! Δεν μπορεί να το κάνει αυτό! Δεν μπορεί!

Έμπλεξε τα δάχτυλά της μέσα στα πορφυρά του μαλλιά, και, κλείνοντας τις γροθιές της, προσπάθησε να τον γυρίσει ανάποδα, να τον καβαλήσει εκείνη –να δούμε πώς θα τα καταφέρνει να το κάνει αυτό, τότε! Ο Ορείχαλκος δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση· γύρισε πρόθυμα ανάσκελα, αφήνοντάς τη να βρεθεί από πάνω, και διέτρεξε τα χέρια του στις πατούσες της, στις κνήμες, στους μηρούς, και μετά πιο ψηλά, στα στήθη της και στο λαιμό της. Και γελούσε, σαν να είχε καταλάβει τι ήταν στο μυαλό της.

Η Αγαρίστη άρχισε να ανεβοκατεβαίνει με δύναμη επάνω του, χρησιμοποιώντας όλα τα κόλπα που ήξερε, αδιαφορώντας για τον δικό της οργασμό, θέλοντας μόνο να νικήσει το στοίχημα που είχε βάλει με τον εαυτό της, αν και έβλεπε πως κι ο Ορείχαλκος είχε αντιληφτεί το στοίχημα· το γέλιο του, σίγουρα, το φανέρωνε αυτό. Η Αγαρίστη έμπηξε τα νύχια της

στο στήθος του, και τον φίλησε, τον φίλησε ξανά, και ξανά, και ξανά. Κι εκείνο το κύμα ικανοποίησης την τύλιξε πάλι, ξεκινώντας απ'την κοιλιά της και διατρέχοντάς την πατόκορφα. Η Αγαρίστη έκανε πίσω, βγάζοντας μια πνιχτή κραυγή και κλείνοντας τα μάτια.

Και μετά, καθώς τα βλέφαρά της άνοιξαν, άκουσε τον Ορείχαλκο να βγάζει κι εκείνος μια πνιχτή φωνή απ'το λαιμό του, και τον είδε να τρίζει τα δόντια, κι αισθάνθηκε τα χέρια του να πέζουν με δύναμη τους μηρούς της· κι ο ανδρισμός του τη λόγχισε βαθιά και τη γέμισε με τη φωτιά του.

Ο Ορείχαλκος χαλάρωσε, έπειτα, βαριανασαίνοντας. Το πλατύ, όμορφο στέρνο του ανεβοκατέβαινε γρήγορα. Η Αγαρίστη, κοιτάζοντάς τον έτσι από κάτω της, σκέφτηκε να συνεχίσει να ταλαντεύεται επάνω του, γιατί μπορούσε να τον νιώσει ακόμα σκληρό και ζεστό. Αλλά όχι, ήταν ώρα να σταματήσουν, αποφάσισε· και ξάπλωσε πλάι του, ξέπνοη και κορεσμένη.

8.

Ο Ορείχαλκος, όταν είχε ξελαχανιάσει, πέρασε τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού μέσα απ'τα ιδρωμένα πορφυρά του μαλλιά. «Τι κάναμε...» μουρμούρισε.

«Είσαι μεγάλο αγοράκι. Ξέρεις.» Η Αγαρίστη είχε το κεφάλι της ακουμπισμένο στη γροθιά της, καθώς ήταν ξαπλωμένη δίπλα του, και τον κοίταζε μ'ένα στραβό χαμόγελο στα χείλη.

Ο Ορείχαλκος ανασηκώθηκε, λυγίζοντας τα γόνατά του και βάζοντας τους αγκώνες του επάνω τους. «Και τι θα γίνει τώρα;...» είπε, χωρίς να την κοιτάζει.

«Τι εννοείς; Θέλεις κι άλλο;» Η Αγαρίστη πέρασε το χέρι της κάτω απ'τα γόνατά του και άγγιξε τον ανδρισμό του, που τώρα ήταν μικρός και μαλακός.

Ο Ορείχαλκος αμέσως απομάκρυνε το χέρι της, και σηκώθηκε απ'τον σοφά. «Δεν καταλαβαίνεις; Κανονικά, αυτός ο γάμος τώρα πρέπει να τελειώσει!»

Η Αγαρίστη κάθισε στην άκρη του σοφά. «Γιατί; Κάναμε ό,τι κάνουν οι παντρεμένοι άνθρωποι. Δε βλέπω—»

«Η τελετή έχει μια συγκεκριμένη διαδικασία! Αγνοήσαμε κάθε έθιμο—»

«Έλα τώρα! Δεν είμαι καν από τούτη τη διάσταση.»

«Οι θεοί—»

«Δεν είδα κανένα αστροπελέκι να πέφτει να μας κάψει,» είπε Αγαρίστη, «άρα πρέπει κάτι να κάναμε σωστά, ε;» Χαμογέλασε. «Έλα εδώ...» Άπλωσε το χέρι της, έπιασε τον ανδρισμό του, και τον τράβηξε κοντά της.

«Όου!» έκανε ο Ορείχαλκος. «Είσαι τελείως τρελή, έτσι;»

Η Αγαρίστη γέλασε. «Ίσως. Αλλά, και πάλι, δε βλέπω κανένα αστροπελέκι να έπεσε. Είδες εσύ;»

Ο Ορείχαλκος κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι έτσι τα πράγματα.» Απομακρύνθηκε κι άρχισε να ντύνεται.

Η Αγαρίστη παρέμεινε καθισμένη στον σοφά. «Μη μου πεις ότι σοβαρολογούσες όταν είπες ότι ο γάμος πρέπει τώρα να ματαιωθεί!»

Ο Ορείχαλκος αναστέναξε. «Κανονικά, θα έπρεπε. Αλλά καταλαβαίνω ότι είσαι ειδική περίπτωση—»

«Βλέπεις, λοιπόν; Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Δεν είναι κάθε γυναίκα η Παντοκράτειρα του σύμπαντος, όμως.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω πού το πηγαίνεις!»

«Πουθενά,» είπε ο Ορείχαλκος. «Αλλά, αν βγούμε ζωντανοί και σώφρονες από τούτο τον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου, δε θα πεις λέξη για το τι πραγματικά συνέβη εδώ. Τα πάντα έγιναν σύμφωνα με το έθιμο. Εντάξει;»

Η Παντοκράτειρα χαμογέλασε. «Αυτή τη στιγμή, δε θα μπορούσα να σου χαλάσω χατίρι. Θα πήγαινα ακόμα και κατευθείαν σ'αυτό το πάτωμα του σκοταδιού και της σιωπής μαζί σου.»

9.

Δεν πήγαν, βέβαια, κατευθείαν σ'αυτό το πάτωμα. Πήγαν απλά στο επόμενο, το οποίο ήταν το τρίτο και δε διέφερε και τόσο από το προηγούμενο. Βρέθηκαν σ'ένα στρογγυλό δωμάτιο με αρκετά ράφια για βιβλία και επίπλωση σύμφωνα με τη μόδα της Σάρντλι. Εδώ υπήρχε και καθρέφτης, οπότε η Αγαρίστη έφτιαξε τα μαλλιά της όπως ήθελε. Σ'έναν άλλο τοίχο κρεμόταν πάλι ένας πίνακας, ο οποίος απεικόνιζε μια γριά με πρόσωπο ζαρωμένο και βαθιά ρυτιδωμένο, και με μαλλιά μακριά, αραιά, και λευκά. Το δέρμα της ήταν κόκκινο, και στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα ψηλό, στραβό μαστούνι, που οι σχηματισμοί επάνω του θύμιζαν αυτούς στην όψη της.

«Κάποια θεά;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ναι,» απάντησε ο Ορείχαλκος. «Η Νάεφισπ, η Κυρά των Παραμυθιών.»

Ελπίζω, σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, να μην τη δω κι αυτή στον ύπνο μου. Δε θάναι και τόσο ευχάριστο θέαμα. Κάθισε σε μια πολυθρόνα, βάζοντας το ένα της πόδι επάνω στον έναν απ'τους πλατείς βραχίονες.

«Αγαρίστη, σε παρακαλώ,» είπε ο Ορείχαλκος. «έχουμε ήδη εξοργίσει αρκετά τους θεούς. Θα είμαστε τυχεροί αν βγούμε στα καλά μας από τούτο τον πύργο.»

Η Αγαρίστη αναποδογύρισε τα μάτια, αλλά κατέβασε το πόδι της, για να μην τον δυσαρεστήσει.

Δεν είχαν πει πρωινό, έτσι ο Ορείχαλκος έφτιαξε καφέ, και έδωσε τη μία κούπα στην Παντοκράτειρα, ενώ την άλλη την

κράτησε για τον εαυτό του. «Εδώ λέμε ιστορίες,» την πληροφόρησε, πίνοντας μια γουλιά.

«Ναι, μου το είπες.»

«Θα σου διηγηθώ, λοιπόν, μια ιστορία για την οργή των θεών.»

Η Αγαρίστη μειδίασε. «Θα προσπαθήσεις να με τρομάξεις;»

«Αμφιβάλλω αν θα τα καταφέρω.»

«Κι εγώ.»

Ο Ορείχαλκος τής είπε την ιστορία ενώ έπιναν καφέ.

Κάποτε, ήταν ένας μεγάλος βασιληάς, που στην αυλή του μαζεύονταν διάφοροι πλανόδιοι, για να διασκεδάζουν αυτόν, τους συγγενείς του, και τους φίλους του. Ο βασιληάς ήταν ξακουστός απ'άκρη σ'άκρη στη Σάρντλι, για τη δικαιοσύνη και τη γενναιοδωρία του. Δεν υπήρχε κανένας που να μη γνωρίζει το όνομά του, και κανένας που να μην τον θαυμάζει ή να μην τον ζηλεύει. Γυναίκα του ήταν, λέγανε, η ομορφότερη γυναίκα της Σάρντλι—

«Και, όταν παντρεύτηκαν, πραγματικά πιστεύεις ότι περίμεναν να φτάσουν στο έκτο πάτωμα για να—;» άρχισε η Παντοκράτειρα.

«Μη με διακόπτεις. Απαγορεύεται να με διακόπτεις εδώ όταν λέω μια ιστορία.»

«Δε μου το είχες πει.»

«Σ'το λέω τώρα.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε, και ήπια καφέ.

Γυναίκα του βασιληά ήταν, λέγανε, η ομορφότερη γυναίκα της Σάρντλι, αλλά δεν ήταν από ευγενική καταγωγή, κι αυτό πολλοί το είχαν κατακρίνει, ενώ άλλοι είχαν επαινέσει τον βασιληά που είχε δεχτεί να παντρευτεί μια απλή βοσκοπούλα, αγνοώντας τα οποιαδήποτε πολιτικά συμφέροντα.

Η βοσκοπούλα, όμως, δεν ήταν αυτό που φαινόταν. Ο πατέρας της ήξερε, εξ αρχής, ότι το πεπρωμένο της ήταν να γίνει σύζυγός του βασιληά, και την είχε προετοιμάσει γι'αυτό,

εξηγώντας της πως η πραγματική της αποστολή ήταν να τον δοκιμάσει. Οι θεοί θα την έκαναν βασίλισσα υπό αυτόν και μόνο τον όρο. Ο πατέρας της της το έλεγε τούτο από τότε που ήταν μικρή, για να μην το ξεχάσει και να είναι έτοιμη για ό,τι θα ερχόταν.

Έτσι, λοιπόν, ήταν τώρα βασίλισσα δίπλα στον μεγαλύτερο βασιληά της Σάρντλι, τον οποίο οι θεοί σκόπευαν να δοκιμάσουν, γιατί τέτοια είναι η φύση τους που δοκιμάζουν τους καλούς και δίκαιους ανθρώπους, για να τους κάνουν καλύτερους, δικαιότερους, και δυνατότερους.

Μια μέρα, ή, μάλλον, μια νύχτα, ένας τροβαδούρος ήρθε στην αυλή του βασιληά και ζήτησε να μείνει εκεί για λίγο καιρό και να τραγουδήσει και να διηγηθεί ιστορίες. Η βοσκοπούλα αμέσως τον αναγνώρισε· είδε ότι δεν ήταν, πραγματικά, τροβαδούρος, παρά ένας απεσταλμένος των θεών, και βρισκόταν εδώ για να δοκιμάσει τον βασιληά. Ο τροβαδούρος, όμως, ήταν νέος και όμορφος και γλυκομίλητος και γοητευτικός, ενώ ο βασιληάς, παρ'όλες τις αρετές του, ήταν αρκετά μεγάλος άνθρωπος, και η ομορφιά κι η νιότη του είχαν φύγει. Επίσης, δε θα μπορούσε ποτέ κανείς να τον αποκαλέσει ακριβώς γλυκομίλητο· πρᾶο μονάχα. Ούτε κανείς θα μπορούσε να τον αποκαλέσει γοητευτικό. Έτσι, δεν ήταν παρά φυσικό η βοσκοπούλα να ερωτευτεί λίγο αυτόν τον τροβαδούρο, αν και γνώριζε τι πραγματικά ήταν.

Ο τροβαδούρος, την πρώτη ημέρα της άφιξής του στην αυλή, τραγούδησε μαλακά και όμορφα τραγούδια, και είπε απλές και διασκεδαστικές ιστορίες. Καθώς, όμως, οι ημέρες περνούσαν, τα τραγούδια του και οι ιστορίες του άρχισαν να γίνονται ολοένα και πιο δεικτικά και άγρια· και, σύντομα, ο βασιληάς και όλοι όσοι βρίσκονταν γύρω του – φίλοι αλλά και σκιεροί εχθροί – κατάλαβαν ότι οι ιστορίες και τα τραγούδια τόνιζαν, με έμμεσο μα βέβαιο τρόπο, τα λάθη και τα μειονεκτήματα του βασιληά, γιατί, ναι, ακόμα κι αυτός ο μεγάλος και δίκαιος

βασιληάς είχε κάνει λάθη και, ασφαλώς, είχε μειονεκτήματα, όπως όλοι οι άνθρωποι. Ο τροβαδούρος, λοιπόν, έψαχνε να βρει αυτά τα αδύνατα σημεία για να τον χτυπήσει, ενώ, συγχρόνως, δεν ανέφερε ποτέ το όνομά του, ώστε να είναι καλυμμένος και να μπορεί να γελά μπροστά του.

Ο βασιληάς αποφάσισε να δείξει επιείκεια. *Αυτός ο άνθρωπος, σκεφτόταν, δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας παραμυθός και τραγουδοποιός. Τι κακό μπορεί να κάνει;* Έτσι, τον άφησε να συνεχίσει, και, μάλιστα, τον παρακολουθούσε με ενδιαφέρον, θέλοντας κι εκείνος να δει τα λάθη και τα μειονεκτήματά του και να τα διορθώσει.

Και η βασίλισσα καταλάβαινε ότι οι θεοί ήταν ευχαριστημένοι με τη στάση του βασιληά... κι επίσης, ήξερε ότι η αποστολή της τώρα ήταν να προσπαθήσει να τον κάνει να παραστρατήσει, ώστε να δοκιμάσει την αρετή του. Βέβαια, το γεγονός ότι έπρεπε να επιχειρήσει να τον στρέψει ενάντια στον τροβαδούρο ήταν κάτι που την έθλιβε ιδιαίτερα, γιατί, όπως είπαμε, είχε συμπαθήσει πολύ τον πλανόδιο τραγουδοποιό: τον είχε ερωτευτεί. Ωστόσο, ενθυμούμενη τις συμβουλές του πατέρα της, έπραξε όπως όφειλε. Όταν βρισκόταν μαζί με τον σύζυγό της, του ψιθύρισε ότι ο τροβαδούρος ήταν κακός άνθρωπος και τον περιγελούσε, κι επομένως του άξιζε να κρεμαστεί. Ο βασιληάς, όμως, χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του, λέγοντας πως ο άνθρωπος αυτός δεν είχε κάνει και κανένα έγκλημα, για να λάβει τέτοια τιμωρία. Η βασίλισσα επέμεινε και επέμεινε και επέμεινε, φτάνοντας στα πρόθυμα να θυμώσει τον πρᾶο σύζυγό της, αλλά εκείνος εξακολουθούσε να αρνείται· έτσι, εκείνη τού ζήτησε συγγνώμη αν τον είχε στεναχωρήσει, και του είπε πως ό,τι είχε προτείνει το είχε προτείνει μόνο επειδή τον αγαπούσε και δεν ήθελε κανέναν να τον χλευάζει. Ο βασιληάς τής χαμογέλασε και είπε πως καταλάβαινε τις προθέσεις της, και πως κι αυτός την αγαπούσε σαν τη ζωή του.

Η πραγματική αγάπη, όμως, της βασίλισσας ήταν για τον παράξενο τροβαδούρο που είχε παρουσιαστεί στην αυλή: γι' αυτό το πλάσμα των θεών, που είχε μια συγκεκριμένη αποστολή, όπως εκείνη.

Έτσι, καθώς οι ημέρες περνούσαν και ο τροβαδούρος συνέχιζε να είναι στην αυλή και να συναντά κάπου-κάπου μόνος τη βασίλισσα, δεν άργησε να πλαγιάσει μαζί της. Κι εκείνη δε χρειάστηκε καν να τον πλησιάσει πρώτη· αυτός ήταν που την πλησίασε, με τη γοητεία του και την αστραφτερή ομορφιά του, σαν να ήξερε εκ των προτέρων τα συναισθήματά της.

Φυσικά, το γεγονός το έκρυψαν από τον βασιλιά.

Τούτο, όμως, δεν ήταν το μόνο κακό που συνέβη, όσο ο τροβαδούρος βρισκόταν στην αυλή. Οι εχθροί του βασιλιά, αυτοί που εποφθαλμιούσαν το θρόνο του, βρήκαν μια πολύ καλή ευκαιρία για να του εναντιωθούν: άρχισαν να χρησιμοποιούν τα τραγούδια του τροβαδούρου κατά του μονάρχη τους, ώστε να συγκεντρώσουν υποστηρικτές γύρω τους και να τον εκθρονίσουν.

Η βασίλισσα το είχε καταλάβει αυτό, μα αισθανόταν πως η αποστολή της δεν ήταν να ειδοποιήσει τον βασιλιά. Οι θεοί την πρόσταζαν τώρα να μείνει σιωπηλή, παρότι αληθινά ήθελε να τον βοηθήσει.

Για τον έρωτά της με τον τροβαδούρο, ωστόσο, οι θεοί δεν έμοιαζαν να της λένε τίποτα· επομένως, σκέφτηκε εκείνη, πρέπει να συμφωνούσαν που πλάγιαζε με τον πλανόδιο διασκεδαστή. Εξάλλου, κι οι δυο τους ήταν πλάσματα των θεών.

Έτσι, η βασίλισσα συνέχιζε να ερωτοτροπεί με τον τροβαδούρο, τα τραγούδια του οποίου οι εχθροί του βασιλιά χρησιμοποιούσαν ως όπλα κατά του συζύγου της.

Ο βασιλιάς, βέβαια, είχε και τους κατασκόπους του μέσα στη Σάρντλι, κι αυτοί σύντομα έμαθαν για τη συνωμοσία που

εξαπλωνόταν, και του τόνισαν πως οι συνωμότες πρέπει, μάλλον, να ήταν συνεννοημένοι με τον τροβαδούρο που φιλοξενούσε στην αυλή του. Αυτός ο τροβαδούρος, του είπαν, ήταν πολύ επικίνδυνος, και εκείνος όφειλε να τον ξεφορτωθεί το συντομότερο δυνατό.

Ο βασιλιάς είδε πως είχαν δίκιο. Προκειμένου να κόψει τα πόδια της συνωμοσίας, έπρεπε να κάνει τον τροβαδούρο να εξαφανιστεί. Όχι να τον εκτελέσει δημοσίως, γιατί κι αυτό μπορεί να προκαλούσε προβλήματα. Έπρεπε να τον κάνει να εξαφανιστεί.

(Έξυπνος βασιλιάς, σκέφτηκε η Παντοκράτειρα. Αν και θα έπρεπε να τον είχε καθαρίσει νωρίτερα, τον μπάσταρδο. Πολύ περίμενε. Αν ήμουν εγώ στη θέση του, θα τον είχα βγάλει στον αιθέρα, όπως την Καλλιστώ, αλλά για πολλές, πολλές περισσότερες ώρες...)

Ωστόσο, δεν ήταν κι απόλυτα βέβαιος ότι έπρεπε να δράσει μ'αυτό τον καταχθόνιο και βάρβαρο τρόπο, οπότε, εκείνο το βράδυ, αποφάσισε να συζητήσει το θέμα με τη σύζυγό του, μέσα στη μεγάλη τους κρεβατοκάμαρα.

(Δεν είχε τίποτ'άλλο να κάνει με τη σύζυγό του «μέσα στη μεγάλη τους κρεβατοκάμαρα»; σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, που είχε τελειώσει τον καφέ της και είχε σηκωθεί για να φτιάξει κι άλλο.)

Η βασίλισσα το ήξερε ότι θα ερχόταν να της μιλήσει· οι θεοί της το είχαν αποκαλύψει. Όπως επίσης της είχαν αποκαλύψει ότι εκείνη έπρεπε τώρα να προσπαθήσει να σώσει τον τροβαδούρο, να κάνει τον βασιλιά να μην τον σκοτώσει. Κι ετούτο η βασίλισσα ήταν κάτι που κι η ίδια, πραγματικά, ήθελε. Αλλά, συγχρόνως, δεν ήθελε και ν'αφήσει τον σύζυγό της στα νύχια των συνωμοτών.

Θυμήθηκε, όμως, τις συμβουλές του πατέρα της, έτσι έπραξε σύμφωνα με το πώς πρόσταζαν οι θεοί. Προέτρεψε τον βασιλιά να μην σκοτώσει τον τροβαδούρο. «Και τι να κάνω;»

τη ρώτησε εκείνος. «Σκότωσε τους συνωμότες,» απάντησε εκείνη. «Αλλά όχι τον τροβαδούρο. Δεν είναι παρά ένας απλός άνθρωπος. Δεν έχεις στοιχεία ότι είναι, όντως, μέσα στη συνωμοσία.»

Ο βασιληάς αποφάσισε να την ακούσει, για λίγο καιρό τουλάχιστον· και τα πράγματα στο βασίλειό του χειροτέρεψαν. Ήταν σαν ο τροβαδούρος να εξαπλώνει μια σκοτεινή ασθένεια του μυαλού με τα τραγούδια και τις ιστορίες του. Έτσι, ο βασιληάς άρχισε πια να τον φοβάται περισσότερο από τους συνωμότες. Και πήρε την απόφαση να τον ξεπαστρέψει.

Προτού, όμως, το κάνει αυτό, πέντε από τους συνωμότες είχαν ήδη σχεδιάσει να εισβάλουν στα διαμερίσματά του μέσα στο παλάτι και να τον δολοφονήσουν πριν ξεπροβάλει ο ήλιος απ' την Ανατολή.

Η βασίλισσα, με τις θεόσταλτες γνώσεις της, το ήξερε, και ένιωθε ότι το θέλημα των θεών ήταν να προειδοποιήσει τον βασιληά. Δεν πρόλαβε, όμως, εκείνη τη νύχτα να φτάσει στα διαμερίσματά του. Ο τροβαδούρος τη σταμάτησε καθοδόν, τραβώντας την από τη μέση και θέλοντας να την παρασύρει στο κρεβάτι του. Κι εκείνη αισθάνθηκε τον έρωτά του να σβήνει την αποστολή των θεών από το μυαλό της...

Οι συνωμότες εισέβαλαν στα διαμερίσματα του βασιληά και του επιτέθηκαν μες στη νύχτα. Ευτυχώς για εκείνον, δεν είχε ακόμα κοιμηθεί, γιατί περίμενε τη βασίλισσά του, κι έτσι δεν τον έπιασαν στον ύπνο. Αλλά ήταν πολλοί. Πέντε οπλισμένοι και έτοιμοι άντρες εναντίον ενός που δεν περιμένει επίθεση και δεν κουβαλά όπλο δεν είναι και πολύ δίκαιη αρχή για μια αναμέτρηση· αλλά οι άνθρωποι του είδους των συνωμοτών έτσι μονάχα ξέρουν να δρουν, δειλοί καθώς είναι.

(Όπως οι αποστάτες, σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, πίνοντας μια γουλιά απ' τον καινούργιο της καφέ, που τα έχουν βάλει με την Παντοκρατορία μου.)

Παραδόξως, ο βασιλιάς κατόρθωσε να επιβιώσει, αν και βαριά τραυματισμένος από μια μαχαίριά στα πλευρά. Από τους πέντε συνωμότες, οι δύο σκοτώθηκαν από το χέρι του βασιλιά, και ο τρίτος από τα ξίφη των φρουρών που, ακούγοντας τη φασαρία, έσπευσαν να έρθουν. Ο τέταρτος πληγώθηκε το ίδιο σοβαρά όσο κι ο βασιλιάς, κι ο πέμπτος κατόρθωσε να ξεφύγει αλώβητος: κι εξαφανίστηκε μες στις ερήμους, κι από τότε κανείς δεν τον ξανάδε.

Ύστερα από τούτο το περιστατικό, οι σύμβουλοι που παρέμεναν ακόμα πιστοί στον βασιλιά τον προέτρεψαν να σκοτώσει τον καταραμένο τροβαδούρο, τώρα, *τώρα!* Κι εκείνος αποφάσισε πως, ναι, είχε έρθει η ώρα αυτό να γίνει· κι έστειλε τους φρουρούς του να πάνε στο δωμάτιο του τραγουδοποιού, να τον δολοφονήσουν μες στη νύχτα, και να θάψουν το πτώμα του σ'ένα κρυφό μέρος όπου κανείς δε θα το έβρισκε. Έτσι, θα μπορούσαν να πουν ότι ο τροβαδούρος ξεγλίστρησε μαζί με τον πέμπτο συνωμότη· κι αυτό, σίγουρα, θα διέλυε κι όσους άλλους συνωμοτούσαν κατά του βασιλιά.

Η βασίλισσα, όμως, η οποία ερωτοτροπούσε με τον τροβαδούρο όσο οι πέντε φονιάδες προσπαθούσαν να σκοτώσουν τον σύζυγό της, άκουσε τώρα τους φρουρούς να πλησιάζουν, και θορυβήθηκε, επειδή κατάλαβε αμέσως γιατί έρχονταν. Έρχονταν για να σκοτώσουν τον εραστή της, και πιθανώς κι εκείνη· *ίσως ο βασιλιάς να μας αντιλήφτηκε*, σκέφτηκε. Έτσι, φοβισμένη, προέτρεψε τον τροβαδούρο να φύγει, γρήγορα· και τον οδήγησε σ'ένα μυστικό πέρασμα που γνώριζε.

Ο τροβαδούρος τη φίλησε για τελευταία φορά, και της είπε: «Έχουν καλή μαζί μου, και σου έχω αφήσει ένα δώρο. Αλλά άλλους τούς δυσσαρέστησες.» Και μ'ετούτα τα λόγια, εξαφανίστηκε· έγινε ομίχλη, σκοτάδι, και έφυγε γελώντας μες στο μυστικό πέρασμα.

Οι φρουροί, πηγαίνοντας στο δωμάτιό του, δεν βρήκαν ούτε αυτόν ούτε τη βασίλισσα. Όταν το ανέφεραν στο βασιληά, εκείνος πρόσταξε να αρχίσουν να ψάχνουν παντού για τον τροβαδούρο, ώσπου να τον πιάσουν και να τον σκοτώσουν. Κανείς, όμως, δεν τον ξανάδε, γιατί δεν ήταν άνθρωπος, αλλά πνεύμα, δόλιο και κακό.

Η βασίλισσα δεν είχε καταλάβει τι εννοούσε ο τροβαδούρος, όταν της είπε ότι της είχε αφήσει ένα δώρο· μα, σύντομα, κατάλαβε. Κατάλαβε ότι ήταν έγκυος με το παιδί του. Κι επίσης, κατάλαβε ότι οι θεοί είχαν πλέον πάψει να της προσφέρουν τη θεόσταλη γνώση τους. Δεν ήταν τώρα τίποτα περισσότερο από μια κανονική γυναίκα, αν και η ομορφότερη στη Σάρντλι.

Τα βράδια άρχισε να βλέπει εφιάλτες, ότι γεννούσε ένα τέρας, κι ότι το τέρας έλεγε στον βασιληά *ακριβώς* τι είχε συμβεί και πώς εκείνη τον είχε προδώσει. Έτσι, κατάλαβε και κάτι ακόμα: ότι οι θεοί δεν δοκίμαζαν μόνο τον βασιληά, αλλά κι αυτήν, που είχαν ορίσει ως απεσταλμένη τους· αυτήν, που είχαν κάνει βασίλισσα προκειμένου να τους υπηρετεί· αυτήν, που τους είχε απογοητεύσει...

Ο βασιληάς, όταν έμαθε για την εγκυμοσύνη της γυναίκας του, παραξενεύτηκε, διότι, μετά τον άσχημο τραυματισμό του από το μαχαίρι των προδοτών, ήταν πολύ άρρωστος και εμπύρετος, και, εξαιτίας της ηλικίας του, είχε κάμποσο καιρό να πλαγιάσει μαζί της. Όπως, λοιπόν, υπολόγιζε τις ημέρες, δεν του φαινόταν λογικό η σύζυγός του να είχε μείνει έγκυος τώρα· και αισθανόταν πολύ μπερδεμένος, επειδή την πίστευε για καλή και ενάρετη γυναίκα. Ωστόσο, αποφάσισε να τη ρωτήσει ευθέως αν το παιδί ήταν δικό του· και της είπε πως, ό,τι κι αν είχε συμβεί, δε θα έπρεπε να του το κρύψει, κι εκείνος θα φερόταν στο παιδί σαν να ήταν δικό του, ακόμα και να μην ήταν.

Η βασίλισσα, όμως, αποκρίθηκε πως όχι, το παιδί φυσικά και ήταν δικό του. Δεν είχε πάει με άλλον άντρα.

«Κι όμως, είσαι έγκυος,» της είπε εκείνος, «ενώ δε θα έπρεπε.»

«Ναι, το ξέρω,» του είπε, παριστάνοντας την παραξενεμένη, «το ξέρω...»

Ο βασιληάς αποφάσισε ότι το παιδί θα έπρεπε, τότε, να ήταν δώρο των θεών.

Εν τω μεταξύ, τα άσχημα όνειρα της βασίλισσας συνεχίζονταν· αλλά εκείνη τα αγνοούσε, θεωρώντας τα ανούσια. Αποκλείεται, σκεφτόταν, ένα νεογέννητο να έλεγε στον βασιληά τι είχε συμβεί! Ήταν αδύνατον!

Όταν, όμως, ο καιρός ήρθε και το παιδί γεννήθηκε, η βασίλισσα ανακάλυψε ότι τα όνειρά της δεν ήταν ψεύτικα. Ο νεογέννητος γιος της, πράγματι, μιλούσε! Μιλούσε σαν να ήταν δέκα χρονών.

Ο βασιληάς καταχάρηκε, και είπε ότι το παιδί τούτο ήταν, όντως, σταλμένο από τους θεούς. Αλλά η βασίλισσα τώρα φοβόταν ότι ο εφιάλτης της θα έβγαινε αληθινός, έτσι ένα βράδυ πήρε ένα μαχαίρι και πήγε στην κούνια του μωρού, για να το σκοτώσει. Ο βασιληάς την αντιλήφθηκε και τη σταμάτησε. «Τι πας να κάνεις;» της είπε, τρομαγμένος. «Τρελάθηκες;»

Και τότε, το μωρό άνοιξε τα μάτια του και είπε: «Η μητέρα μου θέλει να με σκοτώσει, για να μη μάθεις ότι—»

Η Παντοκράτειρα γέλασε. «Τι σαχλαμάρες είν'αυτές; Νόμιζα ότι ήσουν σοβαρός άνθρωπος, Ορείχαλκε!»

«Μη με διακόπτεις.»

«Καλά,» είπε η Παντοκράτειρα, κουνώντας το κεφάλι και πίνοντας μια γουλιά καφέ, «συνέχισε.» Προσπάθησε να κρύψει το χαμόγελό της πίσω απ'την κούπα της.

«Η μητέρα μου θέλει να με σκοτώσει,» είπε το μωρό, «για να μη μάθεις, πατέρα, ότι δεν είμαι δικό σου παιδί αλλά του τροβαδούρου.»

Ο βασιληάς ξαφνιάστηκε από τούτο και κοίταξε τη σύζυγό του με μεγάλη έκπληξη και απορία. Το μωρό συνέχισε να μιλά και να λέει την αλήθεια, τονίζοντας ότι ο τροβαδούρος –ο πραγματικός πατέρας του– ήταν ένα διαβολικό πνεύμα, αλλά παραλείποντας να πει ότι η βοσκοπούλα ήταν απεσταλμένη των θεών. Έτσι, εκείνη παρενέβη και το είπε από μόνη της· είπε ότι οι θεοί την είχαν στείλει για να δοκιμάσει τον βασιληά, και ότι ο τροβαδούρος την αποπλάνησε.

«Λέει ψέματα,» είπε το μωρό.

Η βασίλισσα, τότε, ούρλιαξε ότι το μωρό ήταν που έλεγε ψέματα, και ύψωσε πάλι το μαχαίρι της, για να το σκοτώσει. Όμως, όπως και πριν, ο βασιληάς τη σταμάτησε.

«Πιστεύεις αυτό το *έκτρωμα*;» τον ρώτησε η βασίλισσα.

Ο βασιληάς δε μίλησε, αλλά η αλήθεια ήταν πως, ναι, το πίστευε, γιατί τα οποιαδήποτε λόγια έχουν μια έμφυτη μαγεία όταν βγαίνουν από τα χείλη ενός νεογέννητου. Έτσι, άρπαξε τη γυναίκα του απ'το λαιμό και την έπνιξε.

Το μωρό, τότε, γέλασε και χτύπησε τα χέρια του, χαρούμενα. Αλλά, όταν ο βασιληάς, σαστισμένος και θλιμμένος μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής του, στράφηκε να το κοιτάξει, είδε πως δεν ήταν πλέον στην κούνια του.

Κάποιος άλλος, όμως, ήταν κρυμμένος στις σκιές· και τώρα, ξεπρόβαλε.

Ο τροβαδούρος, έχοντας ένα διαβολικό μειδίαμα στα χείλη του, είπε: «Ήσουν καλός μαζί μας, βασιληά, και θα σου δώσουμε ένα δώρο: Μάθε πως η σύζυγός σου έλεγε αλήθεια, όταν είπε πως την είχαν στείλει οι θεοί και πως ο τροβαδούρος την αποπλάνησε. Και μάθε, επίσης, πως κι ο τροβαδούρος ήταν απεσταλμένος των θεών. Σε δοκιμάζαμε, βασιληά, και

πέρασες τις δοκιμασίες μας. Εκείνη, όμως, όχι. Και πλήρωσε το τμήμα.»

«Με βάλατε να τη σκοτώσω!» φώναξε ο βασιληάς, εξαγριωμένος.

«Έκανες ό,τι έπρεπε να κάνεις,» του απάντησε ο τροβαδούρος, και το πρόσωπό του τυλίχτηκε πάλι στις σκιές.

Ο βασιληάς τού όρμησε, για να τον σκοτώσει, μα το μαχαίρι του χτύπησε στον πέτρινο τοίχο, και η λεπίδα έσπασε.

Ο βασιληάς δεν έζησε πολλά χρόνια ακόμα, όμως όσο έζησε κυβέρνησε με περισσότερη δικαιοσύνη από πριν το βασίλειό του, προσπαθώντας να επανορθώσει για το προσωπικό του έγκλημα: το φόνο της συζύγου του. Ωστόσο, λένε πως, τελικά, πέθανε από στενοχώρια.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε η Παντοκράτειρα.

«Ναι.» Ο Ορείχαλκος τελείωσε τον καφέ του, για να υγράνει το ξεραμένο στόμα του.

«Αν οι θεοί σας κάνουν τέτοια, είναι τελείως παλαβοί!»

«Ενώ οι θεοί των άλλων διαστάσεων είναι καλύτεροι;»

Η Παντοκράτειρα ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως... αν και έχουμε κι εμείς τον Σκοτοδαίμονα στη δική μου διάσταση. Αλλά ο Κρόνος, ας πούμε, ποτέ δε θα έκανε κάτι σαν αυτό που μου περιέγραψες.»

«Είναι ένας μύθος, βέβαια,» της είπε ο Ορείχαλκος. «δεν έχει συμβεί πραγματικά· ή έτσι, τουλάχιστον, νομίζω. Πάντως, πρόσεξες ότι, στην ιστορία αυτή, οι άνθρωποι ήταν που, ουσιαστικά, ευθύνονταν για την καταδίκη τους, και όχι οι θεοί;»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώθηκε. «Όντως,» παραδέχτηκε. «Αλλά είχαν και κάποια βοήθεια.»

«Αν, όμως, έβγαζες τη ‘βοήθεια’ από τη διήγηση, η ιστορία πάλι δε θα μπορούσε να σταθεί;»

«Περίπου.» Η Παντοκράτειρα αναστέναξε. «Θες να καταλήξεις κάπου τώρα; Αν προσπαθώσεις, πάντως, να με κάνεις να φοβηθώ τους θεούς σας, απέτυχες.»

«Δεν το προσπαθούσα. Αλλά, και πάλι, τους θεούς μας δεν πρέπει κανείς να τους αψηφά. Εκτός των άλλων, η ιστορία τονίζει και αυτό.»

«Αν γεννήσω παιδί που μιλάει, θα ξέρω ποιος φταίει, λοιπόν.»

Ο Ορείχαλκος μειδίασε. Και μετά, είπε: «Σειρά σου να μου διηγηθείς μια ιστορία.»

«Δεν ξέρω ιστορίες· και σίγουρα όχι σαν αυτή που μου διηγήθηκες εσύ.»

«Δε χρειάζεται νάναι σαν αυτή που σου διηγήθηκα εγώ. Μπορεί νάναι μια οποιαδήποτε ιστορία.»

Η Αγαρίστη ήπια μια γουλιά καφέ. «Είμαι υποχρεωμένη τώρα να σου πω ιστορία, δηλαδή;»

«Καλύτερα να μη θυμώσουμε κι άλλο τους θεούς.»

«Ναι, σωστά...» είπε η Παντοκράτειρα, δίχως να λείπει η ειρωνεία απ' τη φωνή της. «Εντάξει, λοιπόν, άκου.»

Και είπε μια ιστορία που, κάποτε, της είχε πει ένας άλλος της σύζυγος, ο Τάμπριελ, ο οποίος καταγόταν από τη διάσταση που ονομαζόταν Φεηνάρκια. Σ' αυτή την ιστορία, τρεις εξερευνητές είχαν πάει να βρουν έναν αρχαίο θησαυρό. Μετά από κάμποσες κακουχίες, τον βρήκαν, αλλά, στο τέλος, κανείς δεν ήθελε να τον μοιραστεί με τους υπόλοιπους, έτσι σκοτώθηκαν αναμεταξύ τους για το ποιος θα τον κρατήσει. Κανένας δεν έμεινε ζωντανός· και ένας δαιμονικός θεός που τους παρακολουθούσε σε όλο τους το ταξίδι –και είχε βάλει στο μυαλό τους την ιδέα να αλληλοσκοτωθούν– ξεπρόβαλε, τότε, απ' την κρυψώνα του και κράτησε τον θησαυρό για τον εαυτό του, κατεβάζοντάς τον σε μια υπόγεια, υγρή σπηλιά, όπου ακόμα τον κρύβει, μακριά από το φως της ημέρας.

«Σου άρεσε;» ρώτησε η Αγαρίστη τον Ορείχαλκο, ο οποίος δεν την είχε διακόψει ούτε στιγμή.

«Ναι, πάρα πολύ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια.»

Αργότερα, καθώς κάθισαν να φάνε μεσημεριανό, ο Ορείχαλκος άρχισε να της λέει μια άλλη ιστορία, αφού τώρα ήταν η σειρά του. Αυτή η ιστορία ήταν πιο απλή από την προηγούμενη, και αφορούσε δύο ληστές, έναν έκπτωτο ιερέα, και μια αρχόντισσα που είχε χάσει τη μνήμη της και δε θυμόταν ποια ήταν. Στο τέλος, ο ένας απ'τους δύο ληστές έμαθε ποια ήταν πραγματικά η αρχόντισσα, αλλά αποφάσισε να μην της το αποκαλύψει, για να γλιτώσει ένα βασίλειο από πόλεμο.

Το απόγευμα είχε τώρα έρθει, και έπρεπε η Αγαρίστη να πει ιστορία. Αλλά δεν της ερχόταν καμία στο μυαλό.

Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στον σοφά και κάπνιζε ένα τσιγάρο, για να κατεβάσει καμια ιδέα, ή για να θυμηθεί κάτι που ίσως να είχε ξεχάσει. Ο Ορείχαλκος βημάτιζε αργά μέσα στο δωμάτιο, κρατώντας ένα ποτήρι υπόγειο οίνο και μοιάζοντας να παρατηρεί κάθε έπιπλο και σκιά στον χώρο. Ορισμένες φορές, μάλιστα, βγήκε απ'το μεγάλο, στρογγυλό δωμάτιο και πήγε στα πλευρικά, που ήταν πολύ μικρότερα και τετράγωνα. Φαινόταν να ψάχνει κάτι.

«Έχασες τίποτα;» του φώναξε η Αγαρίστη, από τον σοφά.

Ο Ορείχαλκος δεν απάντησε.

Η Αγαρίστη τελείωσε το τσιγάρο της και το έσβησε στο τασάκι επάνω στην κοιλιά της. «Έλα,» του είπε. «Νομίζω ότι βρήκα τι ιστορία θα σου διηγηθώ.»

Ο Ορείχαλκος επέστρεψε στο μεγάλο, στρογγυλό δωμάτιο και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Η όψη του ήταν προβληματισμένη· τα μάτια του έμοιαζαν να κοιτάζουν κάπου αλλού, όχι την Αγαρίστη, ούτε τίποτ'άλλο μπροστά του.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε η Παντοκράτειρα, και, βγάζοντας το τασάκι από πάνω της, ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον έναν αγκώνα.

«Τίποτα,» απάντησε εκείνος. «Δεν είπες ότι έχεις μια ιστορία να μου διηγηθείς;» Ήπιε, αργά, μια γουλιά απ'τον υπόγειο οίνο του.

«Έχω.»

«Σ'ακούω, τότε.»

Η Αγαρίστη ξάπλωσε πάλι ανάσκελα. Πέρασαν μερικές στιγμές, και μετά είπε: «Κάποτε, σε μια μεγάλη πόλη, γεμάτη καπνό και φασαρία και κόσμο, ήταν ένα κοριτσάκι, αδύνατο σαν τσιλιβήθρα, άσχημο, και με μεγάλα μάτια... και αυτό το κοριτσάκι... Οι γονείς του δούλευαν όλη μέρα, και έπρεπε κι εκείνο να δουλεύει. Να τους βοηθά στις δουλειές τους. Πήγαινε στο μηχανουργείο που δούλευε ο πατέρας του και έπαιρνε πράγματα για να τα μεταφέρει σε άλλα μέρη· και πήγαινε και στο μαγαζί που δούλευε η μητέρα του και έκανε κι εκεί μερικές δουλειές: καθάριζε, μετέφερε πάλι κάποια πράγματα, έφερνε παραγγελίες· και, συνήθως, δεν πληρωνόταν σχεδόν τίποτα. Και οι γονείς του δεν του έδιναν και πολύ σημασία. Δεν μπορούσαν κιόλας. Δεν είχαν χρόνο. Η μεγάλη πόλη τούς είχε κλέψει όλο το χρόνο... Και... και...» Έγλειψε τα χείλη της, κοιτάζοντας το ταβάνι.

Ο Ορείχαλκος αναρωτήθηκε: *Τώρα τη βγάζει την ιστορία; Από το μυαλό της;*

«Και το κοριτσάκι μεγάλωσε, έγινε κοπέλα, και συνέχιζε νάναι κοκαλιάρικο και άσχημο, με μεγάλα, στρογγυλά μάτια... και η πόλη την τρώμαζε. Ίσως τώρα να την τρώμαζε πιο πολύ απ'ό,τι όταν ήταν μικρή, γιατί καταλάβαινε πόσο μεγάλη κι επικίνδυνη ήταν. Και η ζωή της δεν είχε αλλάξει· πάλι έπρεπε να βοηθά τους γονείς της: να πηγαίνει στο μηχανουργείο και στο μαγαζί· και τα νύχια της ήταν πάντα σπασμένα, γδαρμένα, και βρόμικα.» Η Αγαρίστη ύψωσε το χέρι της και κοίταξε τα

νύχια της. Έπειτα, το κατέβασε. «Έβλεπε τις άλλες κυρίες, που είχαν ωραία, βαμμένα νύχια, στο μαγαζί που δούλευε η μητέρα της· κι έβλεπε και τα όμορφα, φανταχτερά τους ρούχα, και ήθελε να γίνει σαν αυτές. Αλλά ήξερε ότι δε θα μπορούσε, ποτέ δε θα μπορούσε—

»Εντάξει, η ιστορία αυτή είναι ηλίθια. Άστην. Θα θυμηθώ κάποια άλλη.» Σταύρωσε τα χέρια της πίσω απ'το κεφάλι, κοιτάζοντας το ταβάνι.

Γιατί; σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Νομίζω ότι γνωρίζεις αυτή την ιστορία πολύ καλά. Πολύ καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη ιστορία. Εκτός αν κάνω λάθος, τεράστιο λάθος... «Όχι,» της είπε. «Μ'αρέσει. Συνέχισε.»

«Δε σοβαρολογείς! Είναι μια τελείως ηλίθια ιστορία. Και δεν έχει κανένα απολύτως νόημα.»

«Θα ήθελα, όμως, ν'ακούσω το τέλος της. Δε θυμάσαι πώς τελειώνει;»

«...Θυμάμαι.» Η φωνή της δεν ήταν παρά ένας ψίθυρος. «Περίπου. Θυμάμαι...»

Ο Ορείχαλκος σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα και κάθισε στον σοφά, πλάι της. «Λοιπόν; Θα μου την πεις;»

Η Αγαρίστη έστρεψε το βλέμμα, για να κοιτάξει το πρόσωπό του. «Θες να την ακούσεις;»

«Σου είπα πως θέλω.»

«Εντάξει, εσύ φταις τότε.» Έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο ταβάνι και συνέχισε: «Κάποια μέρα... μια από τις ίδιες ημέρες της ανούσιας ζωής της, η κοπέλα βρήκε ένα... μαγικό κουτί. Ένα όμορφο, χρυσό μαγικό κουτί... Το βρήκε εκεί που δούλευε ο πατέρας της. Ήταν ξεχασμένο σε μια σκοτεινή γωνιά του μηχανοστασίου, σ'ένα υπόγειο μέρος που κανείς δεν επισκεπτόταν. Εκείνη την είχαν στείλει εκεί για να πετάξει κάτι παλιοσίδερα. Βρήκε, όμως, το μαγικό κουτί. Το είδε να γυαλίζει. Το σήκωσε. Το άκουσε να της ψιθυρίζει να το ανοίξει· κι εκείνη το άνοιξε, και μέσα του, μέσα του ήταν ένα

παράθυρο. Κι από εκείνο το παράθυρο, είδε όλα όσα ονειρευόταν...»

Ησυχία.

«Και τι έγινε μετά;» ρώτησε ο Ορείχαλκος.

«Δεν πρέπει να με διακόπτεις, όταν λέω μια ιστορία,» είπε η Αγαρίστη, πολύ σοβαρά.

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε. «Εντάξει. Αλλά, σίγουρα, αυτό δεν είναι το τέλος, σωστά;»

«Όχι, δεν είναι...» Έγλειψε τα χείλη της πάλι. «Μέσα στο μαγικό κουτί υπήρχε ένα παράθυρο, κι εκεί είδε όλα ονειρευόταν· και ήξερε ότι δεν είχε παρά να απλώσει το χέρι της για να τ'αρπάξει. Έτσι, το έκανε. Άπλωσε το χέρι της και πήγε να τ'αγγίξει. Αλλά κάτι τη σταμάτησε, και τότε διαπίστωσε ότι δεν ήταν μόνη της μέσα στο μαγικό κουτί. Υπήρχε κι ο κάτοχος του κουτιού: ο πραγματικός κάτοχος του κουτιού. Κι ο Κάτοχος είπε: 'Ας κάνουμε μια συμφωνία.' Τι συμφωνία; τον ρώτησε εκείνη. 'Θα κουβαλάς το κουτί μου πάντα μαζί σου, κι εγώ θα σ'αφήνω να παίρνεις ό,τι θες από το μαγικό του παράθυρο,» είπε ο Κάτοχος. Και η κοπέλα συμφώνησε· γιατί να μη συμφωνούσε; Δεν είχε τίποτα να χάσει.» Η Παντοκράτειρα γύρισε, καθώς ήταν ξαπλωμένη, στρέφοντας την πλάτη της στον Ορείχαλκο. «Κι αυτό είναι το τέλος. Σ'το είπα, είναι μια ηλίθια ιστορία.»

Ο Ορείχαλκος έσκυψε και φίλησε τον ώμο της. «Όχι· είναι μια δική σου ιστορία, κι έτσι μ'αρέσει.»

Η Αγαρίστη καθάρισε το λαιμό της. «Δεν είναι δική μου. Την άκουσα κάπου.»

«Πού;»

«Κάποιος την είχε πει. Δε θυμάμαι ποιος. Και ίσως, μάλιστα, να μη θυμάμαι και την ίδια την ιστορία καλά. Μάλλον, εκείνος θα την είχε πει καλύτερα από μένα.»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος, και σηκώθηκε από πλάι της, βαδίζοντας μες στο δωμάτιο.

Τα μάτια της Παντοκράτειρας τον παρακολουθούσαν, καθώς εκείνος έμοιαζε πάλι κάτι να ψάχνει και να μην το βρίσκει.

«Είναι η σειρά σου τώρα,» του θύμισε.

«Ναι...» μουρμούρισε εκείνος. Και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη.

«Μια χαρά είσαι· δε χρειάζεσαι φτιάξιμο,» τον πείραξε η Αγαρίστη, υπομειδιώντας.

Ο Ορείχαλκος άνοιξε ένα συρτάρι και τράβηξε από εκεί ένα λυγιστό μαχαίρι.

«Τι κάνεις;» Η Παντοκράτειρα ανασηκώθηκε πάνω στον σοφά. «Τι το θές αυτό;»

Ο Ορείχαλκος χάραξε τον καθρέφτη με την αιχμή του μαχαιριού, ενώ εκείνη τον κοίταζε παραξενεμένη. Έκοψε ένα κομμάτι κρυστάλλου λίγο μεγαλύτερο από την παλάμη του, και το έβγαλε απ'το πλαίσιο.

Η Παντοκράτειρα σηκώθηκε και τον πλησίασε. «Γιατί το κάνεις αυτό; Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Ίσως, όμως, να μου χρειαστεί.»

«Γιατί να σου χρειαστεί; Έχει καμια σχέση με τα έθιμά σας;»

Ο Ορείχαλκος ένευσε. «Ναι. Έχει σχέση με τα έθιμά μας.» Και τύλιξε το κρύσταλλο σ'ένα κομμάτι δέρμα.

«Θα μου εξηγήσεις,» ρώτησε η Αγαρίστη, «ή θα συνεχίσεις να το παίζεις μυστηριώδης;»

«Θα δεις σε τι θα μας χρειαστεί, στα επάνω πατώματα. Βέβαια,» πρόσθεσε, «ίσως και να μη χρειαστεί καθόλου...»

«Αν σκοπεύεις να με χαράξεις μ'αυτό το πράμα, να ξέρεις ότι θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα!» είπε η Αγαρίστη, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Ορείχαλκος γέλασε. «Φυσικά και όχι. Ας πούμε ότι τούτο το κομμάτι κρύσταλλο είναι ένα... μέτρο προστασίας. Θα σου εξηγήσω μετά, εντάξει; Για την ώρα, ελπίζω απλώς να μη μας χρειαστεί.»

«Μη μου πεις ότι αυτό έχει κάποια σχέση με την οργή των θεών σας!»

«Όχι, όχι ακριβώς.» Ο Ορείχαλκος απομακρύνθηκε και πήγε να καθίσει σε μια πολυθρόνα. «Θέλεις τώρα ν'ακούσεις την ιστορία μου;» τη ρώτησε.

«Εντάξει,» είπε η Παντοκράτειρα, «ας ακούσουμε την ιστορία σου.» Και κάθισε στον σοφά, διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της.

10.

Όταν νύχτωσε, κοιμήθηκαν σε διαφορετικούς σοφάδες, και δεν είδαν όνειρα, ούτε εφιάλτες.

«Άδικα ανησυχούσες,» είπε η Αγαρίστη στον Ορείχαλκο, το πρωί. «Αν μη τι άλλο, οι θεοί σας φαίνεται να εξευμενίστηκαν.» Στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη του δωματίου, ημίγυμνη, κι έφτιαχνε τα μακριά, μαύρα μαλλιά της, ενώ το χρυσαφένιο δέρμα της γυάλιζε στο άγγιγμα των αχτίνων του ήλιου που έμπαιναν απ'το ανοιχτό παράθυρο.

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Γιατί;»

«Έχω ένα προαίσθημα...»

Τον κοίταξε μέσα απ'τον καθρέφτη, καθώς εκείνος έβαζε τον χιτώνα του. «Κάτι ξέρεις και δε μου το λες.»

Ο Ορείχαλκος, τελειώνοντας με το ντύσιμό του, την πλησίασε, για να σταθεί πίσω της. Τώρα, η μορφή του κάλυπτε ολόκληρη την επιφάνεια του καθρέφτη· η Αγαρίστη δεν μπορούσε να δει τίποτα εκτός απ'αυτόν και τον εαυτό της. «Ο ξάδελφός μου... έχει εξαφανιστεί.»

Η Παντοκράτειρα στράφηκε, γυρίζοντας την πλάτη στον καθρέφτη και ατενίζοντας το πρόσωπο του Ορείχαλκου. «Το β'ζάλ σου;»

«Ναι. Κι αυτό δεν είναι καλό σημάδι. Καθόλου καλό σημάδι.»

Η Αγαρίστη μειδίασε, πονηρά, και πέρασε τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του. «Ίσως να ήθελε νάναι διακριτικός, ο ξάδελφός σου...»

Ο Ορείχαλκος έκανε ένα βήμα πίσω, γλιστρώντας απ'την αγκαλιά της. «Όχι. Ποτέ δεν είναι τόσο διακριτικός.»

«Και πού πιστεύεις ότι έχει πάει, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Θα δούμε.» Ο Ορείχαλκος βάδισε μες στο δωμάτιο. «Εμείς, πάντως, πρέπει να πάμε στο επόμενο πάτωμα. Ντύσου.»

«Να μην πιούμε πρωινό, πρώτα;»

«Ξέχασες τι σου είπα; Σήμερα δε θα φάμε, ούτε θα πιούμε, τίποτα.»

«Τίποτα-τίποτα; Ούτε καν νερό;»

«Τίποτα.»

Η Αγαρίστη στράβωσε τα χείλη, δυσανεστήμενα. «Νόμιζα ότι αυτό θα άρχιζε *αφότου* ήμασταν στο τέταρτο πάτωμα του πύργου.»

«Κανονικά, τώρα θα έπρεπε να είμαστε στο τέταρτο πάτωμα. Ντύσου.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. *Πραγματικά, πιστεύει ότι κάτι κακό θα συμβεί, σκέφτηκε, παρατηρώντας την έκφρασή του. Πραγματικά, πιστεύει ότι, επειδή παραβήκαμε τα έθιμα του γάμου, οι θεοί θα μας καταραστούν ή κάτι τέτοιο.*

Κι όμως, είχε κι εκείνη αισθανθεί την παρουσία των θεών της Σάρντλι σε τούτο τον πύργο, δεν την είχε αισθανθεί; Την είχε αισθανθεί, μετά από εκείνο το όνειρο με τις αστραπές.

Απόψε, όμως, δεν είδα κανέναν εφιάλτη, σκέφτηκε, καθώς έβαζε το φόρεμά της. Δεν είναι περίεργο αυτό; Κανονικά, οι θεοί τους δε θα έπρεπε να είναι πιο εξοργισμένοι μαζί μας, ύστερα από ό,τι κάναμε χτες; Κανονικά, δε θα έπρεπε να είχα δει ένα ακόμα χειρότερο όνειρο από τις προηγούμενες φορές;

Ή, μήπως, οι θεοί ετοιμάζουν κάτι πιο... ουσιαστικό από ένα όνειρο τώρα;

Κούνησε το κεφάλι της. *Ανοησίες! Κάθισε στην άκρη του σοφά και έδωσε τα παπούτσια της. Τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί. Σιγά μη νοιάζονται οι θεοί ετούτου του τόπου για το τι κάνω εγώ με έναν απ'τους συζύγους μου! Κι επιπλέον, άμα θέλουν ας κοπιάσουν! Οι Υπερασπιστές μου είναι εδώ. Δύο από αυτούς. Και το ήξερε πως οι Υπερασπιστές μπορούσαν να την προστατέψουν, ακόμα κι από οργισμένους θεούς, αν χρειαζόταν.*

Χαμογέλασε. Ο Ορείχαλκος δεν το γνωρίζει τούτο, γι'αυτό ανησυχεί τόσο, ο καημένος. Είναι πολύ προληπτικός.

Ορθώθηκε. «Είμαι έτοιμη, αγάπη.»

Ο Ορείχαλκος τής έκανε νόημα ν'ανεβούν τη σκάλα.

Η Παντοκράτειρα τον πλησίασε και φίλησε την άκρη του στόματός του. «Μην είσαι τόσο κατηφής,» είπε, και, προσπερνώντας τον, άρχισε ν'ανεβαίνει στο τέταρτο πάτωμα του Πύργου του Ήλιου και του Ανέμου.

Ο Ορείχαλκος την ακολούθησε.

Φτάνοντας επάνω, η Αγαρίστη είδε ότι το κεντρικό δωμάτιο ήταν, αναμενόμενα, στρογγυλό και πέτρινο· όμως εκεί τελείωναν οι ομοιότητές του με τα προηγούμενα. Γιατί ο χώρος εδώ ήταν λιτός. Ή, μάλλον, άδειος. Σοφάδες δεν υπήρχαν, ούτε καρέκλες, ούτε κάποιο τραπέζι, ούτε ράφια για βιβλία, και, φυσικά, ούτε καθρέφτης. Ούτε καν ένα χαλάκι δεν ήταν στρωμένο στο πάτωμα! παρατήρησε, έκπληκτη, η Αγαρίστη. Μονάχα ένας πίνακας κρεμόταν στον τοίχο· και ο πίνακας απεικόνιζε έναν ταξιδιώτη ο οποίος διέσχιζε μια έρημο, τυλιγμένος σε κάπα, κρατώντας ένα μακρύ ραβδί, και φορώντας κουκούλα που έκρυβε το πρόσωπό του.

«Τι έγινε; Μπήκαν κλέφτες εδώ μέσα;» είπε η Παντοκράτειρα.

Ο Ορείχαλκος γέλασε (κι εκείνη χάρηκε που είδε τη σκοτεινή όψη να φεύγει απ'το πρόσωπό του). «Παρέλειψα να σ'το αναφέρω αυτό,» της αποκρίθηκε. «Στο τέταρτο πάτωμα δεν υπάρχουν έπιπλα. Και ο θεός που βλέπεις στον πίνακα ονομάζεται Βάσλεοθ ο Ταξιδευτής· είναι προστάτης όσων πρέπει να αντιμετωπίσουν τις κακουχίες της ερήμου.»

«Μάλιστα...» είπε η Παντοκράτειρα, βηματίζοντας κι ακούγοντας τα βήματά της να αντηχούν μέσα στο άδειο δωμάτιο. «Και τι θα κάνουμε τώρα εδώ; Εννοώ, εκτός απ'το να περιμένουμε να περάσει η μέρα χωρίς φαγητό και ποτό.»

Ο Ορείχαλκος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που πρέπει να κάνουμε. Μπορούμε να συζητήσουμε για ό,τι θέλουμε, βέβαια, αλλά δε θα το πρότεινα· όταν μιλάς, το στόμα γρήγορα ξεραίνεται.» Κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα.

Η Αγαρίστη κάθισε αντίκρυ του, επίσης οκλαδόν.

Κάποια ώρα πέρασε, κατά την οποία ήταν κι οι δυο τους εντελώς σιωπηλοί.

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Κάνει ζέστη.»

«Ναι, έχει πιο πολλή ζέστη από χτες.»

Οι οργισμένοι θεοί, αναμφίβολα... σκέφτηκε η Αγαρίστη, και έβγαλε τα παπούτσια της. Σηκώθηκε και βάδισε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Ορείχαλκος παρέμεινε καθισμένος στο πάτωμα.

Η Αγαρίστη κάθισε στο περβάζι του παραθύρου, και χασμουρήθηκε.

Σε λίγο, είπε: «Το β'ζάιλ σου επέστρεψε;»

«Όχι.»

Και σιωπή πάλι.

«Εντάξει,» είπε η Αγαρίστη, όταν κι άλλη ώρα είχε περάσει, «το επόμενο πάτωμα είναι το πάτωμα της σιωπής, όχι ετούτο. Ας πούμε κάτι!»

Ο Ορείχαλκος είχε το σαγόνι του ακουμπισμένο στις ενωμένες του γροθιές. «Σκέφτομαι.»

«Τι πράγμα;» Η Αγαρίστη έβγαλε ένα τσιγάρο από τη ζώνη της.

«Το κάπνισμα απαγορεύεται,» της είπε ο Ορείχαλκος.

«Μα δεν είναι φαγητό, ούτε ποτό.»

«Απαγορεύεται.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε, κι επέστρεψε το τσιγάρο στη μικρή θήκη στη ζώνη της. «Τι σκέφτεσαι, λοιπόν;»

«Τι μπορούμε να κάνουμε για να φέρουμε πάλι ετούτη την τελετή στο σωστό δρόμο.»

«Γιατί, έχουμε λοξοδρομήσει;»

«Το ξέρεις πως έχουμε. Και το β'ζαίλ μου, σίγουρα, γι'αυτό έχει εξαφανιστεί.»

«Ίσως να επιστρέψει, μετά.»

«Φοβάμαι πως μπορεί να μην υπάρξει 'μετά'.»

«Ακόμα περιμένω τις αστραπές να πέσουν και να μας κάψουν,» είπε η Αγαρίστη. Σηκώθηκε απ'το περβάζι και τον πλησίασε, γονατίζοντας πλάι του. «Ηρέμησε, τίποτα δε θα συμβεί.»

Ο Ορείχαλκος, όμως, συνέχιζε νάναι σκεπτικός.

Η Αγαρίστη ξάπλωσε στο πάτωμα, ανάσκελα, σταυρώνοντας τα χέρια της πίσω απ'το κεφάλι και τα πόδια της στο γόνατο. Οι πέτρες ήταν δροσερές από κάτω της.

Κοιτούσε το ταβάνι, το οποίο δεν είχε τίποτα απολύτως το ενδιαφέρον, εκτός από κι άλλες πέτρες. Και το δυστυχές ήταν πως ακριβώς έτσι ήταν και όλο το υπόλοιπο δωμάτιο.

Θα αυτοκτονήσω, σκέφτηκε η Αγαρίστη. Δε θα τη βγάλω τη μέρα ζωντανή. Τεντώθηκε επάνω στο πάτωμα, κι ύστερα σταύρωσε τα πόδια της στον αστράγαλο και τα χέρια της στο στήθος.

Και την πήρε ο ύπνος.

Και ονειρεύτηκε.

Είδε πως περιπλανιόταν σε μια ξερή και άγονη έρημο, για μέρες ολόκληρες. Μια έρημο που είχε βραχώδεις σχηματισμούς παρόμοιους με της Εσχάτης. Τα βράχια ετούτα, όμως, έμοιαζαν ακόμα πιο παράξενα: έμοιαζαν να κοιτάζουν την Αγαρίστη, καθώς ταξίδευε δίχως να γνωρίζει τον προορισμό της.

Η πείνα και η δίψα τη θέριζαν, και βρισκόταν στα πρόθυρα της λιποθυμίας. Δε θυμόταν πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε φάει έστω και μια μπουκιά ψωμί ή πει έστω και μια γουλιά νερό. Πρέπει, σίγουρα, να ήταν προτού μπει σε τούτες τις ερημιές.

Τα γόνατά της είχαν πια χάσει τη δύναμή τους. Σκόνταψε κι έπεσε. Κι αντίκρυ της, είδε έναν άντρα να περνά: έναν άντρα ντυμένο με κάπα, το πρόσωπο του οποίου ήταν κρυμμένο μέσα σε μια μεγάλη κουκούλα. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ ραβδί, και διέσχιζε την έρημο ακούραστος, δίχως να σταματά ή να παραπατά.

Η Αγαρίστη τέντωσε το χέρι της προς το μέρος του, και προσπάθησε να του φωνάξει, να ζητήσει τη βοήθειά του. Μα μονάχα ένα ασθενικό κρώξιμο βγήκε απ'τον ξεραμένο, τραυματισμένο απ'τη ζέστη και την ξηρασία λαιμό της—

Τα μάτια της άνοιξαν, και ανασηκώθηκε πάνω στο δροσερό πάτωμα. Ο Ορείχαλκος δεν ήταν τώρα πλάι της, παρατήρησε· βημάτιζε αργά μέσα στο δωμάτιο, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του και μια προβληματισμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

Η Αγαρίστη έγλειψε τα χείλη της, νιώθοντάς τα ξερά. Ο λαιμός της ήταν, επίσης, ξερός. Και πεινούσε.

Τι ώρα ήταν;

Ορθώθηκε και κοίταξε έξω απ'το παράθυρο. *Μεσημέρι. Γιατί ο χρόνος κυλά τόσο αργά εδώ μέσα;*

«Αγαρίστη;» είπε ο Ορείχαλκος.

Η Παντοκράτειρα τον πλησίασε, καθώς εκείνος είχε πάψει να βαδίζει. «Τι;» Ο λαιμός της πονούσε. *Η ιδέα μου είναι, να πάρει ο Σκοτοδαίμων! Δεν έχω δα και τόσο πολύ καιρό να πω κάτι.* Καθάρισε το λαιμό της, ηχηρά.

«Νομίζω πως ίσως να υπάρξει τρόπος να διορθώσουμε την τελετή.»

Η Αγαρίστη έκλεισε τα μάτια, και αναστέναξε. «Θα με τρελάνεις...!» είπε, κουρασμένα.

«Ίσως, αν περάσουμε δύο ημέρες, αντί για μία, σε τούτο το πάτωμα—»

«Ούτε που να το σκέφτεσαι! Έχεις τρελαθεί;» φώναξε αμέσως η Αγαρίστη.

«Ίσως αυτό να εξευμενίσει τους θεούς—»

«Όχι! Όχι, όχι, όχι, όχι! Και δεν το ξανασυζητώ! Έχω δεχτεί να υποστώ αυτή την ηλίθια διαδικασία, αλλά δε θα μείνουμε μέρα –λεπτό!– παραπάνω εδώ μέσα!» Τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα, και το γεγονός ότι ο λαιμός της πονούσε και η κοιλιά της γουργούριζε δε βοηθούσε την κατάσταση.

Ο Ορείχαλκος ξεφύσησε. «Το β'ζάλ μου έχει εξαφανιστεί,» είπε. «Και δεν το έχει ποτέ ξανά κάνει αυτό.» Έμοιαζε να το θεωρεί πολύ σοβαρό.

Η Αγαρίστη τον άρπαξε απ'το πέτο του χιτώνα του, και με τις δύο γροθιές της, και τον ταρακούνησε. «Είσαι τρελός;» φώναξε. «Θες να μας πεθάνεις από ασιτία και αφυδάτωση εδώ μέσα;»

Ο Ορείχαλκος έπιασε τους καρπούς της. «Αγαρίστη, σε παρακαλώ...»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο. «Όχι,» είπε, χωρίς να φωνάζει αλλά με τρόπο απόλυτο, «δεν πρόκειται να μείνω παραπάνω σε τούτο τον πύργο. Δεν φοβάμαι τους θεούς σας. Με καταλαβαίνεις; Δεν τους φοβάμαι!»

Ο Ορείχαλκος άφησε τους καρπούς της. «Είσαι σίγουρη πως δε θα το δεχτείς αυτό;»

«Να μείνω ακόμα μια μέρα σε τούτο τον όροφο; Όχι. Φυσικά και όχι.»

«Τότε, δε μ'αφήνεις άλλη επιλογή...» είπε ο Ορείχαλκος, βαριά.

Η Αγαρίστη οπισθοχώρησε, παίρνοντας αμυντική στάση. «Αν προσπαθήσεις να μ'αναγκάσεις να—!»

«Μην είσαι ανόητη. Αν το κάνω αυτό, ολόκληρη η διάστασή μου θα έχει μετά προβλήματα μαζί σου, και το ξέρω—»

«Ορείχαλκε,» τον διέκοψε η Παντοκράτειρα, αφήνοντας την αμυντική της στάση —γιατί είδε πως ήταν υπερβολική· ο χρυσόδερμος άντρας δεν είχε σκοπό να προσπαθήσει να της επιτεθεί— και απλώνοντας το χέρι της, για να χαϊδέψει το μάγουλό του, «δεν... δεν θέλω να σε απειλήσω, αλλά... δεν το βλέπεις; Δεν έχει νόημα αυτό το πράγμα. Θα πεθάνουμε απ'την αφυδάτωση αν μείνουμε ακόμα μια μέρα εδώ.»

«Ο άνθρωπος αντέχει τρεις μέρες χωρίς νερό.»

«Τώρα με καθησύχασες!»

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε.

«Να σε πάρει ο Σκοτοδαίμων! Σου φαίνομαι αστεία;»

«Εντάξει,» είπε ο Ορείχαλκος. «Ίσως νάχεις δίκιο. Αν μείνουμε δύο μέρες εδώ, χωρίς φαγητό και νερό, τότε δε θα μπορέσουμε να αντέξουμε στον πέμπτο όροφο.»

«Στο σκοτάδι και στη σιγή...»

«Ναι. Γιατί, και εκεί, δεν επιτρέπεται να φάμε ή να πιούμε. Επιτρέπεται μονάχα ένα ποτήρι νερό, στο τέλος ετούτης της ημέρας.»

Η Αγαρίστη έπιασε τα χέρια του. «Ας περιμένουμε, τότε. Ας καθίσουμε απλά, κι ας περιμένουμε. Δεν μπορώ να σου πω πόσο ανυπομονώ γι'αυτό το ποτήρι νερό.»

Ο Ορείχαλκος κατένευσε, και κάθισαν στο πάτωμα, αγκαλιασμένοι, σαν δύο ταξιδιώτες που είχαν ξεμείνει σε κάποιον ξερό τόπο.

Μετά από ώρα, η Αγαρίστη ψιθύρισε, καθώς είχε το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του: «Ορείχαλκε;»

«Ναι...»

«Έχω μια ιδέα...»

«Τι ιδέα;»

«Να γράψουμε αυτούς τους καταραμένους θεούς στις όμορφές μας πατούσες και να κάνουμε ό,τι γουστάρουμε.»

Τον αισθάνθηκε να χαμογελά, αλλά τον άκουσε να λέει: «Δεν είναι καλή ιδέα.»

«Σε μισώ.»

«Ο καλύτερος τρόπος για ν'αρχίσεις έναν γάμο.»

«Σίγουρα, πολύ καλύτερος από τούτο τον πύργο!»

«Σκέφτεσαι, λοιπόν, να ζητήσεις διαζύγιο μετά;» ρώτησε ο Ορείχαλκος.

«Χαζός είσαι, ανθρωπέ μου; Αφού ο γάμος χρειαζόταν όλη αυτή τη διαδικασία, δε θέλω καν να μάθω τι θα χρειάζεται για το διαζύγιο!»

Ο Ορείχαλκος γέλασε.

Η Παντοκράτειρα ύψωσε το κεφάλι της, χαμογελώντας, και τον φίλησε δυνατά στα χείλη. Ύστερα, πλάγιασε πάλι επάνω στον ώμο του.

Και περίμεναν η μέρα να περάσει.

Το απόγευμα ήρθε, βρίσκοντάς τους μισοκοιμισμένους και εξαντλημένους. Μετά, έπεσε η νύχτα, κι ένα πουλί της ερήμου, φτερουγίζοντας, κάθισε στο περβάζι ενός ανοιχτού παραθύρου του άδειου πέτρινου δωματίου. Ήταν μεγάλο και γκριζόφτερο, και είχε αστραφτερά, πράσινα μάτια. Έκρωξε, μία φορά, κι έπειτα έμεινε σιωπηλό.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε η Αγαρίστη με δυσκολία, γιατί ένιωθε τον λαιμό της να κολλά. *Η φωνή μου πρέπει να μοιάζει με το*

κρώξιμο αυτού του πουλιού. «Είναι μεσάνυχτα; Θεωρείται πως έχει περάσει η μέρα;»

Ο Ορείχαλκος σηκώθηκε, και αναγκάστηκε κι η Αγαρίστη να σηκωθεί, γιατί δεν ήθελε να μείνει καθισμένη μόνη στο πέτρινο πάτωμα.

Ο Ορείχαλκος πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω, τον ουρανό. «Δεν αργεί...» είπε.

Το γκριζόφτερο πουλί έφυγε απ'το περβάζι, πετώντας μες στη νύχτα.

Η Παντοκράτειρα στάθηκε πλάι στον μέλλοντα σύζυγό της και ατένισε τους πολεμιστές της κάτω απ'τον πύργο, και το αεροπλάνο. Και τους Υπερασπιστές, που περίμεναν, ασάλευτοι, την επιστροφή της.

«Διψάω,» είπε.

«Υπομονή. Αντέξαμε τόσες ώρες· δε θα τα παρατήσουμε τώρα.»

«Έχεις έναν περίεργο τρόπο να βλέπεις τα πράγματα.»

Ο Ορείχαλκος έμεινε σιωπηλός.

«Το β'ζάλ επέστρεψε;» τον ρώτησε η Παντοκράτειρα.

«Όχι.»

Και η Αγαρίστη αισθάνθηκε το σώμα του να σφίγγεται, καθώς είχε το χέρι της περασμένο γύρω απ'τη μέση του.

11.

Όταν η Αγαρίστη πήρε το ποτήρι με το νερό στα χέρια της, έκανε να το πει αμέσως· αλλά ο Ορείχαλκος τη σταμάτησε. «Γουλιές-γουλιές,» της είπε. «Θα σε πειράξει, αλλιώς.» Και ήπιε μια γουλιά απ'το δικό του.

Η Αγαρίστη υπάκουσε, πίνοντας κι εκείνη μια γουλιά.

Το νερό ήταν ίσως το καλύτερο ποτό που είχε πει. Καλύτερο ακόμα κι από τον υπόγειο οίνο που της είχε προσφέρει ο

Ορείχαλκος, όταν πρωτοήρθε εδώ, σε τούτον τον ελεεινό πύργο.

«Επιβιώσαμε, λοιπόν, κι αυτή την ημέρα,» του είπε, όταν είχαν κι οι δύο τελειώσει το νερό τους, «χωρίς να συμβεί τίποτα απολύτως το περίεργο. Και περιμένεις ακόμα να πιστέψω ότι τα έθιμά σας και ο φόβος για τους θεούς έχουν κάποιο νόημα;»

«Μα, έχει συμβεί κάτι το περίεργο,» είπε ο Ορείχαλκος: «το β'ζάιλ μου έχει εξαφανιστεί.»

«Ε, αυτό δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο!»

«Θα δούμε...» Ο Ορείχαλκος την πήρε από το χέρι και την οδήγησε προς τη σκάλα του πύργου.

«Πηγαίνουμε από τώρα στο πέμπτο πάτωμα;»

«Ναι.»

«Μα τον Κρόνο, Ορείχαλκε, αν φτάσουμε στο έκτο πάτωμα και δεν έχει συμβεί τίποτα, θα σε πλακώσω στο ξύλο!»

«Αν φτάσουμε στο έκτο πάτωμα και δεν έχει συμβεί τίποτα,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος, καθώς ανέβαιναν τη σκάλα «θα πρέπει να ευχαριστήσεις τους θεούς και να τους κάνεις κάποια προσφορά—»

«Ναι, θα κάψω τις κάλτσες μου και θα τις πετάξω στο βωμό τους!»

Ο Ορείχαλκος αναστέναξε, μα δεν μίλησε.

Φτάνοντας στο πέμπτο πάτωμα, η Αγαρίστη περίμενε να συναντήσει έναν ολοσκότεινο θάλαμο. Αλλά το δωμάτιο δεν ήταν έτσι. Ήταν, φυσικά, λιτό —ή, μάλλον, άδειο—, όπως το προηγούμενο, μα τα φώτα του ήταν αναμμένα και τα παράθυρά του ανοιχτά. Σ'έναν απ'τους τοίχους του ήταν κρεμασμένος ένας πίνακας, ο οποίος απεικόνιζε μια άμορφη σκιά με κρύα, γαλανά μάτια.

«Άσε με να υποθέσω—» άρχισε η Αγαρίστη· μα δεν πρόλαβε να συνεχίσει, λέγοντας: *Αυτός είναι κάποιος θεός του σκότους.*

Ο Ορείχαλκος τη διέκοψε, χωρίς να μιλά: έβαλε το δάχτυλό του μπροστά στα χείλη του, και της τσίμπησε το μπράτσο.

Η Αγαρίστη, θυμωμένη, τον κλότσησε στην κνήμη και του έριξε ένα άγριο βλέμμα. Αλλά έμεινε σιωπηλή. *Κατάφερα να μην αυτοκτονήσω στο προηγούμενο δωμάτιο. Θα τα καταφέρω και σε τούτο.*

Ο Ορείχαλκος πλησίασε ένα σιδερένιο κουτί στον τοίχο. Το άνοιξε, και η Αγαρίστη είδε μέσα καλώδια και κουμπιά. Ο μέλλων σύζυγός της πάτησε έναν συνδυασμό κουμπιών και έκλεισε το κουτί.

Τα παράθυρα του δωματίου έκλεισαν επίσης. Από μόνα τους.

Και, στη συνέχεια, τα φώτα έσβησαν.

Απόλυτο σκοτάδι. Κι απόλυτη σιωπή.

Ω θεοί... Η Αγαρίστη ήθελε να ουρλιάξει, και να σκίσει τα ρούχα της, και να σκίσει και τα ρούχα του Ορείχαλκου και να τον πλακώσει στα χαστούκια και στις κλοτσιές. Αλλά συγκράτησε τον εαυτό της.

Μία ημέρα. Μία ημέρα μόνο...

Και πού είναι τώρα, ο Ορείχαλκος;

Έχοντας τα χέρια της τεντωμένα, βάδισε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως τον είχε δει προτού σβήσουν τα φώτα. Δεν το βρήκε, όμως. Πρέπει να είχε μετακινηθεί.

Τι ηλίθιος που είναι! Γιατί—;

Αισθάνθηκε ένα χέρι ν'αγγίζει το δικό της, και ήξερε ότι ήταν του Ορείχαλκου, όχι μόνο επειδή, λογικά, κανείς άλλος δεν μπορούσε νάναι εδώ μέσα, αλλά κι επειδή αναγνώριζε το άγγιγμά του.

Χαμογέλασε, και τον άφησε να την οδηγήσει κοντά σ'έναν τοίχο, όπου και κάθισαν στο πάτωμα, πλάι-πλάι.

Η πείνα τη θέριζε. Μπορούσε ν'ακούσει το στομάχι της να γουργουρίζει.

Και του Ορείχαλκου, επίσης.

Θα κοιμηθώ, σκέφτηκε, και οι ώρες θα περάσουν προτού το καταλάβω.

12.

Η ώρα ήρθε.

Αλλά άσε τους να εξουθενωθούν λίγο ακόμα. Δεν είναι παρά μια τιμωρία που τους αξίζει.

Οι θεοί θα μείνουν ικανοποιημένοι. Θα ησυχάσουν, και οι φωνές τους θα πάψουν να με ταλαιπωρούν.

13.

Η Αγαρίστη έχασε την αίσθηση του χρόνου. Ο ύπνος πλέχτηκε με τον ξύπνιο. Ένωθε μπερδεμένη, αποπροσανατολισμένη. Και πεινούσε. Πεινούσε. Και διψούσε· το ένα ποτήρι νερό που είχε πει –πριν από πόσες ώρες;– δεν ήταν αρκετό για να σβήσει τη δίψα της.

Και τι ωραία που ήταν, όταν συζητούσαμε με τον Ορείχαλκο. Όταν μου έλεγε για τους προγόνους του· όταν κουβεντιάζαμε για φιλοσοφικά θέματα (ακόμα κι αν ορισμένα απ'αυτά ήταν ανόητα)· όταν λέγαμε ιστορίες... Ακόμα κι η λιγοστή κουβέντα στο προηγούμενο πάτωμα ήταν κάτι! Έπρεπε να είχαν μιλήσει περισσότερο εκεί, στο τέταρτο πάτωμα. Έπρεπε να είχαν πει πολύ περισσότερα, γιατί τώρα δεν μπορούσαν να πουν τίποτα!

Κι έπρεπε να είχαμε κάνει έρωτα. Ξανά. Εξάλλου, ό,τι ήταν να μας κάνουν οι θεοί αυτού του τόπου μάς το έκαναν. Δεν μπορούν να μας κάνουν τίποτ'άλλο. Εμένα μού έστειλαν μερικά άσχημα όνειρα, και του Ορείχαλκου τού πήραν αυτό το β'ζαίλ του, μάλλον προσωρινά, μάλλον μονάχα για να τον

τρομάζουν. Έπρεπε να είχαμε κάνει έρωτα στο προηγούμενο πάτωμα...

Η Αγαρίστη αναστέναξε.

Σήκωσε το κεφάλι και φίλησε το μάγουλό του, αργά, μαλακά.

Ο Ορείχαλκος γύρισε, και τα χείλη του συνάντησαν τα δικά της. Τυχαία; αναρωτήθηκε η Αγαρίστη· ή είχε, επιτέλους,βάλει μυαλό;

Τα χείλη του ήταν ξεραμένα, αλλά δεν την πείραζε. Τον φίλησε βαθιά, περνώντας τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του—

Τα παράθυρα άνοιξαν μ'έναν τρομαχτικό γδούπο.

Το στρογγυλό δωμάτιο λούστηκε από εκτυφλωτικό φως, πολύ ισχυρότερο απ'το φως της ημέρας.

Και μια ανθρωπόμορφη φιγούρα φάνηκε να στέκεται επάνω στο περβάζι ενός ψηλού παραθύρου. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα κυρτό ξίφος.

Η φιγούρα ήταν μαύρη, μα δεν πρέπει να ήταν και ακριβώς στερεή· γιατί ένα μέρος του δυνατού φωτός περνούσε από μέσα της. *Είναι ημιδιαφανής!* συνειδητοποίησε η Αγαρίστη. Κι αισθάνθηκε έναν ξαφνικό τρόμο να την καταλαμβάνει, ενώ, συγχρόνως, αναρωτιόταν μήπως όλα τούτα δεν ήταν πάλι παρά ένας εφιάλτης.

Η ξεραμένη φωνή του Ορείχαλκου αντήχησε, τότε, μες στο δωμάτιο: «*Ξάδελφε;...*»

Μέρος Τρίτο: Η Δίνη

1.

Η Φενίλδα'σαρ νικούσε και σε τούτο τον γύρο, όπως είχε νικήσει και στους δύο προηγούμενους, και ένα λεπτό, αυτάρεσκο μειδίαμα υπήρχε στα χείλη της. Τράβηξε ένα φύλλο από την πρώτη τράπουλα στο κέντρο του τραπέζιου, ένα φύλλο από τη δεύτερη τράπουλα, και ένα φύλλο από την τρίτη, και τα πρόσθεσε στα δύο που είχε ακόμα στο χέρι της. Τα μάτια της τα κοίταξαν παρατηρητικά πίσω απ'τα μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά της.

«Χρησιμοποιείς τη μαγεία σου,» την κατηγόρησε, μουτρωμένα, η Βάρμη, η οποία έχανε και πάλι. Είχε τον αγκώνα της ακουμπισμένο στην άκρη του τραπέζιου και το κεφάλι της γεμμένο επάνω στη γροθιά της. Στο άλλο της χέρι κρατούσε τα δικά της φύλλα, τα οποία κοίταζε σαν να τα εχθρευόταν. Πλάι της βρισκόταν ένα ποτήρι ούισκι με παγάκια. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο και μποτοφορεμένα με στρατιωτικές μπότες, και το πόδι που βρισκόταν από πάνω έκανε νευρικά πέρα-δώθε.

«Δεν τη χρησιμοποιώ,» αποκρίθηκε, ήρεμα, η Φενίλδα'σαρ, προσθέτοντας δύο φύλλα στον σχηματισμό εμπρός της, και σπρώχνοντας δύο άλλα φύλλα του σχηματισμού προς τον σχηματισμό της Βάρμης.

«Δε σε πιστεύω,» είπε η Βάρμη. «Αυτή είναι η τρίτη φορά που νικάς!»

«Ο γύρος δεν έχει τελειώσει ακόμα.»

«Ναι, καλά...» Η Βάρμη έβαλε δύο φύλλα του σχηματισμού της το ένα πάνω στο άλλο και τα έθεσε μπροστά στα φύλλα που η γαλανόδερμη μάγισσα είχε στείλει εναντίον της.

Η Φενίλδα'σαρ μειδίασε. Πήρε ένα ακόμα φύλλο από το χέρι της και το πρόσθεσε στα δύο φύλλα που είχε στείλει προς το σχηματισμό της Βάρμης.

«Να, δες τώρα!» μούγκρισε η Βάρμη. Ήπιε μια γουλιά ούισκι, και κοίταξε τα φύλλα στο χέρι της.

Η Φενίλδα ήξερε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, η αντίπαλός της δε θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τούτη την επίθεση. Κι αυτό δε χρειαζόταν μαγεία για να το προβλέψει· ήταν φανερό απ'τον τρόπο που είχε εξελιχτεί το παιχνίδι ως τώρα. Και ούτε, φυσικά, η Φενίλδα είχε χρησιμοποιήσει μαγεία για να νικήσει –σε κανέναν από τους γύρους. Εξάλλου, δεν γνώριζε κάποιο ξόρκι που να βοηθά στα τυχερά παιχνίδια· ήταν από το τάγμα των Ερευνητών, και οι Ερευνητές δεν ασχολούνταν με τέτοια ανούσια–

Η πόρτα της καμπίνας άνοιξε, βιαστικά, και ένας άντρας μπήκε. Ένας πολεμιστής από τη φρουρά της Παντοκράτειρας, ντυμένος επίσημα με τη στολή του. Η όψη του ήταν αναστατωμένη, καθώς είπε αμέσως: «Διοικήτρια Βάρμη! Κάτι συμβαίνει έξω! Γύρω απ'τον πύργο!» Η Φενίλδα τον ήξερε αυτόν τον άντρα· ήταν ένας τύπος που συνέχεια την ενοχλούσε: όπου πήγαινε εκείνη, εκεί παρουσιαζόταν κι αυτός, για να την καλημερίσει, να την καλησπερίσει, ή να της προτείνει να την κεράσει ένα ποτό ή ένα γεύμα. Όμως, ακόμα κι όταν δεν της μιλούσε, η μάγισσα μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια του επάνω της. Ο άνθρωπος τής είχε γίνει κολλιτσιδα! Αλλά η Φενίλδα'σαρ δεν ήταν από τις γυναίκας που αρπάζονταν εύκολα, έτσι τον είχε αντιμετωπίσει με τρόπο ευγενικό και αστεειεύομενη.

Τώρα, πάντως, ο πολεμιστής (Ποιο ήταν το όνομά του; Της διέφευγε) δεν έμοιαζε να έχει εκείνη στο μυαλό του. Για την

ακρίβεια, ούτε που την είχε κοιτάξει μπαίνοντας στο δωμάτιο: πράγμα πολύ ασυνήθιστο γι'αυτόν. Επομένως, η Φενίλδα έκρινε πως ό,τι κι αν είχε δει πρέπει να τον είχε ανησυχήσει πάρα πολύ.

Η Βάρμη ορθώθηκε, απότομα, πετώντας τα φύλλα της άτακτα στο τραπέζι. «Τι συμβαίνει στον πύργο; Τι είναι, Ρηνάλδε;»

Ρηνάλδος... Ναι, Ρηνάλδο τον λένε... σκέφτηκε η Φενίλδα, παραμένοντας καθιστή.

«Μια... μια δίνη τον έχει τυλίξει, Διοικήτρια! Ελάτε να δείτε!»

Η Βάρμη ακολούθησε τον άντρα έξω απ'το δωμάτιο.

Η Φενίλδα'σαρ σηκώθηκε, γρήγορα, απ'την καρέκλα της και τους πήρε στο κατόπι.

Ο Ρηνάλδος σταμάτησε μπροστά σ'ένα μεγάλο παράθυρο του αεροσκάφους, και δε χρειάστηκε να υψώσει το χέρι του για να δείξει· ήταν προφανές εκείνο που τον είχε ανησυχήσει. Ο ψηλός, πέτρινος πύργος της ερήμου ίσα που φαινόταν, καθώς ένας λευκός στρόβιλος τον είχε περιτριγυρίσει. Μια δίνη, που δεν είχε καμία φανερή πηγή προέλευσης, και ούτε έμοιαζε να πρόκειται για κάποιον ανεμοστρόβιλο, γιατί δεν σήκωνε χώμα ή πέτρες. Ήταν μια δίνη *φωτός*. Ενός λευκού, καθαρού φωτός, που έδειχνε να έχει έρθει από το πουθενά.

«Παγίδα!» αναφώνησε η Βάρμη. «Παγίδα για την Παντοκράτειρα!» Και, χρησιμοποιώντας τον πομπό στον καρπό της, είπε: «Διοικήτρια Βάρμη προς όλη τη φρουρά. Συγκεντρωθείτε έξω απ'το σκάφος. Άπαντες. Αμέσως!» Τράβηξε το πιστόλι απ'τη ζώνη της και έτρεξε να βγει απ'το αεροπλάνο.

Ο Ρηνάλδος και η Φενίλδα'σαρ την ακολούθησαν.

2.

Η φιγούρα δεν φαινόταν μαύρη, εξαιτίας του φωτός πίσω της. Ήταν μαύρη. Ήταν σαν μια ανθρωπόμορφη, τρισδιάστατη σκιά, και το σώμα της ήταν ημιδιαφανές· μπορούσες να δεις από πίσω της, αν και με κάποια δυσκολία.

Δίχως να πει κουβέντα, κατέβηκε απ'το περβάζι του παραθύρου και βάδισε –ή, μάλλον, γλίστρησε– πάνω στον αέρα, ζυγώνοντας γρήγορα την Αγαρίστη και τον Ορείχαλκο, στην άλλη άκρη του μεγάλου, στρογγυλού, άδειου δωματίου.

Ο χρυσόδερμος, πορφυρομάλλης άντρας πετάχτηκε όρθιος, ενώ, συγχρόνως, το δεξί του χέρι πήγαινε σε μια φαρδιά τσέπη του χιτώνα του, σκεπτόμενος ότι, τελικά, είχε κάνει καλά και είχε οπλιστεί· τελικά, εκείνος ο μύθος που είχε ακούσει δεν ήταν ακριβώς μύθος –ήταν μια τρομακτική πραγματικότητα.

«Ξάδελφε!» φώναξε. «Σταμάτα!»

Αλλά η μαύρη οντότητα δε φαινόταν να έχει σκοπό να σταματήσει, ούτε καν για ν'αποκριθεί.

Η Παντοκράτειρα την είδε να έρχεται καταπάνω της, καθώς κι εκείνη είχε σηκωθεί πλάι στον Ορείχαλκο. Την είδε να έρχεται καταπάνω της, με το κυρτό ξίφος της υψωμένο πάνω απ'τον ώμο. Και η ταχύτητά της ήταν μεγάλη· η Αγαρίστη είχε κρυμμένο ένα μικρό πιστόλι μες στο φόρεμά της, για παν ενδεχόμενο, μα δε νόμιζε ότι τώρα θα προλάβαινε να το τραβήξει, να σημαδέψει, και να πυροβολήσει. Επιπλέον, τρόμος την είχε κυριεύσει, γιατί φοβόταν ότι το πιστόλι της δε θα είχε κανένα αποτέλεσμα εναντίον ενός τέτοιου, ημιυλικού πλάσματος.

Ο Ορείχαλκος, τότε, κινήθηκε πιο γρήγορα απ'ό,τι η Παντοκράτειρα θα περίμενε. Καθώς το κυρτό ξίφος της μαύρης οντότητας κατέβαινε προς το κεφάλι της, εκείνος τράβηξε ένα κομμάτι κρύσταλλο απ'την τσέπη του –το κομμάτι κρύσταλλο που είχε πάρει απ'τον καθρέφτη του τρίτου

πατώματος– και το παρενέβαλε στο δρόμο της μελανής λεπίδας, η οποία δεν έμοιαζε παρά με προέκταση του χεριού του μοχθηρού πλάσματος.

Μια ξαφνική λάμψη πετάχτηκε –μια *μαύρη* λάμψη, αν ήταν ποτέ αυτό δυνατόν· μια *σκοτεινή* λάμψη–, και η οντότητα τινάχτηκε όπισθεν, τουρίζοντας.

Συγχρόνως, ο Ορείχαλκος φώναζε: «Τρέξε, Αγαρίστη! Τρέξε, στις σκάλες! *Κάτω!*»

Η Αγαρίστη τον άρπαξε απ’τον χιτώνα του και τον τράβηξε. «Έλα μαζί μου!» Δε θα τον άφηνε εδώ. Τρελός ήταν, που νόμιζε ότι θα τον άφηνε εδώ;

Ο Ορείχαλκος υπάκουσε, και έτρεξαν στις σκάλες, κατεβαίνοντάς τες βιαστικά, πηδώντας τα σκαλοπάτια δύο-δύο.

«Τι είν’αυτό;» ρώτησε, λαχανιασμένα, η Παντοκράτειρα.

«Το *β’ζάιλ* μ–»

Τα λόγια του Ορείχαλκου διακόπηκαν απότομα, καθώς οι δυο τους έφτασαν στο τέλος της σκάλας... και είδαν ότι βρίσκονταν πάλι στο πέμπτο πάτωμα του πύργου: ακριβώς στο ίδιο δωμάτιο απ’το οποίο είχαν φύγει. Και στο κέντρο του δωματίου, η μελανόχρωμη, ημιδιαφανής οντότητα τούς περίμενε.

«*Δεν μπορείς να ξεφύγεις από την οργή του πύργου, ξάδελφε. Ούτε από τους θεούς,*» είπε, και η φωνή της θύμιζε το φύσημα ανέμου επάνω σε ξερό χώμα και πέτρες.

Ο Ορείχαλκος ύψωσε το κομμάτι κρύσταλλο αμυντικά, μπαίνοντας μπροστά απ’την Παντοκράτειρα και μένοντας αμίλητος, γιατί το στόμα του ήταν κατάξερο και, πραγματικά, δεν ήξερε τι να πει. Να παρακαλούσε το *β’ζάιλ* να τους αφήσει ήσυχους; Να το απειλούσε; Να προσπαθούσε να το λογικέψει; Είχε την αίσθηση πως τίποτα απ’αυτά δε θα έπιανε. Το *β’ζάιλ* επικοινωνούσε με τους θεούς, και οι θεοί τώρα ήταν θυμωμένοι μ’εκείνον και τη μέλλουσα σύζυγό του. Έτσι, το

β'ζάιλ δεν ήταν πλέον μόνο μαντατοφόρος τους. Το β'ζάιλ ήταν το χέρι τους. Το σπαθί τους.

Και είπε: «*Το κόλλπο σου, ξάδελφε, δε θα πιάσει για δεύτερη φορά!*» Και όρμησε προς το μέρος τους, γλιστρώντας επάνω στον αέρα. Τα πόδια του δεν πατούσαν στο έδαφος, και το σώμα του δεν μετακινιόταν όρθιο· προχωρούσε έχοντας πολύ μεγάλη κλίση, σχεδόν οριζόντια.

3.

«*Σταθείτε!*» Η απόκοσμη φωνή του Υπερασπιστή βγήκε μέσα απ'το κράνος του, που έκανε έντονες αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανakλάσεις, σαν το ίδιο το μαύρο υλικό απ'το οποίο ήταν κατασκευασμένο να έκρυβε κάτι ζωντανό εντός του.

Η Βάρμη έγεννε στους πολεμιστές της να υπακούσουν, να μην πλησιάσουν περισσότερο τη δίνη του λευκού φωτός που είχε τυλίξει τον πύργο. Και ρώτησε τον Υπερασπιστή: «Γιατί;»

Το χέρι εκείνου υψώθηκε, και έδειξε έναν από τους στρατιώτες. «*Εσύ,*» πρόσταξε, «*μπες στον πύργο.*»

Ο άντρας δεν κινήθηκε, μοιάζοντας φοβισμένος.

«Πήγαινε!» του είπε η Βάρμη.

Κι εκείνος ζύγωσε τον πύργο, με διστακτικά βήματα και βαστώντας το τουφέκι του σε ετοιμότητα. Φτάνοντας μπροστά στη δίνη του λευκού φωτός, στάθηκε.

«*Προχώρα,*» πρόσταξε, σταθερά, ο Υπερασπιστής που είχε μιλήσει και πριν. Ο άλλος Υπερασπιστής στεκόταν πλάι του, και έμοιαζαν ίδιοι σαν δύο σταγόνες νερό, εξαιρώντας πάντα τις αντανakλάσεις επάνω τους, που φαινόταν ν'ακολουθούν διαφορετική λογική εμφάνισης/εξαφάνισης για τον καθένα τους –μια λογική που κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να κατανοήσει.

Ο πολεμιστής μπήκε στη δίνη. Και ούρλιαξε. Και το σώμα του μετατράπηκε σε στάχτη.

Η Φενίλδα'σαρ αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται. Οι γροθιές της σφίχτηκαν· τα νύχια της μπήχτηκαν στις παλάμες της. *Τι είναι αυτό το πράγμα; Τι είναι αυτό το πράγμα;*

«Μάγισσα!» της φώναξε η Βάρμη. «Έλα εδώ, μάγισσα!»

Η Φενίλδα'σαρ πλησίασε τη Διοικήτρια με αβέβαια βήματα.

«Τι είναι αυτό;» Η Βάρμη έδειξε τη δίνη.

Την ίδια απορία φαίνεται πως έχουμε... «Δεν ξέρω.»

«Δεν μπορείς, κάπως, να... να το σπάσεις;»

Η Φενίλδα'σαρ κούνησε το κεφάλι. «Σου είπα: δεν ξέρω καν τι είναι.»

Η Βάρμη άνοιξε τον πομπό στον καρπό της. «Μεγαλειοτάτη;» είπε, προσπαθώντας να επικοινωνήσει με την Παντοκράτειρα. «Μεγαλειοτάτη, μ'ακούτε;» Όμως μονάχα ένα ζζζζζζζ έβγαине από τον πομπό.

Η Βάρμη καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος, και είπε: «Αυτή η δίνη μπλοκάρει τις επικοινωνίες μας!... Μάγισσα, κάνε κάτι, πανάθεμά σε!»

«Τι... τι να κάνω;» αποκρίθηκε η Φενίλδα'σαρ. Κι έπειτα, ύφανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, για να καταλάβει, τουλάχιστον, τι είδους δύναμη δημιουργούσε ετούτη τη δίνη.

Στο μυαλό της, καθώς Ερευνήτρια, είχε δεκάδες μορφές ενέργειας που είχαν ανακαλυφτεί κατά καιρούς: από τις πιο σπάνιες μέχρι τις πιο κοινές. Και βρήκε εκείνη που δημιουργούσε τη δίνη. Ήταν μια από τις αρχαιότερες μορφές ενεργείας, αυτές που είχαν –κατά τα λεγόμενα– γεννηθεί από τη διαμόρφωση των διαστάσεων ή από το θρυμματισμό του σύμπαντος (αναλόγως ποια θεωρία ήθελε κανείς να πιστέψει ως αληθή). Η ενέργεια της λευκόχρωμης δίνης προερχόταν από την ίδια τη Σάρντλι, προερχόταν από τις ίδιες τις δυνάμεις που συγκροτούσαν και διατηρούσαν την εν λόγω διάσταση, μην αφήνοντάς τη να καταρρεύσει στη διάλυση και στο χάος.

Και τώρα αυτή η ενέργεια δημιουργούσε μια άλλη, μικρότερη διάσταση μέσα στη Σάρντλι: μια διάσταση αποκλειστικά και μόνο για τον πύργο: μια διάσταση με τους δικούς της νόμους και τις δικές της ιδιοτροπίες.

Και η Φενίλδα καταλάβαινε ότι δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση εκείνη, από μόνη της –ή κανέναν άλλος μάγος από μόνος του–, να υπερνικήσει την ενέργεια που συγκροτούσε τη δίνη. Η δίνη ήταν αδύνατον να καταστραφεί.

«*Τι σκέφτεσαι, Φενίλδα'σαρ;*» Η φωνή του Υπερασπιστή (Ήταν εκείνος που είχε μιλήσει και πριν, ή ο άλλος; Δεν είχε σημασία) αντήχησε από κοντά της. Το μυστηριώδες πλάσμα την είχε πλησιάσει, δίχως εκείνη να το αντιληφτεί.

Η Φενίλδα τού εξήγησε τι είχε ανακαλύψει.

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα, μάγισσα!» δήλωσε η Βάρμη. «Δε μπορείς να–;»

«*Φενίλδα'σαρ,*» είπε ο Υπερασπιστής, αγνοώντας τη Βάρμη, σαν να μην ήταν τίποτα περισσότερο από ένα έντομο που είχε, ξαφνικά, ζουζουνίσει, «*υπάρχει τρόπος να ανοίξουμε μια σήραγγα μέσα στη δίνη. Υπάρχει ένα ξόρκι.*»

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι. «Δε γνωρίζω κανένα τέτοιο ξόρκι.»

«*Το γνωρίζω εγώ,*» αποκρίθηκε ο Υπερασπιστής, και το κράνος του άστραψε από μια αργυρόχρωμη αντανάκλαση.

4.

Ο Ορείχαλκος κράτησε το κρύσταλλο στο χέρι του σε ετοιμότητα, καθώς το *β'ζάιλ* ζύγωνε.

Η Παντοκράτειρα άνοιξε τον πομπό στο βραχιόλι της, για να ζητήσει βοήθεια από τη Βάρμη, να της ζητήσει να στείλει στρατιώτες στον πύργο, να στείλει τους Υπερασπιστές της

στον πύργο! Αλλά από τον πομπό ήρθε μόνο ένα διαπεραστικό
ζζζζζζ.

Το β'ζάιλ κατέβασε το ξίφος του προς την Παντοκράτειρα. Ο Ορείχαλκος προσπάθησε να το αποκρούσει πάλι με το κρύσταλλο του, αλλά ετούτη τη φορά η οντότητα άλλαξε πορεία στο όπλο της, και η λεπίδα πέτυχε εκείνον. Στον καρπό.

Ο Ορείχαλκος είδε το χέρι του να κόβεται, και έναν πίδακα αίματος να εκτοξεύεται. Ουρλιάζοντας, κατέρρευσε στο πάτωμα.

Η Αγαρίστη, όμως, είδε κάτι τελείως διαφορετικό. Είδε απλά το μαύρο ξίφος της οντότητας να περνά μέσα απ'τον καρπό του μέλλοντα συζύγου της, και εκείνος να πετά το κρύσταλλο και να καταρρέει, ουρλιάζοντας. Έτσι, η Παντοκράτειρα σκέφτηκε ότι, μάλλον, το ξίφος προκαλούσε κάποιου είδους πόνο μονάχα: ίσως κάποια έντονη φλόγωση ή ψύχος.

Και τώρα, αυτό το καταραμένο β'ζάιλ ερχόταν για εκείνη!

Η Αγαρίστη οπισθοχώρησε, παρότι καταλάβαινε ότι πίσω της βρισκόταν η σκάλα. «Μείνε μακριά μου!» φώναξε. «Δεν ξέρεις ποια είμαι;»

«Εδώ,» είπε ο ξερός άνεμος, «δεν έχει σημασία ποια είσαι.»

Και το ξίφος κατέβηκε.

Η Αγαρίστη αισθάνθηκε ένα δυνατό χτύπημα στο δεξί στήθος, σαν από σφυρί. Η αναπνοή της κόπηκε. Παραπάτησε και έπεσε. Κατρακύλησε πάνω στις σκάλες, βογκώντας.

Και βούτηξε μέσα σ'έναν χώρο γεμάτο άμμο, αρχίζοντας να βουλιάζει. Η άμμος, που κυλούσε από παντού, πλημμύριζε τα ρουθούνια της, το στόμα της, τα μάτια της, τ'αφτιά της. Η Αγαρίστη έβηχε, σπασμωδικά. Δεν μπορούσε ν'αναπνεύσει!

Πώς σκατά είχε βρεθεί η άμμος εδώ; Πώς; Η έρημος ήταν όλο πέτρες και πέτρες και πέτρες.

Η Αγαρίστη σπαρταρούσε, βουλιάζοντας και βήχοντας.

Η έρημος ήταν όλο πέτρες...

Η άμμος δεν είχε θέση εδώ.

Κι αν τόση άμμος βρισκόταν κάπου μες στον πύργο.... Όχι! Ήταν αδύνατον τόση άμμος νάναι μες στον πύργο! Αδύνατον!

Η Αγαρίστη βλεφάρισε, κι έπαψε να βήχει και να σπαρταρά. Βρισκόταν στο πέρας της σκάλας, πεσμένη στο πάτωμα και διπλωμένη, αλλά άμμος δεν υπήρχε πουθενά. Μονάχα η μαύρη, ημιδιαφανής οντότητα στεκόταν από πάνω της.

Ψευδαισθήσεις, συνειδητοποίησε. Αυτό το ξίφος προκαλεί ψευδαισθήσεις. Ο δαίμονας σκοπεύει να μας σκοτώσει διαλύοντας την ψυχή μας, μετατρέποντάς μας σε παρανοϊκά, φοβισμένα ανθρωπάκια, μέχρι που η καρδιά μας να σπάσει...

Η Αγαρίστη κύλησε στο πλάι, απομακρυνόμενη από το β'ζάιλ, προτού το πλάσμα καταλάβει ότι είχε αποτινάξει την ψευδαισθησή του. Έλειπα, σηκώθηκε στο ένα γόνατο και τράβηξε, γρήγορα, το μικρό πιστόλι απ'το φόρεμά της. Το χέρι της έτρεμε.

«Δεν μπορείς να με βλάψεις,» της είπε το β'ζάιλ. «Τίποτα δεν μπορεί να με βλάψει, όταν οι θεοί με προστάζουν!»

«Να πας να γαμηθείς, εσύ κι οι θεοί σου!» φώναξε η Αγαρίστη, και πυροβόλησε.

Η σφαίρα πέρασε μέσα από την ημιυλική μορφή του β'ζάιλ και χτύπησε τον τοίχο.

Αν ο ξερός άνεμος μπορεί να γελάσει καθώς χαϊδεύει τις πέτρες και το χώμα, το πλάσμα γέλασε. «Θα σε κρατήσω για το τέλος,» της είπε. «Πρώτα, θα δεις τον ξάδελφό μου να λαμβάνει την τιμωρία του.» Και στράφηκε στον Ορείχαλκο...

...ο οποίος τώρα ορθωνόταν.

Γνώριζε για τις δυνάμεις των β'ζάιλ, όταν ενεργούσαν ως τιμωροί των θεών –πράγμα το οποίο συνέβαινε εξαιρετικά σπάνια. Γνώριζε πως τα χτυπήματα από τα ξίφη τους προκαλούσαν ψευδαισθήσεις. Και, όταν το β'ζάιλ τού έκοψε το χέρι, ο Ορείχαλκος γνώριζε ότι το γεγονός δεν ήταν πραγματικό. Το χέρι του εξακολουθούσε να υπάρχει· εκείνος

απλά νόμιζε πως δεν υπήρχε. Το μυαλό του είχε πειστεί πως δεν υπήρχε.

Αλλά μετά, με κάποια προσπάθεια, ο Ορείχαλκος είχε καταφέρει να *μεταπείσει* το μυαλό του. Ωστόσο, ο πόνος ήταν ακόμα έντονος μέσα του· αισθανόταν σαν να είχε, αληθινά, ζήσει μια τέτοια άσχημη εμπειρία. Και ήξερε πως έτσι το *β'ζάιλ* σκόπευε να διαλύσει, κομμάτι-κομμάτι, την ψυχή του και την ψυχή της Αγαρίστης.

«Ξάδελφε,» είπε, καταβεβλημένα, «δεν είναι από τη διάστασή μας. Δε γνωρίζει τα έθιμά μας. Οι θεοί, σίγουρα, πρέπει να το καταλαβαίνουν αυτό. Σε παρακαλώ...»

Το *β'ζάιλ* ήρθε καταπάνω του, σπαθίζοντας. Ο Ορείχαλκος απέφυγε το κυρτό ξίφος, άρπαξε το κομμάτι κρύσταλλο από κάτω, και απομακρύνθηκε.

Η Παντοκράτειρα ήρθε κοντά του. «Είσαι καλά;»

«Ναι. Και ό,τι κι αν σε κάνει να βλέπεις, μην το πιστεύεις· δεν είναι πραγματικό: είναι ψευδαίσθηση.»

«Το κατάλαβα.»

Χωρίστηκαν πάλι, καθώς το *β'ζάιλ* ερχόταν καταπάνω τους.

Η Αγαρίστη είχε άλλη μια σφαίρα στο μικρό της πιστόλι, αλλά δεν πυροβόλησε, παρότι η μαύρη οντότητα τής έδινε καλό στόχο· γιατί ήξερε πως δε θα είχε νόημα, ακόμα κι αν τη χτυπούσε.

Το *β'ζάιλ*, αγνοώντας την Παντοκράτειρα, κυνήγησε τον Ορείχαλκο, ο οποίος προσπαθούσε ν'αποφεύγει το ξίφος του· αλλά κανένας άνθρωπος δεν ήταν ποτέ δυνατόν να είναι τόσο γρήγορος όσο ένα *β'ζάιλ*, έτσι η λεπίδα, τελικά, τον βρήκε στην κοιλιά, και εκείνος αισθάνθηκε φωτιά να πλημμυρίζει τα σωθικά του. Έπεσε στο πάτωμα, σπαρταρώντας και ουρλιάζοντας.

Η Αγαρίστη ζύγωσε ένα παράθυρο, για να μπορέσει να γνέψει στους πολεμιστές της έξω απ'τον πύργο: να τους γνέψει να έρθουν να τη βοηθήσουν. Μα, από το παράθυρο, ατένισε

μονάχα ένα λευκό φως, και τίποτ'άλλο. Μια δίνη από λευκό φως, η οποία κάλυπτε τα πάντα. *Είμαστε καταδικασμένοι...*

Στράφηκε προς τον Ορείχαλκο, που είχε διπλωθεί στο πάτωμα, τρίζοντας τα δόντια και βογκώντας, προσπαθώντας να καταπολεμήσει ό,τι κι αν του συνέβαινε, ό,τι κι αν ο νους του πίστευε πως του συνέβαινε.

Πού πήγε το β'ζάιλ; αναρωτήθηκε η Αγαρίστη, μη βλέποντάς το πουθενά. Έφυγε, επιτέλους, το τρισκατάρατο;

Έτρεξε προς τον Ορείχαλκο—

Αισθάνθηκε κάτι λεπτό, σκληρό, και παγερό να τη χτυπά στους μηρούς, πάνω απ'τα γόνατα, και είδε τα πόδια της να κόβονται και το αίμα της να τινάζεται γύρω.

Ουρλιάζοντας, η Παντοκράτειρα σωριάστηκε. Ανασηκώθηκε και κοίταξε πίσω της, για να δει τα κομμένα της πόδια πεσμένα στο πάτωμα.

Όχι! Δεν είναι αληθινό! Δεν είναι αληθινό!

Αλλά ήταν. Τα κομμένα πόδια της δεν εξαφανίζονταν. Ούτε εκείνη νόμιζε ότι μπορούσε να σηκωθεί.

«Ορείχαλκε!» ούρλιαξε, χρησιμοποιώντας τα χέρια της για να συρθεί προς το μέρος του. «Ορείχαλκε!»

Το β'ζάιλ ήρθε και στάθηκε πάνω απ'τον χρυσόδερμο άντρα. Τον καβάλησε και άρπαξε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Τώρα δεν κρατούσε σπαθί, μα η Αγαρίστη νόμιζε πως το όπλο δεν είχε καμία σημασία· το όπλο ήταν το ίδιο το β'ζάιλ. Το όπλο των θεών αυτού του άχαρου τόπου.

Ο Ορείχαλκος κραύγαζε, και οι γροθιές του άρχισαν να χτυπάνε σπασμωδικά το πάτωμα.

«ΟΡΕΙΧΑΛΚΕ!» ούρλιαξε η Αγαρίστη. «Ορείχαλκε!» Αλλά δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Δεν μπορούσε να βοηθήσει ούτε τον εαυτό της. Τα πόδια της ήταν κομμένα—

«Ό,τι κι αν σε κάνει να βλέπεις, μην το πιστεύεις· δεν είναι πραγματικό: είναι ψευδαίσθηση.»

Ψευδαίσθηση, ψευδαίσθηση, ψευδαίσθηση. Δεν είναι πραγματικό.

Η Παντοκράτειρα έκλεισε τα βλέφαρά της. Προσπάθησε να διώξει την εικόνα των κομμένων της ποδιών απ'το μυαλό της. Και προσπάθησε να σηκωθεί. Να λυγίσει τα γόνατά της και να σηκωθεί.

Και σηκώθηκε.

Τα μάτια της άνοιξαν.

«Άφησέ τον!» είπε στο β'ζάιλ.

Εκείνο την αγνόησε, συνεχίζοντας να έχει τα χέρια του γύρω απ'το κεφάλι του Ορείχαλκου, σαν πλοκάμια, σαν μέγγενη.

Η Αγαρίστη άρπαξε το πιστόλι της από κάτω. Πλησίασε τον Ορείχαλκο, γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι του, και έβαλε την κάννη του όπλου της στον κρόταφό του. «Θα τον σκοτώσω,» απείλησε, «προτού σ'αφήσω να τον βασανίσεις έτσι!»

Το κυρτό ξίφος του β'ζάιλ βρέθηκε ξανά στη γροθιά του· και, με μια γρήγορη σπαθιά, έκοψε το χέρι της Παντοκράτειρας στον καρπό, κάνοντας το όπλο της να πεταχτεί στο πλάι.

Η Αγαρίστη, βλέποντας γ'ακόμα μια φορά αίμα να εκτοξεύεται από ένα κομμένο μέλος του σώματός της, διπλώθηκε, προσπαθώντας να ξεράσει και μην έχοντας να βγάλει τίποτα παρά χολή.

5.

«Γνωρίζεις το ξόρκι;» είπε η Βάρμη στον Υπερασπιστή. «Κάντο τότε, για να περάσουμε!»

Εκείνος εξακολούθησε να την αγνοεί. «Φενίλδα'σαρ,» είπε η απόκοσμη φωνή που έβγαινε μέσα από το αλλόκοτο κράνος, «εσύ πρέπει να κάνεις το ξόρκι. Εγώ δεν μπορώ.»

«Μα,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, «δεν το ξέρω—»

«Θα σ'το διδάξω.»

«Αδύνατον. Δεν υπάρχει χρόνος.»

«Θα σ'το διδάξω,» επέμεινε ο Υπερασπιστής. «κι εσύ θ'ανοίξεις τη σήραγγα και θα περάσουμε μαζί τη δίνη, οι δυο μας.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Πώς... πώς θα μου το διδάξεις;»

«Θα φυτέψω το ξόρκι στο μυαλό σου, Φενίλδα'σαρ.»

Θα το... φυτέψει στο μυαλό μου; απόρησε η Φενίλδα, λιγάκι τρομαγμένη. *Τι εννοεί; Πώς θα το φυτέψει;*

«Είσαι έτοιμη;» ρώτησε ο Υπερασπιστής.

Η Φενίλδα διαπίστωσε ότι έτρεμε· αλλά κατένευσε. «Ναι.» Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε τα μάτια.

Έτσι, δεν είδε τι έκανε ο Υπερασπιστής.

Οι υπόλοιποι, όμως, το είδαν. Είδαν το χέρι του να μετατρέπεται σε μαύρη φωτιά, μέσα στην οποία διακρίνονταν, κάπου-κάπου, αργυρές και πορφυρές φλόγες. Κι ο Υπερασπιστής ύψωσε τη φωτιά και λόγχισε μ'αυτήν το κεφάλι της Φενίλδα'σαρ.

Η μάγισσα ούρλιαξε, σαν η ίδια της η ψυχή να ξεριζωνόταν.

Μαύρες και αργυρές και πορφυρές φλόγες εκτοξεύτηκαν απ'το στόμα κι απ'τα μάτια της.

6.

Η Φενίλδα είχε μια ερωτική φαντασίωση, ότι ένας θαυμαστής της την παρακολουθούσε, και ότι, κάποια νύχτα, κρυβόταν στο δωμάτιό της, την ακινητοποιούσε, την έδεने, και τη βίαζε· και εκείνη το ευχαριστιόταν, της άρεσε.

Φυσικά, ετούτη ήταν μόνο μια ερωτική φαντασίωση, που δεν ήθελε να της συμβεί στην πραγματικότητα.

Αυτό, όμως, που αισθάνθηκε τώρα έμοιαζε πολύ με βιασμό. Αισθάνθηκε κάτι –μια αχαλίνωτη δύναμη– να γδύνει το είναι

της, για να σκίσει στα δύο τη νήσότη της και να χωθεί βαθιά μέσα της, καίγοντας την ίδια της την ύπαρξη. Και η Φενίλδα'σαρ διαπίστωσε ότι δεν ήταν καθόλου ευχάριστο.

Ένωθε το σώμα της τσιτωμένο και συγκρατημένο από την ακατονόμαστη δύναμη, σαν ένας μαριονετοπαίκτης να την κρατούσε από τα ίδια της τα νεύρα, τεντωμένα όπως τα σχοινιά μιας κούκλας.

Η Φενίλδα ήξερε ότι πρέπει να ούρλιαζε, πρέπει να ούρλιαζε και να έσκουζε και να βογκούσε, μα οι κραυγές της δεν έφταναν στ'άφτιά της. Στ'άφτιά της έφτανε μόνο ένα πανίσχυρο βουητό, που θόλωνε τα πάντα. Το βουητό της ακατονόμαστης, καυτής δύναμης.

Σε παρακαλώ, άφησέ με! Άφησέ με! ΑΦΗΣΕ ΜΕ! φώναζε η Φενίλδα· ή νόμιζε πως φώναζε: δεν ήταν σίγουρη αν τα λόγια έβγαιναν απ'το στόμα της με κατανοητό τρόπο.

Κι ύστερα, αισθάνθηκε τη δύναμη που την κρατούσε από τα νεύρα να την ελευθερώνει, καθώς η φωτιά έφευγε από μέσα της, όπως το ξίφος που αποτραβιέται από μια πληγή.

Η Φενίλδα κατέρρευσε στα χέρια και στα γόνατα, κλαίγοντας και μουρμουρίζοντας πράγματα που ούτε η ίδια δεν καταλάβαινε.

«Φενίλδα'σαρ, γνωρίζεις τώρα το ξόρκι;» αντήχησε η φωνή του Υπερασπιστή από πάνω της.

«...κάθαρμα!... καθαρμα!...» κατάφερε να ψελλίσει η Φενίλδα, τρέμοντας και σφίγγοντας τις πέτρες και το χώμα κάτω απ'τις παλάμες της.

«Σήκω πάνω, μάγισσα. Έχουμε δουλειά να κάνουμε.» Αισθάνθηκε το δυνατό χέρι του Υπερασπιστή να την αρπάζει απ'την πλάτη του φορέματός της και να τη σηκώνει όρθια, παρότι τα πόδια της έτρεμαν και δεν μπορούσε να σταθεί. «Στηρίξου επάνω μου,» της είπε, «και κάνε το ξόρκι. –Οι υπόλοιποι, απομακρυνθείτε!»

«Μα, ίσως χρειαστείτε τη βοήθειά μας,» άρχισε η Βάρμη. Η Φενίλδα δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της, καθώς κοίταζε κάτω ζαλισμένα, μα μπορούσε ν'ακούσει το σφίξιμο στη φωνή της. Η Διοικήτρια ήταν τρομοκρατημένη απ'αυτό που είχε δει· και, μάλλον, δεν ήταν η μόνη. Η Φενίλδα'σαρ αισθανόταν εξευτελισμένη και θυμωμένη. Τι δικαίωμα είχε αυτή η καταραμένη οντότητα –αυτός ο μυστηριώδης, αλλόκοτος *μπράβος* της Παντοκρατείας– να της κάνει τέτοιο πράγμα; Πάντοτε υπηρετούσε πιστά την Παντοκρατορία. Έπρεπε, τουλάχιστον, να την είχε προειδ–

«Φενίλδα'σαρ, *κάνε το ξόρκι!*» πρόσταξε ο Υπερασπιστής.

«Κάθαρμα!» προσπάθησε να φωνάξει εκείνη, αλλά από μέσα της βγήκε μονάχα ένα αδύναμο σκούξιμο. Ύψωσε τη γροθιά της και τον χτύπησε στο αρματωμένο του στήθος· κι αισθάνθηκε μια δύναμη να διαπερνά το χέρι της. Τούριξε πονεμένα, και το τράβηξε πίσω.

«*Στηρίξου επάνω μου. Και κάνε το ξόρκι!*» Ο Υπερασπιστής, εξακολουθώντας να την κρατά απ'την πλάτη του φορέματός της, την ταρακούνησε, βίαια. «*Σύνελθε, μάγισσα! Πρέπει να περάσουμε τη δίνη. Κάνε το ξόρκι!*»

Το ξόρκι...

Ποιο ήταν το ξόρκι που της είχε διδάξει;

Ήρθε αμέσως στο μυαλό της. Ήταν ακριβώς κάτω από την επιφάνεια. Η Φενίλδα άπλωσε τη νοημοσύνη της και το τράβηξε έξω. Και ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Στηρίχτηκε πάνω στη σκληρή πανοπλία του Υπερασπιστή και έστρεψε το βλέμμα της στη δίνη του λευκού φωτός. Ύψωσε το χέρι της, κάνοντας σχήματα με τα δάχτυλά της και διαγράφοντας σύμβολα στον αέρα. Και άρθρωσε τα λόγια που, αν και δεν είχε ούτε διαβάσει ούτε ακούσει ποτέ της, έμοιαζε να γνωρίζει σαν από γεννησιμιού της.

Το ξόρκι ολοκληρώθηκε και η Φενίλδα'σαρ είδε τη δίνη να... *επεκτείνεται*, για να την καλύψει!

Για λίγο τρόμαξε, πίστεψε ότι κάποιο τρομερό λάθος είχε γίνει, και τώρα θα μετατρεπόταν σε σκόνη, όπως εκείνος ο στρατιώτης. Όμως τίποτα δεν συνέβη. Τίποτα το κακό.

Είχε –κάπως– γίνει άτρωτη για την καταστροφική ενέργεια της δίνης. Και ο Υπερασπιστής είχε γίνει άτρωτος μαζί της.

7.

Κάτι σαν πλοκάμι απλώθηκε από τη δίνη, και τύλιξε τη Φενίλδα'σαρ και τον έναν από τους δύο Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας, ενώ όλοι οι υπόλοιποι κοίταζαν με δέος.

Η Βάρμη είδε τη μάγισσα και τον Υπερασπιστή να διασχίζουν τη σήραγγα του λευκού φωτός, καθώς και τη δίνη, και να χάνονται πίσω της. Και κατάλαβε γιατί εκείνη κι οι στρατιώτες της δεν μπορούσαν να περάσουν επίσης. Η Φενίλδα'σαρ δεν είχε ανοίξει κάποιου είδους τρύπα επάνω στο εμπόδιο γύρω από τον πύργο· είχε μονάχα βάλει τον εαυτό της και τον Υπερασπιστή μέσα σ'αυτό.

Η Βάρμη δεν είχε την παραμικρή ιδέα γιατί η μάγισσα μπορούσε να κάνει το ένα πράγμα ενώ δεν μπορούσε να κάνει το άλλο· αλλά, έτσι κι αλλιώς, ποτέ δεν είχε καμία σχέση με τη μαγεία. Την τρόμαζε, και προτιμούσε να απέχει.

8.

Η Αγαρίστη είχε τα μάτια της κλειστά με δύναμη, και προσπαθούσε να διώξει την εικόνα του κομμένου της χεριού απ'το μυαλό της. Προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της ότι το χέρι της δεν ήταν κομμένο. Δεν ήταν κομμένο–

«Αρχόντισσά μου!»

Τα βλέφαρά της Αγαρίστης αμέσως άνοιξαν, γιατί αναγνώριζε αυτή την απόκοσμη φωνή. Κοίταξε στα δεξιά της, και είδε έναν απ'τους Υπερασπιστές της να περνά μέσα απ'το ανοιχτό παράθυρο. Τα χέρια του ήταν μαύρες φλόγες, και η πανοπλία του άστραφτε από τις αργυρές και πορφυρές αντανakλάσεις.

Το β'ζάιλ πετάχτηκε πίσω, ελευθερώνοντας το κεφάλι του Ορείχαλκου. Στα δικά του χέρια ήταν πάλι το κυρτό ξίφος του. «Δεν ανήκεις σ'ετούτο τον τόπο!» φώναξε στον Υπερασπιστή· και η φωνή του, όπως και πριν, ήχησε σαν ξερός άνεμος.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Υπερασπιστής, «αλλά ετούτος ο τόπος ανήκει σ'εμένα!» Και επιτέθηκε, εξαπολύοντας τις μαύρες φωτιές από τα χέρια του.

Το β'ζάιλ ούρλιαξε, και η Αγαρίστη είδε κομμάτια απ'το ημιυλικό σώμα του να αποκόβονται και να εξαφανίζονται στον αέρα, σαν ποτέ να μην υπήρξαν.

Δεν ήταν, όμως, ανίσχυρο μπροστά στον αντίπαλό του. Βρυχούμενο όπως ο οργισμένος άνεμος, χίμησε καταπάνω του, λογχίζοντάς τον με το σπαθί του και τρυπώντας την αρματωσιά του. Την αρματωσιά που η Παντοκράτειρα γνώριζε πολύ καλά ότι μπορούσε ν'αποκρούσει σφαίρες, λεπίδες, και μορφές ενέργειας κάθε είδους.

Ο Υπερασπιστής κραύγασε από πόνο, και, χτυπώντας το β'ζάιλ κατακέφαλα, το έστειλε να κοπανήσει σ'έναν απ'τους τοίχους της μεγάλης, στρογγυλής αίθουσας.

Ύστερα, του όρμησε· και η σύγκρουσή τους θέριωσε.

Η Αγαρίστη είδε ότι το χέρι της δεν ήταν πια κομμένο· η ψευδαισθήση είχε εγκαταλείψει το νου της. Έτσι, πήγε κοντά στον Ορείχαλκο και προσπάθησε να τον ανασηκώσει, αγκαλιάζοντας το κεφάλι του.

«Είσαι καλά;» του είπε. «Μ'ακούς, Ορείχαλκε; Μ'ακούς;»

«...Ναι,» μουρμούρισε εκείνος. «Ναι.» Τα βλέφαρα του πετάριζαν· με δυσκολία κρατούσε τα μάτια του ανοιχτά. Η

αναπνοή του ήταν, επίσης, αδύναμη, και η Αγαρίστη φοβόταν ότι ίσως να της πέθαινε στα χέρια.

«Σύνελθε!» του είπε. «Σύνελθε! Δεν πρέπει να πεθάνεις! Εσύ δεν είπες πως δεν μπορεί να μας σκοτώσει; Εσύ δεν είπες πως ό,τι κάνει δεν είναι παρά μια ψευδαισθήση;»

Ο Ορείχαλκος ξεροκατάπιε. «Δεν πεθαίνω... Βοήθησέ με να σηκωθώ... Αλλά, το κεφάλι μου.... Είχε βάλει μια σιδερένια μέγγενη στο κεφάλι μου... Ζαλίζομαι...»

Η Αγαρίστη τον βοήθησε να σηκωθεί, ρίχνοντας το χέρι του στους ώμους της. «Δεν υπήρχε μέγγενη,» του είπε. «Ήταν ψευδαισθήση.»

«Το ξέρω. Αλλά, και πάλι, πόνεσε. –Τι συμβαίνει, όμως, τώρα; Τι συμβαίνει;»

Η Παντοκράτειρα ακολούθησε το βλέμμα του, και είδε τον Υπερασπιστή και το β'ζάιλ να μάχονται ακόμα. Ο Υπερασπιστής ήταν φανερά τραυματισμένος –η πανοπλία του χτυπημένη και τρυπημένη–, μα δεν υπήρχε αμφιβολία ότι κέρδιζε τη μάχη. Το β'ζάιλ βρισκόταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση· το σώμα του έμοιαζε, κυριολεκτικά, με κουρέλι, κομματιασμένο εδώ κι εκεί, και η μορφή του ξεθώριαζε, πλησιάζοντας στην πλήρη εξαφάνιση.

«Ω, ξάδελφε...» μουρμούρισε ο Ορείχαλκος. «Ω, καημένε ξάδελφε...»

«Μα τι λες;» διαμαρτυρήθηκε η Παντοκράτειρα. «Είσαι με τα καλά σου; Αυτό το καταραμένο δαιμονόπραμα ήθελε να σε σκοτώσει!»

«Ήταν το β'ζάιλ μου,» είπε μόνο ο Ορείχαλκος.

Κι ύστερα, ο Υπερασπιστής έδωσε το τελειωτικό χτύπημα στον αντίπαλό του, κι εκείνος διαλύθηκε, σαν χαρτί που σχίζεται σε χίλια κομμάτια, και τα κομμάτια του εξαφανίστηκαν.

9.

Το εκτυφλωτικό φως έσβησε, χάθηκε σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει· και, κοιτάζοντας έξω από ένα απ'τα παράθυρα του δωματίου, η Παντοκράτειρα μπορούσε τώρα να δει τον ουρανό της Σάρντλι, και την έρημο που οι γηγενείς αποκαλούσαν Εσχάτη, και το αεροπλάνο της και τους πολεμιστές της έξω απ'τον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου. Ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι και οπλισμένοι.

«*Αρχόντισσά μου...*»

Η Παντοκράτειρα έστρεψε το βλέμμα της στο εσωτερικό του δωματίου και στον Υπερασπιστή που βρισκόταν εδώ, τραυματισμένος από τα χτυπήματα του *β'ζάιλ*, μα όχι και καταπονημένος· μάλλον, θα μπορούσε άνετα να αντιμετωπίσει *ακόμα* ένα *β'ζάιλ*, αν χρειαζόταν.

«*Δεν αισθάνομαι να υπάρχει άλλος κίνδυνος, Αρχόντισσά μου,*» είπε ο Υπερασπιστής. Οι μαύρες φωτιές είχαν τώρα εξαφανιστεί, και τη θέση τους είχαν πάρει τα χέρια της οντότητας, τα οποία έμοιαζαν γαντοφορεμένα, με γάντια από το ίδιο υλικό που ήταν καμωμένη κι η αρματωσιά της.

«Τότε,» είπε η Αγαρίστη, «καλύτερα να πηγαίνουμε. Μπορούμε, νομίζω, να θεωρήσουμε ότι ετούτος ο γάμος έχει ολοκληρωθεί, δεν μπορούμε;» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Ορείχαλκο, ο οποίος είχε ακόμα το χέρι του στους ώμους της.

«Μάλλον, δεν είναι δυνατόν να παραβούμε το έθιμο της τελετής του γάμου περισσότερο· οπότε, ναι, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι ο γάμος έχει ολοκληρωθεί,» αποκρίθηκε εκείνος. Η όψη του ήταν μελαγχολική, και τα λόγια του ξερά· κι αυτό, η Αγαρίστη αντιλαμβανόταν, δεν οφειλόταν μόνο στο γεγονός ότι είχε τόσες ώρες να πιει κάτι.

Ο Ορείχαλκος πήρε το χέρι του απ'τους ώμους της και πήγε προς τη σκάλα του πύργου.

Η Παντοκράτειρα βάδισε πλάι του, και ο Υπερασπιστής τούς ακολούθησε.

«Μην είσαι τόσο σκυθρωπός!» είπε η Αγαρίστη στον νέο της σύζυγο. «Είμαστε ζωντανοί.»

«Ναι, αλλά το β'ζάιλ μου είναι νεκρό...»

Η Παντοκράτειρα αισθάνθηκε, εκείνη τη στιγμή, τον πομπό στο βραχιόλι της να δονείται, και τον άνοιξε, φέρνοντάς τον κοντά στο στόμα της.

«Μεγαλειοτάτη;» ακούστηκε η φωνή της Βάρμης.

«Τι είναι;»

«Είστε καλά;»

«Ναι. Και έρχομαι.»

«Δε θέλετε να μπούμε στον πύργο;»

«Όχι.»

Ο πομπός έκλεισε.

«Ορείχαλκε,» είπε η Παντοκράτειρα, καθώς κατέβαιναν τα πατώματα του Πύργου του Ήλιου και του Ανέμου, «το β'ζάιλ σου ήθελε να σε σκοτώσει. Δε νομίζω ότι θάπρεπε να λυπάσαι και πολύ για το θάνατό του. Αν το σκεφτείς, θα δεις ότι έχω δίκιο.»

Εκείνος δεν αποκρίθηκε. Αλλά συλλογίστηκε: *Το β'ζάιλ μου ήταν μαζί μου από όταν ήμουν έφηβος. Ήταν ο οδηγός μου, ο σύντροφός μου, και ο συνοδοιπόρος μου, για τόσα χρόνια. Πώς μπορείς να το καταλάβεις εσύ αυτό, Αγαρίστη;*

Μετά, όμως, κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, την αρματωμένη οντότητα που ερχόταν πίσω τους, σιωπηλή και πανίσχυρη. *Ή, μήπως, μπορείς;*

Αλλά όχι, αυτή η οντότητα αποκλείεται να ήταν κάτι σαν το δικό του β'ζάιλ. Πρέπει να ήταν κάτι πολύ, πολύ διαφορετικό. *Ίσως να είναι κάτι που βγήκε απ'το... μαγικό κουτί της.*

Τι είναι, όμως; Θεός; Δαίμονας; Ή, μήπως, κάποιος άνθρωπος κρύβεται μέσα σ'αυτή την πανοπλία; Αλλά ένας

άνθρωπος δε θα μπορούσε ποτέ να νικήσει ένα β'ζάιλ που ενεργούσε ως τιμωρός των θεών...

Ο Ορείχαλκος απομάκρυνε τούτες τις σκέψεις απ'το νου του. Εξάλλου, ήταν πολύ κουρασμένος, μπερδεμένος, και αποπροσανατολισμένος για να κάνει *οποιοσδήποτε* σκέψεις τώρα. Χρειαζόταν ξεκούραση, ύστερα από τη δοκιμασία που είχε περάσει.

Και ίσως η Αγαρίστη να είχε δίκιο, ως ένα βαθμό. Ίσως να μην έπρεπε να θρηνεί για ένα β'ζάιλ που είχε στραφεί έτσι εναντίον του, αγνοώντας όλα τα χρόνια που είχε περάσει στη συντροφιά του, αρνούμενο να τον κατανοήσει, αρνούμενο να καταλάβει ότι η γυναίκα που θα παντρευόταν δεν ήταν από τη Σάρντλι και χρειαζόταν μια κάποια ειδική μεταχείριση, λόγω της θέσης της...

Όταν κατέβηκαν τις σκάλες του πύργου και έφτασαν στο ισόγειο, εκεί όπου βρισκόταν ο πίνακας του Σάμπρεοθ, ο Ορείχαλκος διέσχισε τον μικρό διάδρομο, ζύγωσε τη διπλή εξώπορτα, και την άνοιξε, αποκαλύπτοντας αντίκρυ τους το αεροσκάφος της Παντοκράτειρας και τους πολεμιστές της... καθώς επίσης και μια φιγούρα πολύ πιο κοντά: στο κατώφλι της κεντρικής θύρας του Πύργου του Ήλιου και του Ανέμου.

Ο Ορείχαλκος την κοίταξε παραξενεμένος. Ήταν μια γαλανόδερμη γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μαύρο φόρεμα, και σώμα που διαγραφόταν πανέμορφο και σαγηνευτικό μέσα απ'το φόρεμά της, ακόμα κι έτσι όπως καθόταν στο έδαφος, έχοντας τα πόδια της μαζεμένα και τα χέρια της τυλιγμένα γύρω απ'τα γόνατά της. Δάκρυα κυλούσαν επάνω στα μάγουλά της· και, καθώς η πόρτα άνοιξε, στράφηκε να κοιτάξει τον Ορείχαλκο με μάτια γουρλωμένα, σχεδόν τρομαγμένα.

Εκείνος δεν την αναγνώριζε. Δεν την είχε ξαναδεί ποτέ του.

Η Αγαρίστη, όμως, τη γνώριζε πολύ καλά. «Φενίλδα'σαρ!» αναφώνησε, έκπληκτη. «Τι κάνεις εδώ;» Και την πλησίασε, πιάνοντας τον ώμο της. «Τι κάνεις εδώ;»

Εκείνη προσπάθησε να ορθωθεί, και η Παντοκράτειρα τη βοήθησε, για να μην πέσει. «Έβαλα...» ψέλλισε η Φενίλδα, «έβαλα τον... τον Υπερασπιστή στη... δίνη.» Σκούπισε τα δάκρυά της με την ανάστροφη του χεριού της· κι έριξε στον Υπερασπιστή ένα σκοτεινό βλέμμα.

Υπερασπιστής; σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. *Έτσι ονομάζεται αυτό το πλάσμα;*

Και φαίνεται πως υπάρχει κι άλλο ένα, ίδιο ακριβώς... παρατήρησε, κοιτάζοντας αντίκρυ. *Τι είναι; Κάποιου είδους κατασκευάσματα από μαγεία;*

«Σ'ευχαριστώ, Φενίλδα!» είπε η Παντοκράτειρα, και αγκάλιασε τη μάγισσα, τρίβοντας την πλάτη της. «Με έσωσες! Και εμένα και τον νέο σύζυγό μου.» Την άφησε απ'την αγκαλιά της και την κοίταξε. «Γιατί είσαι τόσο θλιμμένη;»

«Δεν είναι τίποτα,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, προσπαθώντας να χαμογελάσει. «Απλά, είμαι κουρασμένη...»

Εν τω μεταξύ, η Βάρμη πλησίαζε, μαζί με μερικούς στρατιώτες. Και, όταν έφτασε κοντά, ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας τον Ορείχαλκο και προστάζοντας: «Συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπο!»

«Όχι!» παρενέβη αμέσως η Παντοκράτειρα, προτού προλάβει κανείς να κινηθεί. Και προς τη Βάρμη: «Είσαι με τα καλά σου; Δεν αναγνωρίζεις τον σύζυγό μου;»

«Μα, Μεγαλειοτάτη, σας είχε στήσει παγίδα...»

«Δεν ήταν παγίδα. Για ό,τι συνέβη φταίω εγώ και μόνο.»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

«Παραβήκαμε τα έθιμα ετούτου του τόπου, κι εξοργίσαμε τους θεούς του,» εξήγησε η Παντοκράτειρα. «Και εγώ φταίω γι'αυτό, όχι ο Ορείχαλκος.»

Η Βάρμη στράφηκε στον χρυσόδερμο, πορφυρομάλλη άντρα, ατενίζοντάς τον με σκληρό βλέμμα. «Έτσι είναι τα πράγματα;»

«Αμφισβητείς τα λόγια μου;» φώναξε η Αγαρίστη, εξοργισμένη απ'τη συμπεριφορά της πολεμίστριας. Δε θα ήταν

η πρώτη φορά που είχε αλλάξει διοικητή της φρουράς της: και η Βάρμη την έβαζε σε πειρασμό!

«Φυσικά και όχι, Μεγαλειοτάτη!»

«Τότε, πάρε τους στρατιώτες σου και επίστρεψε στο σκάφος. Δε σε χρειάζομαι άλλο.»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη.» Η Βάρμη έκανε μια υπόκλιση, κι ύστερα έγενεψε στους πολεμιστές της να την ακολουθήσουν, και βάδισε προς το αεροπλάνο.

«Πήγαινε μαζί τους, Φενίλδα,» είπε η Παντοκράτειρα στη μάγισσα, μαλακά. «Και ξεκουράσου λίγο. Έχεις τα χάλια σου.» Φίλησε το μάγουλό της. «Θα ανταμειφθείς· μην αμφιβάλλεις γι' αυτό.»

«Ευχαριστώ, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Φενίλδα'σαρ, αλλά τα λόγια της ακούγονταν κενά.

Τι την έπιασε αυτήν; αναρωτήθηκε η Αγαρίστη, βλέποντάς τη να φεύγει. *Ποτέ ξανά δεν την έχω δει έτσι.*

Είπε στον Υπερασπιστή της: «Κι εσείς, στο σκάφος.»

Η οντότητα απομακρύνθηκε. Και ο άλλος Υπερασπιστής βάδισε, επίσης, προς το αεροπλάνο, σαν κι εκείνος να είχε ακούσει τα λόγια της Παντοκράτειρας, παρά την απόσταση που τους χώριζε.

«Τι είναι αυτοί οι Υπερασπιστές, Αγαρίστη;» ρώτησε ο Ορείχαλκος.

«Οι σωματοφύλακές μου,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη· και πρότεινε: «Θα έρθεις στο αεροσκάφος μου; Ή υπάρχει τίποτ' άλλο που πρέπει να κάνεις εδώ;»

«Όχι,» είπε ο Ορείχαλκος, «δεν υπάρχει τίποτ' άλλο που πρέπει να κάνω εδώ...» Και κάθισε, κουρασμένα, σ'έναν βράχο κοντά στην είσοδο του πύργου.

«Μη μου πεις ότι ακόμα σκέφτεσαι το β'ζάιλ;» είπε η Αγαρίστη, στεκόμενη εμπρός του. Κι έπειτα, συνοφρυώθηκε. «Μη μου πεις ότι θα... θα συμβεί τίποτα άσχημο εξαιτίας του;»

Ο Ορείχαλκος βλεφάρισε. «Τι εννοείς;»

«Θα σ'εξορίσουν από τον Οίκο σου, ή κάτι παρόμοιο;»

Ο Ορείχαλκος μειδίασε, παρά τα πρόσφατα γεγονότα. «Όχι,» αποκρίθηκε, «δε θα μ'εξορίσουν. Και, βασικά, δε χρειάζεται να πω σε κανέναν τι έχει γίνει με το β'ζάιλ μου· ούτε καν αν είναι νεκρό ή ζωντανό. Το τι συμβαίνει μεταξύ εσένα και του β'ζάιλ σου είναι καθαρά προσωπική σου υπόθεση.»

«Α, μάλιστα...» είπε η Αγαρίστη. «Αρα, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, σωστά;»

«Περίπου.» Ο Ορείχαλκος κοίταξε το χώμα της ερήμου.

Η Παντοκράτειρα άγγιξε τον ώμο του. «Θα έρθεις στο σκάφος μου; Σου υπόσχομαι ότι θα είναι πολύ καλύτερα απ'ό,τι σ'ετούτο τον καταραμένο πύργο! Θα μπορούμε να φάμε και να πιούμε ό,τι θέλουμε –ο μάγειράς μου είναι πολύ καλός. Και έχω ένα σωρό παιχνίδια μέσα στο αεροπλάνο, και πισίνα. Και ένα *τεράααστιο* κρεβάτι.» Έσκυψε και φίλησε τα ξεραμένα χείλη του με τα ξεραμένα δικά της. «Και,» πρόσθεσε, μειδιώντας λοξά και πονηρά, «έχω και παγωτό! Όσο παγωτό μπορεί να θέλουμε!»

Ο Ορείχαλκος γέλασε. *Μα όλους τους θεούς*, σκέφτηκε, *πώς είναι δυνατόν να μην τη λατρεύεις;* «Εντάξει,» είπε, και σηκώθηκε από τον βράχο, «εξαγόρασες την ψυχή μου.»

«Με το παγωτό;» Η Αγαρίστη εξακολουθούσε να χαμογελά.

«Ναι. Ξέρεις κανέναν καλύτερο τρόπο;»

«Πολλούς. Έλα μαζί μου και θα σου δείξω.» Τον πήρε από το χέρι, και άρχισαν να βαδίζουν προς το αεροπλάνο.